

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 116 / III Legislatura / Vuitè període

Dilluns, 16 de desembre de 1991

Presidència del Molt Honorable
Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió Plenària núm. 82

Tercera reunió

SUMARI

La sessió es reprèn a un quart d'onze del matí i cinc minuts.

Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de Llei de Pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1992 (Punt desè de l'ordre del dia.)

Articles 1 i 2

Article 3

Esmena de l'A. P. del Centre Democràtic i Social (núm. 1, d'addició)

Torn a favor: I. Sr. Latorre (CDS), juntament amb les esmenes núms. 5, 15, 138, 141, 142, 148, 171, 181, 206 i 208 (p. 5955).

Torn en contra: I. Sr. Escudé (CiU) (p. 5955).

Article 4

Esmena del diputat H. Sr. Hortalà (núm. 2, d'addició)

El M. H. Sr. President n'anuncia el decaïment (p. 5955).

Apartat 1

Esmena del G. Socialista (núm. 3, de modificació)

Torn a favor: I. Sr. Carnicer (S), juntament amb les esmenes núms. 4, 7 i 10 (p. 5955).

Torn en contra: I. Sr. Escudé (CiU) (p. 5956).

Apartat 2

Esmena del G. Socialista (núm. 4, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 3).

Lletra a)

Esmena de l'A. P. del Centre Democràtic i Social (núm. 5, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 1).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 6, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Saura (IC)*, juntament amb les esmenes núms. 9 i 11 (p. 5956).

Torn en contra: *I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 5957).

Esmena del G. Socialista (núm. 7, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 3).

Esmena del G. P. Popular (núm. 8, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Curto (P)*, juntament amb les esmenes núms. 13 i 18 (p. 5957).

Torn en contra: *I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 5958).

Apartat 3

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 9, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 6).

Esmena del G. Socialista (núm. 10, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 3).

Apartat 4

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 11, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 6).

Esmena de l'A. P. del Centre Democràtic i Social (núm. 12, de supressió)

L'I. Sr. Latorre (CDS) la dóna per defensada (p. 5958).

Esmena del G. P. Popular (núm. 13, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 8).

Esmena del G. Socialista (núm. 14, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Carnicer (S)* (p. 5958).

Torn en contra: *I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 5958).

Addició de nous apartats

Esmena de l'A. P. del Centre Democràtic i Social (núm. 15, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 1).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 16, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Saura (IC)* (p. 5959).

Esmena del G. Socialista (núm. 17, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Carnicer (S)*, juntament amb les esmenes núms. 95, 145 i 187 (p. 5959).

Esmena del G. P. Popular (núm. 18, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 8).

Torn en contra conjunt: *I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 5960).

Article 5**Text del Dictamen**

Votació dels articles 2 i 5: *aprovats per 54 vots a favor, cap en contra i 24 abstencions* (p. 5960).

Votació de les esmenes núms. 3, 4, 7, 10, 14 i 17: *rebutjades per 27 vots a favor, 53 en contra i cap abstenció* (p. 5960).

Votació de les esmenes núms. 6, 9, 11 i 16: *rebutjades per 27 vots a favor, 53 en contra i cap abstenció* (p. 5960).

Votació de les esmenes núms. 1, 5 i 15: *rebutjades per 27 vots a favor, 53 en contra i cap abstenció* (p. 5960).

Votació de les esmenes núms. 8, 13 i 18: *rebutjades per 27 vots a favor, 53 en contra i cap abstenció* (p. 5961).

Text del Dictamen

Votació dels articles 3 i 4: *aprovats per 53 vots a favor, cap en contra i 27 abstencions* (p. 5961).

El M. H. Sr. President fa avinent a la Cambra el primer aniversari de la mort del M. H. Sr. Ex-president del Parlament Miquel Coll i Alentorn i fa palès el sentiment de condol i solidaritat a les víctimes de l'atemptat del dia 13 de desembre a Barcelona i a llurs familiars (p. 5961).

Article 6**Apartat 1****Lletra e)**

Esmena del G. P. Popular (núm. 19, de supressió)

Torn a favor: *I. Sr. Curto (P)*, juntament amb les esmenes núms. 20, 24 i 48 (p. 5961).

Apartat 2**Lletra a)**

Esmena del G. P. Popular (núm. 20, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 19).

Lletra b)

Esmena de l'A. P. del Centre Democràtic i Social (núm. 21, de supressió)

Torn a favor: *I. Sr. Latorre (CDS)* (p. 5962).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 22, de supressió)

Torn a favor: *I. Sr. Saura (IC)*, juntament amb l'esmena núm. 27 (p. 5963).

Esmena del G. Socialista (núm. 23, de supressió)

Torn a favor: *I. Sr. Carnicer (S)* (p. 5963).

Esmena del G. P. Popular (núm. 24, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 19).

Apartat 3

Addició de noves lletres

Esmena del G. Socialista (núm. 25, d'addició)

Torn a favor: *I. Sra. Barenys (S)* (p. 5963).

Esmena del G. Socialista (núm. 26, d'addició)

Torn a favor: *I. Sra. Martí i Conill (S)*, juntament amb l'esmena núm. 297 (p. 5964).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 27, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 22).

Lletra a)

Esmena del G. Socialista (núm. 28, de modificació)

L'I. Sr. Carnicer (S) n'anuncia la retirada (p. 5964).

Addició de noves lletres

Esmena del G. Socialista (núm. 29, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Sobrequés (S)* (p. 5964).

Esmena del G. Socialista (núm. 30, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Ganyet (S)* (p. 5964).

Esmena del G. Socialista (núm. 31, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Oliart (S)* (p. 5965).

Esmena del G. Socialista (núm. 32, d'addició)

Torn a favor: *I. Sra. Martí i Conill (S)* (p. 5965).

Esmena del G. Socialista (núm. 33, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Oliart (S)*, juntament amb l'esmena núm. 281 (p. 5967).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 34, d'addició)

Torn a favor: *I. Sra. Fabian (IC)* (p. 5968).

Addició de noves lletres

Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núms. 35 i 36, d'addició)

Torn a favor: *I. Sra. Fabian (IC)* (p. 5968).

Lletra e)

Esmenes del G. Socialista (núms. 37, 38, 39 i 40, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Rañé (S)*, juntament amb l'esmena núm. 41 (p. 5969).

Addició de noves lletres

Esmena del G. Socialista (núm. 41, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 37).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 42, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Fabian (IC)*, juntament amb l'esmena núm. 43 (p. 5970).

Addició d'una nova lletra

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 43, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 42).

Addició de noves lletres

Esmena del G. Socialista (núm. 44, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Oliart (S)* (p. 5970).

Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núms. 45, 46 i 47, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Saura (S)*, juntament amb les esmenes núms. 50 i 51. Tot seguit anuncia la retirada de l'esmena núm. 52 (p. 5970).

Lletra j)

Esmena del G. P. Popular (núm. 48, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 19).

Esmena del G. Socialista (núm. 49, de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Carnicer (S)*, juntament amb l'esmena núm. 65 (p. 5971).

Addició de noves lletres

Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núms. 50 i 51, d'addició)

Debatudes abans (esmena núm. 45).

Lletra l)

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 52, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 45).

Esmena del G. Socialista (núm. 53, de supressió)

Torn a favor: *I. Sr. Riera i Olivé (S)*, juntament amb l'esmena núm. 233 (p. 5971).

Addició de noves lletres

Esmena del G. Socialista (núm. 54, d'addició)

Torn a favor: *I. Sra. Barenys (S)*, juntament amb les esmenes núms. 57, 59, 66 i 67. Tot seguit retira l'esmena núm. 56 (p. 5971).

Esmena del G. Socialista (núm. 55, d'addició)

L'I. Sr. Ferran (S) n'anuncia la retirada, juntament amb la de l'esmena núm. 58, a favor de les esmenes núms. 60 i 61. Tot seguit fa el torn a favor d'aquestes dues esmenes (p. 5972).

Esmena del G. Socialista (núm. 56, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 54).

Esmena del G. Socialista (núm. 57, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 54).

Esmena del G. Socialista (núm. 58, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 55).

Esmena del G. Socialista (núm. 59, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 54).

Esmenes del G. Socialista (núms. 60 i 61, d'addició)

Debatudes abans (esmena núm. 55).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 62, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Riera i Gassiot (IC)* (p. 5973).

Lletra m)

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 63, de supressió)

Torn a favor: *I. Sra. Fabian (IC)* (p. 5973).

Addició d'una nova lletra

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 64, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Riera i Gassiot (IC)* (p. 5973).

Lletra o)

Esmena del G. Socialista (núm. 65, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 49).

Addició de noves lletres

Esmenes del G. Socialista (núms. 66 i 67, d'addició)

Debatudes abans (esmena núm. 54).

Lletra p)

Esmena del G. Socialista (núm. 68, de supressió)

Torn a favor: *I. Sr. Carnicer (S)* (p. 5973).

Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núms. 69, 70, 71, 72, 73, 74, 75 i 76, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Saura (IC)* (p. 5974).

Torn en contra conjunt: *I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 5975).

Votació de les esmenes núms. 23, 25, 26, 29, 30, 31, 32, 33, 37, 38, 39, 40, 41, 44, 49, 53, 54, 57, 59, 60, 61, 65, 66, 67 i 68: *rebutjades per 22 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció* (p. 5982).

Votació de les esmenes núms. 22, 27, 34, 35, 36, 42, 43, 45, 46, 47, 50, 51, 62, 63, 69, 70, 71, 72, 73, 74, 75 i 76: *rebutjades per 22 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció* (p. 5982).

Votació de l'esmena núm. 28: *rebutjada per 23 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció* (p. 5982).

Votació de les esmenes núms. 19 i 20: *rebutjades per 2 vots a favor, 64 en contra i 21 abstencions* (p. 5982).

Votació de les esmenes núms. 24 i 48: *rebutjades per 23 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció* (p. 5982).

Text del Dictamen

Votació de l'article 6: *aprovat per 64 vots a favor, cap en contra i 22 abstencions* (p. 5982).

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i tretze minuts i es reprèn a tres quarts de cinc de la tarda i un minut.

Article 7

Apartat 1

Esmena del G. P. Popular (núm. 77, de supressió)

El M. H. Sr. President n'anuncia el decaïment (p. 5982).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 78, de supressió)

Torn a favor: *I. Sra. Fabian (IC)*, juntament amb les esmenes núms. 80, 82 i 84 (p. 5982).

Apartat 2

Esmena del G. P. Popular (núm. 79, de supressió)

Torn a favor: *I. Sr. Curto (P)*, juntament amb les esmenes núms. 81 i 83 (p. 5983).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 80, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 78).

Torn en contra conjunt: I. Sr. Escudé (CiU) (p. 5983).

Apartat 3

Esmena del G. P. Popular (núm. 81, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 79).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 82, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 78).

Apartat 4

Esmena del G. P. Popular (núm. 83, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 79).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 84, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 78).

Addició d'un nou apartat

Esmena del G. Mixt (núm. 85, d'addició)

Torn a favor: H. Sr. Hortalà (M), juntament amb les esmenes núms. 132 i 133 (p. 5983).

Torn en contra: I. Sr. Escudé (CiU) (p. 5983).

Article 8

Apartat 1

Esmena del G. P. Popular (núm. 86, de modificació)

Torn a favor: I. Sr. Curto (P), juntament amb les esmenes núms. 91 i 92 (p. 5983).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 87, de modificació)

Torn a favor: I. Sra. Fabian (IC), juntament amb l'esmena núm. 94 (p. 5984).

Esmena de l'A. P. del Centre Democràtic i Social (núm. 88, d'addició)

Torn a favor: I. Sr. Latorre (CDS), juntament amb les esmenes núms. 93 i 96 (p. 5984).

Addició d'un nou apartat

Esmena del G. Mixt (núm. 89, d'addició)

Torn a favor: H. Sr. Hortalà (M), juntament amb l'esmena núm. 90 (p. 5984).

Torn en contra conjunt: I. Sr. Escudé (CiU) (p. 5985).

Apartat 2

Esmena del G. Mixt (núm. 90, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 89).

Esmena del G. P. Popular (núm. 91, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 86).

Addició de nous apartats

Esmena del G. P. Popular (núm. 92, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 86).

Esmena de l'A. P. del Centre Democràtic i Social (núm. 93, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 87).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 94, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 88).

Esmena del G. Socialista (núm. 95, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 17).

Esmena de l'A. P. del Centre Democràtic i Social (núm. 96, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 87).

Article 9

Esmena del G. Socialista (núm. 97, de modificació)

Torn a favor: I. Sra. Martí i Conill (S), juntament amb l'esmena núm. 99 (p. 5986).

Esmena de l'A. P. del Centre Democràtic i Social (núm. 98, d'addició)

Torn a favor: I. Sr. Latorre (CDS), juntament amb l'esmena núm. 100 (p. 5986).

Article 10

Apartat 1

Esmena del G. Socialista (núm. 99, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 97).

Apartat 2

Esmena de l'A. P. del Centre Democràtic i Social (núm. 100, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 98).

Addició de nous apartats

Esmena del G. P. Popular (núm. 101, d'addició)

Torn a favor: I. Sr. Curto (P) (p. 5987).

Esmena del G. Mixt (núm. 102, d'addició)

Torn a favor: *H. Sr. Hortalà (M)*. Tot seguit, n'anuncia la retirada (p. 5987).

Torn en contra conjunt: *I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 5987).

Article 11

Esmena del G. Socialista (núm. 103, de supressió)

Torn a favor: *I. Sra. Martí i Conill (S)* (p. 5988).

Esmena de l'A. P. del Centre Democràtic i Social (núm. 104, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Latorre (CDS)* (p. 5988).

Torn en contra conjunt: *I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 5988).

Article 12

Esmena de l'A. P. del Centre Democràtic i Social (núm. 105, de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Latorre (CDS)*. Tot seguit, anuncia una esmena transaccional (p. 5989).

Article 13

Article 14

Apartat 1

Esmena del G. P. Popular (núm. 106, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Curto (P)*, juntament amb l'esmena núm. 107 (p. 5989).

Apartat 2

Esmena del G. P. Popular (núm. 107, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 106).

Esmena del G. Socialista (núm. 108, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Cadevall (S)*, juntament amb l'esmena núm. 319 (p. 5990).

Torn en contra conjunt: *I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 5991).

L'I. Sr. Cadevall (S) intervé per contradiccions (p. 5991).

Article 15

Article 16

Apartat 1

Esmena del G. P. Popular (núm. 109, de supressió)

Torn a favor: *I. Sr. Curto (P)*, que dóna per defensades totes les esmenes del G. P. Popular al text articulat (p. 5991).

Esmena de l'A. P. del Centre Democràtic i Social (núm. 110, de supressió)

Torn a favor: *I. Sr. Latorre (CDS)*, juntament amb les esmenes núms. 113, 114 i 121 (p. 5992).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 111, de supressió)

Torn a favor: *I. Sra. Fabian (IC)* (p. 5992).

Esmena del G. Socialista (núm. 112, de supressió)

Torn a favor: *I. Sra. Martí i Conill (S)*, juntament amb les esmenes núms. 116, 117, 118, 120, 126 i 128 (p. 5992).

Apartat 2

Lletra e)

Esmena de l'A. P. del Centre Democràtic i Social (núm. 113, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 110).

Apartat 3

Esmena de l'A. P. del Centre Democràtic i Social (núm. 114, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 110).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 115, de supressió)

Torn a favor: *I. Sra. Fabian (IC)*, juntament amb les esmenes núms. 115, 123 i 125 (p. 5994).

Esmenes del G. Socialista (núms. 116, de supressió, i 117, de modificació)

Debatudes abans (esmena núm. 112).

Apartat 4

Esmena del G. Socialista (núm. 118, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 112).

Apartat 5

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 119, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 115).

Esmena del G. Socialista (núm. 120, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 112).

Esmena de l'A. P. del Centre Democràtic i Social (núm. 121, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 110).

Esmena del G. P. Popular (núm. 122, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 109).

Apartat 8*Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya* (núm. 123, d'addició)*Debatuda abans (esmena núm. 115).***Addició de nous apartats***Esmena del G. P. Popular* (núm. 124, d'addició)*Debatuda abans (esmena núm. 109).**Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya* (núm. 125, d'addició)*Debatuda abans (esmena núm. 115).**Esmena del G. Socialista* (núm. 126, d'addició)*Debatuda abans (esmena núm. 112).**Esmena del G. Mixt* (núm. 127, d'addició)*Torn a favor: H. Sr. Hortalà (M), juntament amb l'esmena núm. 188 (p. 5995).**Esmena del G. Socialista* (núm. 128, d'addició)*Debatuda abans (esmena núm. 112).**Torn en contra conjunt: I. Sr. Escudé (CiU) (p. 5995).**L'H. Sr. Hortalà (M) intervé per contradiccions (p. 5997).**L'I. Sr. Secretari Primer llegeix l'esmena transaccional a l'esmena núm. 105 (p. 5997).**Votació de l'esmena transaccional: aprovada per 68 vots a favor, cap en contra i 19 abstencions (p. 5997).**Votació de l'esmena núm. 123: aprovada per unanimitat (p. 5997).***Text del Dictamen***Votació dels articles 13 i 15: aprovats per 80 vots a favor, cap en contra i 2 abstencions (p. 5997).**Votació de l'esmena núm. 121: rebutjada per 3 vots a favor, 63 en contra i 20 abstencions (p. 5997).**Votació de les esmenes núms. 88, 93, 96, 98, 100, 104, 110, 113 i 114: rebutjades per 26 vots a favor, 63 en contra i 2 abstencions (p. 5998).**Votació de l'esmena núm. 122: rebutjada per 3 vots a favor, 63 en contra i 24 abstencions (p. 5998).**Votació de les esmenes núms. 77, 79, 81, 83, 86, 91, 92, 101, 106, 107, 109 i 124: rebutjades per 26 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció (p. 5998).**Votació de les esmenes núms. 78, 80, 82, 84, 87, 94, 111, 115, 119 i 125: rebutjades per 26 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció (p. 5998).**Votació de les esmenes núms. 85, 89, 90 i 127: rebutjades per 26 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció (p. 5998).**Votació de les esmenes núms. 95, 97, 99, 113, 108, 112, 116, 117, 118, 120, 126 i 128: rebutjades per 26 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció (p. 5998).***Text del Dictamen***Votació dels articles 7 a 12, 14 i 16: aprovats per 64 vots a favor, 2 en contra i 24 abstencions (p. 5998).***Article 17****Apartat 1***Esmena del G. P. Popular* (núm. 129, de supressió)*Debatuda abans (esmena núm. 109).**Esmena de l'A. P. del Centre Democràtic i Social* (núm. 130, de supressió)*Torn a favor: I. Sr. Latorre (CDS), juntament amb les esmenes núms. 167, 174, 177, 182, 193, 215, 218, 222, 224 i 320 (p. 5998).**Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya* (núm. 131, de supressió)*Torn a favor: I. Sra. Fabian (IC), juntament amb l'esmena núm. 135 (p. 5998).**Esmena del G. Mixt* (núm. 132, d'addició)*Debatuda abans (esmena núm. 85).**Torn en contra conjunt: I. Sr. Escudé (CiU) (p. 5999).***Apartat 2***Esmena del G. Mixt* (núm. 133, de supressió)*Debatuda abans (esmena núm. 85).**Esmena del G. P. Popular* (núm. 134, de modificació)*Debatuda abans (esmena núm. 109).**Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya* (núm. 135, de modificació)*Debatuda abans (esmena núm. 131).***Article 18***Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya* (núm. 136, de supressió)*La I. Sra. Fabian (IC) n'anuncia la retirada (p. 5999).***Apartat 1***Esmena del G. P. Popular* (núm. 137, d'addició)*Debatuda abans (esmena núm. 109).*

Esmena de l'A. P. del Centre Democràtic i Social (núm. 138, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 1).

Torn en contra conjunt: *I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 5999).

Article 19

Esmena del G. Socialista (núm. 139, de supressió)

Torn a favor: *I. Sr. Carnicer (S)* (p. 6000).

Torn en contra: *I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 6000).

Esmena del G. P. Popular (núm. 140, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 109).

Esmena de l'A. P. del Centre Democràtic i Social (núm. 141, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 1).

Article 20

Apartat 2

Esmena de l'A. P. del Centre Democràtic i Social (núm. 142, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 1).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 143, d'addició)

Torn a favor: *I. Sra. Fabian (IC)* (p. 6000).

Torn en contra: *I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 6001).

Addició de nous apartats

Esmena del G. P. Popular (núm. 144, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 109).

Article 21

Addició d'un nou apartat

Esmena del G. Socialista (núm. 145, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 14).

Addició d'un nou article

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 146, d'addició)

Torn a favor: *I. Sra. Fabian (IC)* (p. 6001).

Torn en contra: *I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 6001).

Article 22

Esmena del G. P. Popular (núm. 147, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 109).

Esmena de l'A. P. del Centre Democràtic i Social (núm. 148, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 1).

Addició d'un nou apartat

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 149, d'addició)

Torn a favor: *I. Sra. Fabian (IC), que la dóna per defensada* (p. 6001).

Torn en contra: *I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 6002).

Article 23

Apartat 1

Esmena de l'A. P. del Centre Democràtic i Social (núm. 150, de supressió)

Retirada abans.

Apartat 2

Esmena del G. P. Popular (núm. 151, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 109).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 152, d'addició)

Torn a favor: *I. Sra. Fabian (IC)* (p. 6002).

Esmena del G. Socialista (núm. 153, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Carnicer (S)* (p. 6002).

Torn en contra conjunt: *I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 6002).

Article 24

Apartat 1

Esmena del G. Socialista (núm. 154, d'addició)

Torn a favor: *I. Sra. Martí i Conill (S), juntament amb l'esmena núm. 155* (p. 6003).

Addició d'un nou apartat

Esmena del G. Socialista (núm. 155, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 154).

Apartat 2

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 156, de supressió)

Torn a favor: *I. Sra. Fabian (IC)* (p. 6003).

Torn en contra conjunt: *I. Sr. Escudé (CiU)*, que proposa una esmena transaccional a les esmenes núms. 154 i 155 (p. 6004).

La I. Sra. Martí i Conill (S) anuncia que no accepta l'esmena transaccional (p. 6005).

La I. Sra. Fabian (IC) (p. 6005) i *l'I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 6005) intervenen per contradiccions.

Article 25

Apartat 1

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 157, de modificació)

Torn a favor: *I. Sra. Fabian (IC)*, juntament amb l'esmena núm. 159 (p. 6005).

Esmena del G. Socialista (núm. 158, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Carnicer (S)*, juntament amb l'esmena núm. 160 (p. 6006).

Torn en contra conjunt: *I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 6007).

El M. H. Sr. President anuncia la retirada de l'esmena núm. 157 (p. 6007).

Apartat 3

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 159, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 157).

Esmena del G. Socialista (núm. 160, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 158).

Article 26

Article 27

Apartat 1

Lletra a)

Esmena del G. Socialista (núm. 161, de supressió)

Torn a favor: *I. Sra. Martí i Conill (S)*, juntament amb les esmenes núms. 163 i 164 (p. 6008).

Lletra b)

Esmena del G. Socialista (núm. 162, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Cadevall (S)*, juntament amb les esmenes núms. 231 i 286 (p. 6008).

Addició d'una nova lletra

Esmena del G. Socialista (núm. 163, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 161).

Addició d'un nou apartat

Esmena del G. Socialista (núm. 164, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 161).

Addició d'un nou article

Esmena del G. Socialista (núm. 265, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Carnicer (S)* (p. 6009).

Torn en contra conjunt: *I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 6009).

Articles 28 i 29

Article 30

Lletra a)

Esmena del G. P. Popular (núm. 166, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 109).

Esmena de l'A. P. del Centre Democràtic i Social (núm. 167, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 130).

Lletra c)

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 168, de supressió)

Torn a favor: *I. Sra. Fabian (IC)*, juntament amb les esmenes núms. 169 i 172 (p. 6011).

Torn en contra: *I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 6011).

Addició d'una nova lletra

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 169, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 168).

Article 31

Addició de nous apartats

Esmena del G. P. Popular (núm. 170, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 109).

Esmena de l'A. P. del Centre Democràtic i Social (núm. 171, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 1).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 172, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 168).

Article 32

Article 33

Apartat 3

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 173, de modificació)

Tom a favor: *I. Sra. Fabian (IC) (p. 6011).*

Tom en contra: *I. Sr. Escudé (CiU) (p. 6012).*

Esmena de l'A. P. del Centre Democràtic i Social (núm. 174, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 130).

Article 34

Article 35

Addició d'un nou apartat

Esmena del G. Mixt (núm. 175, d'addició)

Tom a favor: *H. Sr. Hortalà (M) (p. 6012).*

Tom en contra: *I. Sr. Escudé (CiU) (p. 6012).*

Article 36

Apartat 1

Esmena del G. P. Popular (núm. 176, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 109).

Esmena de l'A. P. del Centre Democràtic i Social (núm. 177, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 130).

Apartat 2

Esmena del G. P. Popular (núm. 178, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 109).

Tom en contra conjunt: *I. Sr. Escudé (CiU) (p. 6013).*

Article 37

Text del Dictamen

Votació dels articles 26, 28, 29, 34 i 37: *aprovats per 60 vots a favor, cap en contra i 16 abstencions (p. 6013).*

Votació de les esmenes núms. 130, 133, 141, 142, 148, 167, 171, 174 i 177: *rebutjades per 16 vots a favor, 58 en contra i 2 abstencions (p. 6013).*

Votació de les esmenes núms. 129, 134, 137, 140, 144, 147, 151, 166, 170, 176 i 178: *rebutjades per 17 vots a favor, 58 en contra i 1 abstenció (p. 6013).*

Votació de l'esmena núm. 173: *rebutjada per 15 vots a favor, 58 en contra i 2 abstencions (p. 6013).*

Votació de les esmenes núms. 131, 135, 143, 146, 149, 152, 156, 159, 168, 169 i 172: *rebutjades per 17 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció (p. 6013).*

Votació de les esmenes núms. 132, 133 i 175: *rebutjades per 17 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció (p. 6013).*

Votació de les esmenes núms. 139, 145, 153, 154, 155, 158, 160, 161, 163 i 164: *rebutjades per 17 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció (p. 6013).*

Text del Dictamen

Votació dels articles 17 a 25, 27, 30, 31 a 33, 35 i 36: *aprovats per 58 vots a favor, cap en contra i 17 abstencions (p. 6013).*

La sessió se suspèn a tres quarts de nou del vespre i cinc minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 82

La sessió es reprèn a un quart d'onze del matí i cinc minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major, l'Oïdor de Comptes i el lletrat Sr. Sol.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura i de Política Territorial i Obres Públiques.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

**Projecte de Llei de Pressupostos
de la Generalitat de Catalunya per al 1992**

Passem al desè punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de Llei de Pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1992 i de les esmenes reservades per a defensar en el Ple.

Atès que la previsió del debat de les 502 esmenes reservades per a defensar en el Ple comportaria una llarga durada d'aquest, del Ple, aquesta Presidència proposa que els torns tinguin, a títol orientatiu i d'acord amb precedents establerts en aquesta Cambra, la durada següent –repeteix que a títol orientatiu–: per al text articulat: una esmena, dos minuts i mig; dues esmenes, cinc minuts; quatre esmenes, deu minuts; sis esmenes, quinze minuts; deu esmenes, vint-i-cinc minuts, i més de quinze esmenes, quaranta minuts; i pel que fa a l'estat de despeses o esmenes a la totalitat de capítols: una esmena, deu minuts; dues esmenes, quinze minuts; quatre esmenes, trenta minuts; sis esmenes, quaranta-cinc minuts, i deu esmenes, seixanta minuts. Si els grups no sol·liciten votació separada, les votacions es faran agrupades segons criteri de la Presidència. La votació de l'article primer, com és habitual, es deixa per al final, per si hi ha possibles modificacions al Pressupost. S'utilitzarà, com sempre fa aquesta Presidència, la numeració corresponent al Dictamen de la Comissió per a les esmenes.

La Comissió d'Economia, Finances i Pressupost ha acabat els seus treballs i ha emès Dictamen. Si no hi ha cap diputat encarregat per la Comissió per presentar aquest Dictamen, podem passar al debat del Projecte de Llei.

L'article 2 no té cap esmena, de manera que podem passar a l'article 3, que té una esmena de l'Agrupació del CDS; per a la seva defensa té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Latorre.

El Sr. LATORRE: Gràcies, senyor President. Si vostè m'ho permet, defensaria conjuntament les esmenes números 1, 5, 15, 138, 141...

El Sr. PRESIDENT: A veure, esperi, esperi; vagi a poc a poc. 15...

El Sr. LATORRE: Comencem de nou.

El Sr. PRESIDENT: No, no.

El Sr. LATORRE: La 15 ja està?

El Sr. PRESIDENT: Ara 138...

El Sr. LATORRE: 138, 141...

El Sr. PRESIDENT: Sí, digui, digui.

El Sr. LATORRE: 142, 148, 171, 181, 206 i 208.

El Sr. PRESIDENT: Perfectament.

El Sr. LATORRE: La defensa de totes aquestes esmenes té un element comú que no és altre que revitalitzar el paper d'aquest Parlament en el vessant de control de l'Executiu. Naturalment, la tasca de control, indissolublement unida a la parlamentària de la nostra democràcia, fa imprescindible la informació, la informació del Consell Executiu al Parlament, en aquests casos per part de la Conselleria d'Economia i Finances a la corresponent Comissió, una informació que fins ara el Govern ha vingut amagant al Parlament.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Latorre. Torn en contra? El senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President. Aquest conjunt d'esmenes de l'Agrupació Parlamentària del CDS i moltes altres dels altres grups que anirem veient –m'ho imagino– al llarg del debat d'avui, pretenen una cosa que potser des de l'òptica de l'oposició –o sense «potser»– és lògica, que és demanar informació del Govern sobre l'aplicació del Pressupost a través d'un control realitzat per mitjà de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost del nostre Parlament. Aquesta és una pretensió que fa molts anys que es va plantejant, pressupost darrere pressupost, i com saben els il·lustres senyores i senyors diputats, des de l'òptica del Govern i des de l'òptica del nostre Grup que dóna suport al Govern, també és legítim que ho vegem d'una forma un xic diferent, en el sentit que entenem que amb la prescripció contemplada a l'article 83 de la Llei de Finances Públiques de Catalunya, en el sentit que trimestralment el Conseller d'Economia i Finances ens remet al Parlament, i precisament a aquesta Comissió, tot un deversall d'informació sobre l'estat d'execució del Pressupost, deversall d'informació que, no ho sé, no m'atreiria a dir que tots els grups parlamentaris utilitzem –almenys el nostre– utilitzem plenament i a fons perquè, realment, és d'una riquesa d'informació pressupostària extraordinària, i que, per tant, entenem que això és suficient; a part d'això, no en aquestes esmenes del Centre Democràtic i Social, però sí en algunes altres, no sols es demana aquesta informació, sinó que es vol potenciar més el caràcter d'aquesta Comissió d'Economia i Finances al nostre Pressupost per mitjà de l'exigència d'una conformitat, sigui prèvia o sigui concomitant, i per tant, doncs, amb més raó també, no donarem suport a aquestes altres.

Però de moment, senyor President, aquest conjunt d'esmenes que ha defensat el nostre company senyor Latorre, doncs, les votarem com tradicionalment fem, de forma negativa.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Article quart, esmena número 2: queda decaiguda. Era del Grup Mixt. Esmena número 3, del Grup Socialista; senyor Martí Carnicer, té la paraula.

El Sr. CARNICER: Senyor President, la 3, la 4, la 7 i la 10. Aquest conjunt d'esmenes fa referència a les transferències de crèdit i a la política que el Consell Executiu ve tenint en relació amb aquesta tècnica pressupostària. Aquestes esmenes, que vénen essent en part tradicionals i en part ampliades un any darrere l'altre per part del nostre Grup, tenen el seu sentit, en un primer estadi, en la necessitat de marcar el respecte a la volum-

tat d'aquest Parlament. Aquest Parlament cada any aprova el Pressupost de la Generalitat de Catalunya i, per tant, les modificacions que sobre aquest Pressupost es facin, malgrat que estiguin contemplades en la mateixa normativa que aprova conjuntament amb el Pressupost, en el text articulat, també cal que aquestes modificacions tinguin uns certs límits i tinguin una certa transparència.

És per això que nosaltres proposem uns conjunts d'esmenes que limiten en el 10% les transferències que el Consell Executiu pot fer directament, un conjunt d'esmenes que té tendència a respectar la Llei de Finances Públiques de Catalunya, Llei que, tradicionalment, en el Pressupost de cada any ve essent modificada per tal d'adaptar-la a les necessitats i a les conveniències del Consell Executiu i, per tant, nosaltres hem de manifestar que, davant d'un fenomen que en molts moments, en molts pressupostos, assoleix la importància de modificar el 10 i el 20% dels crèdits que aquest Parlament aprova, és necessari que aquest Parlament també posi un límit a aquestes possibilitats del Consell Executiu, donat que l'abús que se'n fa és totalment contradictori amb la voluntat que aquest Parlament expressa un any darrere l'altre en el moment de l'aprovació del pressupost.

És per això que en aquest conjunt d'esmenes nosaltres proposem tot un seguit de límits i, a més a més, el fet de la necessitat de continuar respectant la Llei de Finances Públiques de Catalunya. No m'estenc ja en el cas paradigmàtic que és l'explicitació que entre l'ICASS i Benestar Social es poden passar diners de l'un a l'altre de la manera que els sembli perquè així faran les coses com millor els convingui, la qual cosa vol dir que això és com un..., de vegades dona la impressió que per al Consell Executiu de Convergència i Unió les finances són com una mena de sac d'on van esgarrapant i, mentre n'hi ha, van tirant.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Martí Carnicer. Torn en contra.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President. Totes aquestes esmenes que ha defensat l'il·lustre senyor Diputat fan referència a l'article 4, o sigui a les transferències de crèdits. Per tant, que quedi clar que aquí no es tracta de variar, de modificar crèdits, sinó, senzillament, imputar uns crèdits a un apartat o a un altre. Per tant, en definitiva, com sempre diem, són ajustaments, exclusivament ajustaments de la capacitat de despesa dintre del mateix Pressupost.

Per tant, doncs, entenem, per exemple, pel que fa referència a l'esmena número 3, que el redactat de l'apartat primer d'aquest article explica amb tota claredat quines són les possibilitats de realitzar aquesta transferència, i les limitacions —que n'hi posa moltes— les entenem suficients i garantidores d'aquesta transparència que ens demanava el senyor Martí Carnicer. Per tant, no estarem d'acord a ampliar les limitacions que preveu aquesta esmena.

Pel que fa a l'esmena número 4, el Grup Socialista el que pretén és incloure-hi una referència específica a l'article 42 de la Llei de Finances Públiques, i això seria una contradicció perquè, precisament, el règim que estableix l'article 4 d'aquest Projecte ve a substituir allò que diu parcialment —però ho ve a substituir— allò que diu l'article 42.

Pel que fa a l'esmena número 7, aquesta amb què el senyor Martí Carnicer feia referència a les transferències amb més

d'un 10%, ens trobem en un d'aquells casos que jo denunciava en la intervenció anterior, perquè no sols demanava —o demana en aquesta esmena— el coneixement de la Comissió d'Economia i Finances, sinó que li dona un caràcter d'autoritzant previ. Per tant, una comissió legislativa tindria el dret de vet sobre l'actuació de l'executiu i en cada moment, perquè aquest coneixement de quan les transferències afecten més d'un 10% —com explica literalment l'esmena—, diu: «es demanarà, amb caràcter previ, l'informe favorable». Per tant, és un dret de vet i, realment, no ja des d'un punt de vista polític, sinó des d'un punt de vista constitucional, l'Estatut contempla —si no ho recordo malament—, l'article 49 declara qui és que aplica, qui executa el Pressupost, que és el Consell Executiu o Govern, i, per tant, tampoc la podem admetre.

I, finalment, l'esmena que potser el senyor Martí Carnicer hi ha fet més esment parlant d'esgarrapar i del sac —jo li voldria dir, senyor Martí Carnicer, que el Govern no és «l'home del sac». Aquest apartat 3 preveu que «el Govern, a proposta del Conseller d'Economia i Finances, prèvia sol·licitud del Conseller de Benestar Social...», o, sigui, que no és dir: «escolti, anem passant d'un cantó a l'altre tranquil·lament...» Es necessita tot un tràmit i, efectivament, es tracta de crèdits de la mateixa... d'identica naturalesa, d'assistència social. I, aleshores, doncs, que tècnicament estigui en el Departament o estigui en un organisme autònom, doncs, ens sembla que no té cap transcendència especial. I, per tant, amb aquestes garanties d'intervenció de la sol·licitud del Conseller de Benestar Social, a proposta del Conseller d'Economia i acord final del Govern, ens sembla perfectament assumible aquesta possibilitat de transferència de crèdits.

I per aquests motius, senyor President, senyores i senyors diputats, també a aquest conjunt d'esmenes hi votarem de forma negativa. Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Esmena número 6, del Grup d'Iniciativa per Catalunya. Per a la seva defensa té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Saura.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor President. Com ja s'ha fet evident en les defenses i les rèpliques de les esmenes que fins ara hem discutit, en aquests primers articles resideix la filosofia del Govern en relació amb què fem en el Pressupost. El senyor Escudé deia: «des de l'òptica de l'oposició, o des de l'òptica del Govern». Les esmenes del nostre Grup —i creiem que de la resta dels grups de l'oposició— estan fetes des de l'òptica democràtica i des de l'òptica de l'Estatut de Catalunya, que diu que qui aprova el Pressupost és el Parlament, i qui controla el Pressupost és el Parlament. I el que l'Estatut no diu és que el Govern desfarà, com voldrà, sense control, el Pressupost. I això és el que està passant.

O sigui, si la història d'aquests vuit anys de gestió del Pressupost d'aquest Govern és una història amb dos elements. Primer element: que la liquidació del Pressupost no té res a veure amb l'aprovació del Pressupost, i això no ho diuen els grups de l'oposició; això ho diuen els informes de la Sindicatura de Comptes, són aquí any rere any. Segon element important: any rere any, allò que van ser lleis aprovades per consens en relació a com controlar el Pressupost..., vostès fan modificacions a la Llei de Pressupostos que dificulten o impedeixen el control parlamentari i democràtic. Per tant, el tema de fons en aquestes esmenes no és òptica d'oposició o de govern, és òptica democràtica basada en els informes de

la Sindicatura de Comptes i també en la modificació constant de lleis importants de l'autogovern català, aprovades per consens i que posteriorment, en lleis de Pressupostos han estat modificades i totes elles modificades en un mateix sentit: impossibilitar que l'oposició controli.

En aquest sentit, senyor President, jo també defenso conjuntament l'esmena 6 i l'esmena...

El Sr. PRESIDENT: ...9

El Sr. SAURA: ...9. L'esmena 6 en el mateix sentit que...

El Sr. PRESIDENT: I la 11, segurament.

El Sr. SAURA: Sí, senyor President, i la 11, també.

El Sr. PRESIDENT: D'acord.

El Sr. SAURA: L'esmena número 6, en el sentit que és cert que el Govern ha de poder efectuar modificacions, transferències de crèdit. Ara bé, el que no té sentit és que el Govern pugui modificar amb qualsevol quantitat qualsevol partida, qualsevol crèdit. I en aquest sentit creiem que si al Parlament —primer a la Comissió i després al Ple— aprovem el Pressupost a partir de determinada modificació, sembla que hi ha consens entre tots els grups de l'oposició que això sigui el 10%; que això requereixi també la conformitat del Ple del Parlament.

L'esmena 9 —el senyor Martí Carnicer ja ho ha dit— jo crec que és, evidentment, paradigmàtica. En aquest cas, tot i que d'una banda es diu: «creem una entitat autònoma, que tingui autonomia de funcionament...», a l'hora de decidir què passa amb les transferències de crèdit, no té autonomia. És a dir, el Govern pot modificar, a proposta del Conseller de Benestar, crèdits del Pressupost de la Generalitat a l'ICASS, sense cap mena, tampoc, de control parlamentari.

I l'esmena 11 és una esmena de supressió en l'apartat que autoritza el Conseller d'Economia i Finances per fer transferències de crèdit en un mateix departament, i la nostra esmena de supressió fa referència al fet que aquestes possibles modificacions que el Conseller pugui autoritzar en cap cas facin referència a despeses de personal.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. Torn en contra; el senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President. Jo voldria sumar-me a les paraules del senyor Saura, quan diu que el paper i l'actuació i les esmenes dels grups d'oposició, entre ells el seu, que són plenament democràtiques. És que jo no ho he posat en dubte, Déu me'n guard de posar en dubte l'actuació democràtica de ningú en aquesta Cambra!; hi estic totalment d'acord. Jo he parlat d'una òptica d'oposició, no he parlat de democràcia i també espero que el senyor Saura acceptarà que la nostra òptica, des del Govern o des dels entorns del Govern, sigui diferent.

Estem totalment d'acord, senyor Saura, que un dels papers cabdals del Parlament i, per tant, de forma especial de l'oposició, és controlar, fiscalitzar l'Administració. La discrepància està en el grau i l'oportunitat i el moment històric d'aquesta fiscalització. La fiscalització existeix, jo he citat l'article 83; hi ha tota una altra sèrie de preceptes que obliguen el Govern i molt especialment l'honorable Conseller d'Economia i Finances a donar comptes al Parlament. El que nosaltres diem és que no s'han de barrejar qüestions, en aquest cas concret, que és donar un paper d'execució, no d'aprovació com molt bé vostè diu, d'aprovació del Pressupost, sinó de controlar i haver d'autoritzar prèviament l'aprovació d'una modificació. Perquè —hi insis-

teixo— no és fer una cosa nova; és purament imputar una partida, comptablement, en un organisme o en un altre, en una direcció general, o en un servei o en un altre.

Per tant, les mateixes dificultats que feia al senyor Martí Carnicer, òbviament, les faig al senyor Saura pel que fa referència a l'esmena número 6, perquè és idèntica que la número 7 del senyor Martí Carnicer. I pel que fa a l'esmena nova, o a la 9, que és la mateixa de l'ICASS, la número 10, de Socialistes, l'únic que hi afegiré —perquè aquesta el Grup Socialista no la presenta— és la número 11 que fa referència —com deia el senyor Saura— a les transferències autoritzades pel Conseller d'Economia i Finances en organismes autònoms, sobretot quan afecten despeses de personal que incideixen en un departament. Perquè aquí es tracta, purament, d'una transferència de caràcter instrumental. Si el Govern, el Govern en ple, el Consell Executiu acorda una reforma de l'estructura administrativa d'un departament o d'un organisme autònom, el que fa el Conseller d'Economia i Finances —per tant és purament un caràcter instrumental, no té cap atribució especial— és extreure les conseqüències sobre la plantilla d'aquesta modificació, i aleshores ell pot autoritzar el canvi d'imputació, total o parcial, de les corresponents partides.

Per aquests motius, senyor President, el nostre Grup també votarà en contra d'aquest conjunt d'esmenes d'Iniciativa per Catalunya. Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. El Grup Popular manté l'esmena número 8, i també la 13...

El Sr. CURTO: ...i també la 18, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

El Sr. CURTO: Les transferències de crèdit que proposa el Conseller d'Economia i Finances, i autoritza lo Govern o Consell Executiu, coincidint amb l'opinió també que s'ha formulat abans, no deixen de ser alteracions pressupostàries i, en lo seu cas, modifiquen o podrien modificar lo criteri inicial del Parlament de Catalunya.

Lo normal, des de la nostra opinió, és que les transferències que d'alguna manera modifiquen els crèdits pressupostaris, lo normal seria que tinguessin naturalesa d'extraordinària o de conjuntural, amb causes plenament justificades; perquè és evident que una llei que incorpora tot un article destinat a transferències de crèdit, amb unes limitacions tan concretes com mínimes, ja denota quina és la intenció del Govern respecte al compliment dels crèdits inicials i quina ha estat la intenció del Govern a l'hora d'elaborar lo Pressupost de 1992.

I des de sempre lo Pressupost de la Generalitat és una cosa i l'execució i la liquidació res tenen a veure amb allò que el Parlament ha discutit i posteriorment ha aprovat.

Com a mínim, diem nosaltres, tampoc és tan escandalós incorporar un informe favorable de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost, relatiu a unes determinades transferències de crèdit. I un any més, també, lo Grup Popular defensem esta esmena número 13, de supressió, perquè l'última part de l'apartat quart d'est article 4 clarament contradiu i vulnera l'article 42 de la Llei de Finances Públiques de Catalunya, que limita, esta Llei de Finances Públiques, les transferències de crèdit a les transferències que afecten els crèdits destinats a despeses de personal.

Est debat, ja des del seu inici, però posteriorment també posarà al descobert —com tots los anys— les contradiccions habituals en una sèrie d'articles, que ens diran des del Grup

majoritari que ja ho preveu la Llei de Finances Públiques de Catalunya; en uns altres articles, que seran expressió literal d'aquella Llei de Finances Públiques, i en alguns que, com estem estem substanciant i discutint, desprecien sistemàticament el rigor i els principis en què es fonamenten les finances públiques quan es refereixen a la unitat de caixa, al pressupost anual, a la comptabilitat, al control, fins i tot a la responsabilitat.

És evident que l'aplicabilitat de l'eficàcia d'estos principis no és norma que s'adapti a les peculiaritats econòmiques i financeres de l'Administració pública catalana, tal i com se demostra en est apartat 4 de l'article quart, que intentem suprimir. I per si de cas no és possible en la nostra esmena l'informe previ de la Comissió d'Economia i Finances, almenys aplicar un mínim de control parlamentari referit a l'esmena que presentem i concretat en l'informe del Conseller cada tres mesos, relatiu a les modificacions pressupostàries en la corresponent memòria justificativa.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Curto. Torn en contra, el senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor President. Aquest conjunt d'esmenes del senyor Curto fan referència a la mateixa matèria de què hem estat parlant fins ara, perquè en definitiva encara estem en l'article 4, que regula les transferències de crèdits. Aleshores tot el que ens ha dit el senyor Curto, a mi m'ha semblat molt similar —per no dir idèntic— al que han dit els altres portaveus. I és lògic que sigui així, perquè l'esmena número 8, que ha defensat el senyor Curto, té un text idèntic a l'esmena número 7, del Grup Socialista, que ja hem debatut, i l'esmena número 6, d'Iniciativa per Catalunya.

L'esmena número 13, la segona que ha defensat el senyor Curto, és idèntica a l'esmena d'Iniciativa per Catalunya, número 11, que hem debatut abans amb l'illustre Diputat senyor Saura, i encara després ens trobarem esmenes del CDS, que són també idèntiques a aquesta.

I finalment, l'esmena número 18 que ha defensat el senyor Curto, que encara estem —hi insisteixo— dintre de les transferències de crèdit, és idèntica a tota una altra sèrie d'esmenes del Grup Socialista, la 17, la 16, d'Iniciativa, i la 15, de l'Agrupació del CDS, que totes elles, com bé ha explicat el senyor Curto, pretenen que el Conseller d'Economia i Finances informi trimestralment a la Comissió.

Ja he explicat abans quin és el motiu pel qual nosaltres tradicionalment ens hi estem oposant; el mateix senyor Curto ha explicat que els diria els articles de la Llei de Finances Públiques que ja ho preveuen i, efectivament, és així. Per tant, coherentment amb la nostra posició manifestada suara, doncs, voldria manifestar que també ens oposarem a aquest conjunt d'esmenes del Grup Popular. I voldria aprofitar aquesta intervenció per dir-li, senyor President, si vostè no hi té inconvenient i la resta de grups de la Cambra no se senten menystinguts, que a partir d'ara m'agradaria, a ser possible, acumular les intervencions al final de cada article, perquè veig que hi ha moltíssimes —i tenim ocasió de veure-ho—, moltíssimes esmenes idèntiques entre els grups i que aleshores potser guanyaríem temps fent una intervenció única, ja que imagino, en principi —si no ja intervindria de forma puntual— que en principi, l'argumentació dels grups parlamentaris serà molt similar entre elles.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. La Presidència entén que així es pot fer. L'Agrupació del CDS té l'esmena número 12, senyor Latorre.

El Sr. LATORRE: Sí, senyor President. Com bé deia l'illustre Diputat senyor Escudé, aquesta esmena és idèntica a la número 11, del Grup d'Iniciativa per Catalunya, i número 13, del Grup Popular.

Els meus arguments, òbviament, serien idèntics en la seva defensa que els que ja han exposat els il·lustres Diputats senyors Saura i Curto i suposo que també seria idèntica la rèplica que em faria, sens dubte, l'illustre Diputat senyor Escudé. En conseqüència jo dono per defensada la meua esmena i, si el senyor Escudé no té res en contra, em donaria també per replicat.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Latorre. Esmena número 14, del Grup Socialista, també a aquest article número 4.

El Sr. CARNICER: Sí, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Martí Carnicer té la paraula.

El Sr. CARNICER: Gràcies. Aquesta esmena de fet podia anar en la llista anterior, però en qualsevol cas el fet que no hi hagi anat em permet, en aquest moment, matisar algunes opinions sobre el tema de les transferències de crèdit.

El senyor Escudé deia abans que no modifiquem els crèdits. Homel, miri, l'únic que no modifiquem és el total dels crèdits, si vol; però després que els diners aquests o els fons aquests es puguin gastar en un concepte o en un altre, evidentment que ho modifiquen. Per tant, d'aquesta manera es modifica plenament la voluntat d'aquest Parlament.

El que nosaltres pretenem és que quan aquesta modificació sigui substancial, sigui suficientment important, sigui necessari que aquest Parlament digui quelcom sobre això. I això no és simplement execució del Pressupost, és també l'expressió d'una voluntat política que s'expressa en el moment que es vota aquest Pressupost. De poc ens serviria el conjunt de possibles transaccions, discussions i acords que pugui haver-hi en un pressupost si després el Consell Executiu per la via de les transferències pot fer-ne cas totalment omís, d'aquests possibles acords.

Per tant, senyor Escudé, el tema de les transferències és molt important, perquè, si no, ens podríem limitar a un acte pur i simple. I escolti, el Parlament aprova un pressupost d'un bilió i mig de pessetes i el Consell Executiu farà el que li sembli, perquè això és el que en el fons vostès en la normativa de transferències que ens estan proposant estan efectuant; converteixen aquest acte en un acte purament de tràmit, en un acte simplement que el fan perquè toca fer-lo, perquè, si no, fins i tot suposo que també intentarien estalviar-se'l i, en qualsevol cas, volen sortir de tot l'esquema de control polític i parlamentari que suposa l'aprovació d'un pressupost.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Martí Carnicer.

(*L'illustre senyor Escudé demana per parlar.*)

El Sr. ESCUDÉ: Sí, senyor President. Lamento trencar tan aviat el meu propòsit de capteniment, però realment jo crec que les paraules del senyor Martí Carnicer mereixen una rèplica, perquè, doncs, ell ha fet una certa contradicció a la meua afirmació anterior i com que jo procuro ajustar-me a la realitat, voldria manifestar a la Cambra que el senyor Martí Carnicer té raó, en part —però en part.

Jo posava l'accent en l'esmena número 10, del Grup Socialista, quan parlaven de benestar social, perquè aquí sí que diu que han de ser destinades a actuacions socials i diu que aquestes transferències no poden minorar els crèdits compromesos ni els afectats per ingressos finalistes i no ompliran els destinats a retribucions de personal. O sigui, que aquí no es poden fer aquestes modificacions; en general —això li ho accepto, senyor Martí Carnicer— és possible una petita flexibilitat addicional, però, en tot cas, repassi vostè l'apartat primer de l'article que diu que «aquestes transferències no podran afectar, mitjançant minoracions, els crèdits que tenen la naturalesa ampliable, els crèdits nominatius, els crèdits extraordinaris i els suplements de crèdits concedits a partir de l'entrada en vigor d'aquesta Llei». Per tant, doncs, ni vostè ni jo; una mica més flexible del que potser vostè ha entès que jo deia, però molt menys flexible, evidentment, del que vostè assenyalava.

En tot cas, senyor President, aquesta esmena jo entenc que és conseqüència de l'anterior quan en l'esmena número 3 el senyor Martí Carnicer volia introduir en l'apartat primer la referència a l'article 42 de la Llei. Si allà s'hagués aprovat o s'aprovés en el seu moment, quan arribi l'hora de les votacions, tindria sentit fer en aquest apartat referència al que diu l'apartat primer que hi hauria la referència introduïda a l'article 42; com que ens hi hem oposat i, en el seu moment, amb el vot exercitarem aquesta oposició, no tindrà sentit i no tindria sentit que ara nosaltres donéssim conformitat a aquesta referència en l'apartat 4 que ara pretén introduir el senyor Martí Carnicer.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Iniciativa per Catalunya manté l'esmena número 16, el senyor Saura la vol defensar?

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor President. També hagués pogut estar defensada anteriorment, però en tot cas va en la mateixa... en la línia del debat que hem tingut fins ara. És una esmena idèntica a altres grups, que el que determina o el que vol introduir és el fet que el Departament d'Economia i Finances trimestralment informi de les transferències.

Dues raons per a això: primera, nosaltres afirmem que tal com es fa el Pressupost amb aquest text articulat, aquest és un acte profundament devaluat, on les partides que es posen se sap que moltes d'elles no es compliran. N'hi haurien molts, d'exemples. Potser un dels més clars és el de farmàcia; és a dir, cada any es pressuposten 20, 30.000 milions de pessetes menys, que ja se sap, any 91 se'n pressuposten 55.000, es gasten 78.000; any 92 es fa un crèdit en aquesta despesa de 9.000 milions de pessetes menys. Veiem com en la memòria de molts programes de molts departaments hi han fotocòpies d'anys anteriors que fan referència a articles del text articulat que ja no corresponen, com el cas de les subvencions de Benestar Social.

Per tant, el que estem dient és que vostès porten aquí un pressupost i després el Govern té la facultat de modificar aquest pressupost sense cap control parlamentari. I l'esmena 16, com altres esmenes d'altres grups, un cop que no ha estat possible que vostès no facin aquestes modificacions, el que els demanem és que ens ho comuniquin, eh?, és a dir, aquesta esmena 16, si haguessin prosperat les esmenes anteriors potser no caldria, vostès fins ara han dit: «continuarem fent el que desitgem sense control parlamentari», i els diem: «escolti, cada tres mesos ens ho expliquen».

Perquè els documents que el Consell Executiu i el Conseller d'Economia i Finances remeten a aquest Parlament trimestralment de transferències de crèdit —els ho dic molt «carinyosament»— no serveixen per a res. I, possiblement, quan vostè diu que el seu grup no se'ls mira és perquè no serveixen per a res, perquè no se sap amb quins criteris polítics cal fer unes transferències o unes altres i, per tant, insistim que és important que, ja que vostès en el text articulat determinen que el Govern pot modificar el Pressupost de la manera que vulgui, com a mínim, més enllà del contingut democràtic d'aquest fet, que ens informin trimestralment i ens vagin tenint informats de quines són les seves últimes voluntats polítiques.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. Encara està en la Llei de Successió intestada. (*Rialles de fons*.) Esmena número 17, del Grup Socialista; té la paraula l'illustre Diputat senyor Martí Carnicer.

El Sr. CARNICER: Gràcies, senyor President. Conjuntament amb la 17 faríem la 95, la 145 i la 187.

El Sr. PRESIDENT: 95...

El Sr. CARNICER: ...145 i 187.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. CARNICER: Aquestes esmenes fan referència a una problemàtica que ja anteriors diputats han plantejat, que és la problemàtica de la informació a aquest Parlament. El senyor Escudé es despatxa fent referència a l'article de la Llei de Finances que preveu que el Consell Executiu, que l'honorable Conseller d'Economia i Finances ens enviarà cada tres mesos l'estat d'execució del Pressupost i després d'unes certes referències a qui se'l mira i qui no se'l mira, doncs, diu que amb això ja n'hi ha prou. Jo suposo que no sé si el senyor Escudé se l'ha mirat i potser per això fa determinades referències a la utilitat d'aquest document.

En qualsevol cas, el que sí que és cert és que si busquéssim un dels molts vincles que hi ha entre el conjunt d'esmenes que fa l'oposició, un d'ells és aquest clam de tota l'oposició exigint més informació a aquest Parlament, demanant que tot el conjunt d'actuacions que porta a terme d'una manera discrecional el Consell Executiu tingui el seu reflex en comunicacions, en informacions en aquest Parlament.

Jo suposo que si agrupéssim temàticament les esmenes, veuríem d'una manera molt clara que un dels grups més importants és aquest. Nosaltres ho hem fet, no d'una manera excessivament detallada, però en qualsevol cas, més del 15% de les esmenes al text articulat —i són més de 300 esmenes les que hi ha al text articulat— són esmenes en les quals tota l'oposició, sense cap mena de distinció, demana més informació a aquest Parlament. El senyor Saura ja ho ha dit: en el capítol de transferències hem intentat allò que, vostès, quan facin determinades actuacions que puguin contradir el que aquí hem aprovat, doncs, que demanin l'aquiescència, que demanin l'aprovació d'aquest Parlament.

No ens n'hem sortit o, com a mínim, suposo que no ens en sortirem, vistes les intervencions del portaveu de la majoria. Ara aquí rebaixem una mica plantejaments i diem: «Bé, ja que no ho podem evitar, que facin vostès el que els sembli, malgrat el que digui aquest Parlament; com a mínim, expliqueu-nos-ho després, digueu-nos *a posteriori* què és el que han fet», però expliqueu-nos-ho d'una manera que sigui no ja entenedora, sinó

d'una manera que puguem entendre alguna cosa, perquè de la manera que ens ho expliquen amb els estats d'execució, evidentment molt poca informació se'n pot deduir i, si no, faci un exercici, senyor Escudé: agafi el primer, el segon i el tercer trimestre que, a més a més, arriben amb suficient retard com per mirar-s'ho i després compari-ho amb la liquidació, i veurà que, del tercer trimestre, en la liquidació hi ha diferències abismals. El primer, el segon i el tercer trimestre són més exercicis que en un moment determinat apreten el botonet de l'ordinador perquè surtin i prou, i poca cosa més.

Per tant, senyor President, reclamem més informació a aquest Parlament i reclamem també que d'alguna manera, per part del Consell Executiu, es prengui seriosament un altre dels aspectes que l'oposició té per controlar el Govern, que són les preguntes pressupostàries; són milers i milers de preguntes que es fan sobre temes pressupostaris que es contesten amb la referència: «això vostè ja ho trobarà a la liquidació»; referència que també, com han fet altres diputats, hem de repetir insistentment, totalment inexacta, totalment incorrecta, ja que ni la liquidació ni els estats d'execució ens donen la informació que reclamem en aquestes preguntes, i aquest és un tema que no afecta solament el Govern, sinó que afecta tota l'oposició i, per tant, també s'ha de tenir en compte que és un dels drets dels diputats obtenir la informació que se sol·licita per escrit.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Martí Carnicer. Torn en contra.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President. Com hauran vist, senyores i senyors diputats, les intervencions del senyor Saura i del senyor Martí Carnicer han anat en la mateixa línia del senyor Curto quan defensava l'esmena número 18, perquè és el mateix tema. El senyor Martí Carnicer ha afegit referències entrecreuades a tot un reguitzell de tres o quatre esmenes més que, com deia ell, plantegen exactament la mateixa temàtica: una informació específicament posada o establerta pel pressupost, en la Llei de Pressupostos.

L'argumentació contrària, òbviament, és la que hem anat donant; nosaltres entenem que hi ha una informació suficient, fins i tot les paraules del senyor Martí Carnicer m'han fet recordar un argument que tradicionalment també utilitzàvem perquè ens sembla molt vàlid, que és que tots vostès saben que nosaltres, el Parlament de Catalunya, tenim un organisme de caràcter tècnic-comptable: la Sindicatura de Comptes, que repassa amb molta més dedicació, profunditat i, probablement, coneixement tècnic tota la comptabilitat i totes les decisions pressupostàries de la Generalitat i aquesta és una garantia addicional.

D'arguments no en veig de nous; jo podria dir —o voldria dir— que potser sí que és un dels meus molts defectes que potser el meu llenguatge parlamentari és un xic excessivament barroc i potser aquestes matisacions i eufemismes que he utilitzat —pel que sembla— al senyor Saura i al senyor Martí Carnicer els han donat a entendre que el nostre Grup no se les lleix, les liquidacions. Jo no he dit això, jo he dit que potser no hi aprofundíem tant com caldria, que és molt diferent; en tot cas, un dels motius perquè no hi aprofundim tant és perquè nosaltres estem a la plena confiança de l'actuació del Govern al qual donem suport.

I finalment, jo voldria dir que a mi m'han agradat molt les intervencions del senyor Saura, perquè sempre quan ens vol dir

alguna cosa una mica forta, ens diu: «I ara els vaig a dir una cosa "carinyosament"» (*rialles*), i és clar, avui també ho ha dit i ens ha dit una cosa.

Jo també «carinyosament», senyor Saura, i no perquè vagi a dir res gruixut, jo crec que molts, quan vostè ha fet aquesta referència al tema i ens ha posat com a exemple la despesa al crèdit de farmàcia, em sembla que hem estat molts... —fins i tot el senyor Daniel Font, si estigués una mica atent al debat, també hi estaria d'acord, i sembla que continua sense estar atent al debat—, doncs, tots hem coincidit en una cosa: que si un exemple no és apropiat és, precisament, aquest, aquest que vostè ha utilitzat dels productes farmacèutics. Vostè sap perfectament, senyor Saura, que aquesta és una de les mecàniques, si vol vostè, funesta i perversa del finançament de la Seguretat Social, que és un valor entès que, aquest capítol, l'INSALUD el pressuposta d'una forma ridículament baixa, sabent que hi haurà una desviació de crèdit i que després hi haurà una correcció *a posteriori* i, per tant, el que fa la nostra organització és anar a remolc, si us plau per força, d'aquesta mecànica. Per tant, és el menys possible d'argumentar, el menys just d'invocar com a objecció a aquestes modificacions pressupostàries que aquí especifiquem.

Per aquests motius, òbviament, senyor President, a les esmenes, i com ja ha anunciat abans al senyor Curto, nosaltres votarem en contra.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Procedirem a fer un primer bloc de votacions. En primer lloc, votarem els articles que no tenen esmenes, que són l'article tercer i cinquè. (*Pausa.*) L'article 2 té esmena del CDS. 1 i 2 i cinquè. (*Remor de veus.*) Exactament: el 2 i el 5, conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquests articles han quedat aprovats per 54 vots a favor, cap en contra i 24 abstencions.

A continuació se sotmeten a votació les esmenes del Grup Socialista que es votarien conjuntament si no es demana votació separada; són les següents: 3, 4, 7, 10, 14 i 17. D'acord? Es voten, doncs, aquestes esmenes.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 27 vots a favor, 53 en contra i cap abstenció.

A continuació les esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya, que són les 6, 9, 11 i 16.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 27 vots a favor, 53 en contra i cap abstenció.

A continuació les de l'Agrupació del CDS, que són la 1, la 5 i la 15.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 27 vots a favor, 53 en contra i cap abstenció.

A continuació les esmenes del Grup Popular, que són la 8, la 13 i la 18.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 27 vots a favor, 53 en contra i cap abstenció.

A continuació se sotmeten a votació els articles 3 i 4, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquests articles han quedat aprovats per 53 vots a favor, cap en contra i 27 abstencions.

Abans de prosseguir amb el debat de la Llei de Pressupost els vull recordar que en el dia d'ahir es va complir un any de la mort del qui fou President d'aquesta Cambra, el molt honorable senyor Miquel Coll i Alentorn. Crec que interpreto els sentiments de tots els membres d'aquesta Cambra en fer constar en acta el nostre respectuós record vers la seva persona.

I en data recent, senyores diputades i senyors diputats, la nostra pacífica vida col·lectiva s'ha vist pertorbada per l'assassinat de dos servidors de l'ordre públic en la ciutat de Barcelona. La circumstància que en anteriors ocasions aquest Parlament ja va condemnar, ja ha condemnat de forma contundent aquests tipus de crims, no disminueix la nostra indignació actual. En expressar el condol als familiars de les víctimes expressem també la nostra solidaritat amb tots aquells que d'una o altra forma lluiten contra el flagell del terrorisme. Prego un minut de recolliment en recordança d'aquestes víctimes.

(La Cambra serva un minut de silenci.)

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Passem a l'article sisè; esmena número 19, del Grup Popular; té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO: Gràcies, senyor President. Defensaré conjuntament les esmenes 19, 20, 24 i 48.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. CURTO: I és evident, senyores i senyors diputats, senyor Escudé, això nos passarà molt en est debat, que els grups de l'oposició, inevitablement, coincidirem en molts d'arguments a l'hora de defensar les nostres esmenes perquè és evident, també, que tots los anys algunes ja són clarament copiades o iguals d'un any a l'altre. Però també és cert que en la varietat d'opinions, quan se coincideix, per alguna cosa serà. En est sentit, la primera esmena, que intenta suprimir l'apartat e) d'est article 6, demostra que, en política pressupostària, lo Consell Executiu continua la seva visió particular respecte al que és una estratègia pressupostària; en segon terme, que no apliquen cap criteri adequat respecte al que són los principis clàssics de la pressupostació, i per últim i com a conseqüència de tot això, un pressupost —com havíem dit al nostre debat a les esmenes a la totalitat—, un pressupost simplement mal fet, que denota a la vegada absoluta inconsistència a l'hora d'exercitar un control de l'Administració, en definitiva, control de diners que no són nostres.

Partides corresponents a despeses de funcionament que el Govern demana que puguin ser ampliades precisament perquè continuen utilitzant la pràctica viciada del sistema incremental sobre xifres de l'any anterior a l'hora d'elaborar un pressupost.

Est és lo resultat del Pressupost de 1992 del Consell Executiu, que igual que el de 1991, inevitablement, haurà d'acudir al crèdit extraordinari i al suplement de crèdit i que al seu article 4, apartat segon, ja parla de possibles desviacions perquè no s'han preocupat d'estudiar amb tota la serietat los motius que determinen los augments regulars de les partides corresponents a l'article 2.

En tot cas, nosaltres diem que l'irracional de l'increment sobre números de l'any anterior sempre seria menys criticable si, en lloc de guiar-se per quantitats pressupostades del 91, se guessin sobre pessetes liquidades al primer semestre, encara que el mateix apartat e) ja denota o que no s'han mirat la liquidació o que la liquidació, després de sis mesos, la menyspreen per falta de precisió.

En definitiva, les desviacions —continuem dient—, les desviacions sempre seran importants perquè continuen confonent la simple previsió sobre antecedents pressupostaris amb lo que hauria de ser una anàlisi de partida per partida i departament per departament a l'objecte d'optimitzar i contenir la despesa corrent.

Quant a les esmenes 20, 24 i 48, són esmenes de supressió que també fan referència a les ampliacions de crèdit i a les transferències de crèdit, i en tots los apartats relatius a transferències i ampliacions de crèdit, lo text articulat observa sempre l'informe favorable del Departament d'Economia i Finances com a senyal d'una tramitació transparent, i nosaltres diem: només faltaria això, que no hi estigués l'informe del Departament d'Economia i Finances i que a l'hora de promoure una ampliació de crèdit o una transferència de crèdit, o que no hi hagués est informe o bé que l'informe fos desfavorable. I per una altra part, aquí comencen —com havíem dit abans i passarà molt sovint al llarg del text articulat— estes contradiccions, si es pot dir així, i la utilització de la Llei de Finances Públiques de Catalunya, mentre que a l'article 4 —que ja hem discutit— se passen per alt esta Llei, en est article 6, apartat tercer, consideren l'article 16 de la Llei de Finances Públiques, perquè tots veiéssim la legalitat d'aquestes operacions. I nosaltres, hi ha una cosa que està molt clara: no dubtem ni de la neteja, ni de la transparència, ni de la legalitat d'estes operacions; del que sí que dubtem és del que dèiem al debat de les esmenes a la totalitat, és del mètode comptable i del principi pressupostari que el Govern està autoritzant.

Un any més —i aquí s'ha dit abans per part del Diputat del Grup Socialista i del Diputat del Grup d'Iniciativa—, un any més i després de l'experiència que suposen dotze pressupostos i onze liquidacions i mitja, que a qualsevol empresa o institució amb uns mínims d'ordre administratiu li servirien per a obtenir comparacions interanuals i desviacions del pressupost, un any més —segons lo seu articulat— no saben quines operacions financeres hi hauran, quan al Pressupost figuren límits autoritzats, i per a sùmmum dels despropòsits, damunt demanen ampliació per a pagar interessos, ampliació per a pagar amortitzacions del principal i ampliació per a pagar despeses diverses derivades de l'emissió de deute públic.

I aquí, en lloc de pressupostar quantitats, és evident que, en lloc d'utilitzar i pressupostar quantitats en virtut d'uns programes i d'un pressupost per a programes, pressuposten —jo diria— precaucions en virtut d'unes previsions. Per exemple, lo tractament que donen al deute públic i que nosaltres intentem esme-

nar i suprimir amb esta esmena. I és precisament en esta esmena quan torno a reiterar que l'increment acumulat de l'endeutament se situa en un 89,59%, i no en un 40% que assenyala la memòria del Pressupost: allò que tots los anys exercita lo Govern de manera negligent i incorrecta en un intent d'amagar i deformar l'evolució de l'endeutament i el tractament del deute, que no té cap sentit rigorós. En una operació absolutament incorrecta i rigorosament inexacta, la memòria en qüestió assenyala que l'augment de l'endeutament brut del 91 al 92 —diu la memòria— és del 23,4%, quan la realitat inqüestionable és que l'augment és del 52,7%, si es comparen quantitats pressupostades del 91 amb quantitats pressupostades del 92.

La memòria del Pressupost compara quantitats no homogènies per a evitar l'escàndol de les xifres relatives i exhibeix una sèrie de denominacions relatives a l'endeutament brut quan allò correcte és l'increment d'endeutament viu brut, o bé quan parlen d'endeutament viu i l'utilitzen com a augment d'endeutament. I com si la memòria del Pressupost no sabéssim que és un document que presenta el Consell Executiu, jo diria del més incorrecte i del més inexacte, i que té com a finalitat justificar de manera innocent uns criteris que no els aconsellem ni al pitjor dels nostres adversaris polítics.

Des d'esta tribuna i de manera moderada i equilibrada i serena emplaço una vegada més, com ho vaig fer en lo debat d'esmenes a la totalitat, emplaço lo mateix Conseller i emplaço los tècnics del seu Departament a discutir públicament la comparació de quantitats no homogènies, a veure com se'n surten davant d'un fet tan insòlit que tots los anys apareix en est tipus de pressupost.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Curto. L'Agrupació del CDS manté l'esmena 21. El senyor Latorre té la paraula per defensar-la.

El Sr. LATORRE: Sí, senyor President. Aquesta és una esmena de supressió de la lletra b) del punt 2 de l'article 6. L'esperit de la redacció d'aquesta lletra b) del punt 2 d'aquest article és poder fer front, mitjançant la corresponent consideració de crèdits ampliables, a les despeses derivades de la concentració per part de les entitats autònomes de caràcter comercial, industrial o financer, d'operacions financeres que hagin estat autoritzades. Demanem la supressió d'aquesta lletra des del criteri que mantenim que totes aquestes operacions s'han de reflectir en els corresponents pressupostos de les dites entitats, tant pel que fa als ingressos com pel que fa a les despeses de tot tipus que es puguin produir. Si els pressupostos d'aquestes entitats s'ajusten a la realitat no hi ha cap necessitat d'establir aquesta discrecionalitat que es demana al Consell Executiu.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Latorre. El Grup d'Iniciativa té l'esmena 22; el senyor Saura té la paraula per defensar-la. Pot defensar aquesta i les altres que té el seu Grup a aquest article, que són bastants, no?

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor President. Jo defensaria la 22 i la 27, en aquest moment. Estem a l'article de crèdits ampliables; fonamentalment, la proposta que ens porta el Govern és crèdits ampliables, que en molts casos és deixar portes obertes a crèdits que poden ser objecte de mala gestió; és a dir, l'apartat b) del número 2 d'aquest article diu que «a les entitats autònomes de caràcter comercial, industrial i financer es declararan crèdits ampliables aquells crèdits per fer front a opera-

cions financeres en el supòsit que els ingressos pressupostats siguin insuficients».

Nosaltres diem: pressupostin uns ingressos suficients. No cal que això sigui un crèdit ampliable; i per tant demanem la supressió d'aquest apartat. En canvi, nosaltres plantejem, el nostre Grup, tot un seguit de crèdits ampliables a partides que per a nosaltres..., o a crèdits que són insuficients políticament i que en aquest sentit creiem que haurien de ser considerats com a crèdits ampliables.

En aquest sentit és l'esmena 27, en què el nostre Grup planteja la necessitat que la partida del Fons de Cooperació Local de Catalunya sigui crèdit ampliable. Aquesta també és una esmena tradicional de gairebé tots els grups de l'oposició; fa temps, també era una reivindicació del Grup de la majoria, que va arribar a dir que quan hi hagués un acord de finançament autòndic es faria una partida de fons local de Catalunya, però no només per als consells comarcals, sinó per als municipis fonamentalment. Un cop que es va aconseguir l'acord de finançament, el Govern i el Grup que li dona suport any rere any ha incomplert aquest compromís, i en aquest sentit tenim avui, a 1991, creat un fons de cooperació local que només va destinat als consells comarcals i que la participació dels municipis en els ingressos de la Generalitat és zero.

És a dir, avui és cert que el Govern de Catalunya dona determinades transferències condicionades als ajuntaments —nosaltres creiem que insuficients, però existeixen—, però en canvi no existeix una sola pesseta de transferència incondicionada que d'alguna manera estigui en el Fons de Cooperació Municipal. Fins i tot —fins i tot— amb la contradicció que, si els impostos de l'Estat avui es gestionessin de forma centralitzada, els ajuntaments de Catalunya tindrien 7.000 milions de pessetes més que els que tenen. És a dir, com vostès saben, per a l'any 92 el 3,49% del percentatge dels ingressos de l'Estat va als ajuntaments. Hi ha una part de tributs cedits a la Generalitat, que es cedeixen perquè es gestionin des de Catalunya, i aquí nosaltres no apliquem aquest 3,49%. És a dir, si aquests tributs cedits no fossin cedits, Catalunya tindria 7.000 milions de pessetes més.

Dit d'una altra manera: el fet que existeixi una determinada forma de govern autòndic amb distribució de recursos fa que els ajuntaments avui perdin 7.000 milions de pessetes. En aquest sentit, la Federació de Municipis de Catalunya ha plantejat que s'apliqui en aquest Pressupost el 3,49% de participació dels tributs cedits a Catalunya; això significaria per als ajuntaments —hi insisteixo— 7.068 milions de pessetes, i si apliquéssim aquest mateix percentatge als tributs propis de la Generalitat, això ens donaria 874 milions de pessetes; és a dir, una xifra total de 7.942 milions de pessetes.

Per acabar, per tant, plantejem la necessitat que aquest sigui un crèdit ampliable i que posteriorment el Govern entengui que amb un pressupost d'un bilió quatre-cents mil pessetes ha de tenir una partida, encara que sigui petita, de transferències incondicionades als ajuntaments que, com hem anat discutint fins i tot en el debat de l'esmena a la totalitat, avui inverteixen més del 50% a Catalunya —hi insisteixo— sense cap pesseta de transferència incondicionada del Govern català.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. El Grup Socialista té l'esmena 25 i... No: 23 i següents. Té la paraula, il·lustre Diputat senyor Martí Carnicer.

El Sr. CARNICER: Sí, senyor President. Solament la 23 en aquest moment.

El Sr. PRESIDENT: Perfectament.

El Sr. CARNICER: En la presentació i en el debat del Pressupost a la totalitat l'honorable Conseller d'Economia i Finances ens va explicar el seu concepte de crèdit ampliable, o una part dels conceptes de crèdit ampliable, intentant lligar-ho amb la sensibilitat política que el seu Grup tenia en relació amb determinats temes. Al llarg de les esmenes que el nostre Grup ha presentat en relació amb els crèdits ampliables podrem veure una mostra d'aquesta sensibilitat en relació amb un conjunt concret de temes que en esmenes posteriors podrem veure.

Però també té un altre sentit, que és l'aspecte tècnic, l'aspecte que determinats elements o determinades qüestions poden ser molt difícils de preveure, i aleshores és necessari considerar-les com a crèdits ampliables. Ara bé, el que no entenem és quan en l'article 6.2, punt b), es diu que «es consideren ampliables els crèdits de les entitats autònomes» —estem parlant d'entitats autònomes de caràcter comercial, industrial, financer o anàleg— «com a conseqüència d'operacions financeres autoritzades». Si les operacions financeres estan autoritzades, les coneixem, sabem quines són i, per tant, els crèdits estan perfectament quantificats.

Aquí és que, a més a més, no entenem què volen fer. O en tenen alguna d'amagada a sota i no ens ho volen explicar o, si no, és que no ho entenem. Si són autoritzades estan quantificades, i estan quantificades en aquesta Llei que estem aprovant. Per tant, són perfectament conegudes per vostès i, per tant, doncs, no han de ser en cap cas crèdit ampliable; és un crèdit perfectament determinat. Una altra història és quan parlem d'interessos, que el tipus d'interès pot ser variable —bé, una altra cosa és que vostès ho pressupostin a la baixa com fan sempre, però ja en parlarem.

Ara, aquest article també té un segon apartat que ens diu: «En el supòsit que els ingressos pressupostats siguin insuficients per atendre les obligacions produïdes, s'han d'ampliar els crèdits per a aquestes entitats que tenen consignats a les seccions corresponents del Pressupost de la Generalitat.» És a dir, que no és solament la partida de les despeses, que no la tenen prevista, sinó que, a més a més, haurem d'incrementar les subvencions que des del Pressupost de la Generalitat es passen a les entitats autònomes. Encara ho entenem menys; encara ho entenem menys. I aquí podríem fer referència a l'escandalós creixement del dèficit que el conjunt d'entitats públiques dependents de la Generalitat té en el Pressupost d'enguany: més d'un 60% d'increment. I a sobre encara, a més a més, els donarem la característica de crèdit ampliable perquè per aquesta via puguem encara enviar més diners a aquestes entitats quan, a més a més —ho repeteixo—, estem parlant d'unes operacions perfectament quantificades i clarificades en aquest mateix Pressupost.

De veritat, senyor President, com que no ho entenem, per això demanem que aquest apartat s'anulli.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Martí Carnicer. Vol fer el torn en contra ara, d'aquestes? Perquè queda molt diferenciat. La resta d'esmenes volen la inclusió de noves lletres i tal... Com vulgui.

El Sr. ESCUDÉ: Bé, jo preferiria, senyor President, perquè encara que inicialment és així, després, si no m'equivoco, al

llarg del text també trobarem altres esmenes que també són de supressió.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé; d'acord, d'acord. Jo ho feia per donar una mica de descans al senyor Martí Carnicer, però li tornarà a tocar actuar...

El Sr. ESCUDÉ: Si vol, senyor President...

El Sr. PRESIDENT: No, no. Aguanta molt, el senyor Martí Carnicer. Té la paraula per a l'esmena 25. 25 i 26. Sí?

La Sra. BARENYS: Em toca a mi intervenir ara.

El Sr. PRESIDENT: Vostè està molt descansada.

La Sra. BARENYS: Exacte, encara no he començat a intervenir; ara començo.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

La Sra. BARENYS: Senyores i senyors diputats, jo volia informar-los, i suposo que ho saben, que el mes de novembre els grups parlamentaris vàrem rebre una carta de la Federació Catalana d'Organitzacions no Governamentals per al Desenvolupament i del Fons Català de Cooperació en què ens demanaven una determinada sensibilitat als partits que estem aquí representats i ens adjuntaven un conjunt de conclusions que varen treure en unes jornades a què molts dels diputats d'aquesta Cambra vàrem assistir i en què es va acordar demanar que s'establís per part del Govern de la Generalitat un pla sistemàtic d'educació al desenvolupament adreçat als ciutadans de Catalunya; modificacions en el procediment d'ajuts als projectes de desenvolupament que incloguin la publicitat a la convocatòria; seguiment adequat i transparència informativa, i també un increment progressiu anual de la partida d'ajut al Tercer Món fins a arribar, en un termini no superior al 1995, al 0,7% dels recursos propis dels Pressupostos de la Generalitat i, com a conseqüència, el compromís dels partits parlamentaris sobre el punt anterior.

Aquesta esmena no és nova, aquesta esmena ve any rere any a aquest debat pressupostari, i ve any rere any a presentar-se aquí perquè fins ara la quantitat que es dona com a subvenció a les organitzacions no governamentals que cooperen amb el Tercer Món és una ajuda molt minsa. És en aquest sentit que nosaltres, una vegada més, hem fet una esmena a aquest article d'increment de crèdits demanant que la partida dedicada a l'ajut al Tercer Món augmenti considerablement, donat que en aquest moment la partida assignada és de 210 milions de pessetes, i el que ens demanen en la carta que ens han adreçat és, com a mínim, que l'any 1992 aquesta xifra arribi a 300 milions de pessetes, xifra molt petita.

És per això, senyores i senyors diputats, que nosaltres hem presentat aquesta esmena tot demanant el reconeixement de l'actuació solidària que aquest conjunt d'entitats fan i vehiculen cap als països del Tercer Món.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Barenys. L'esmena 26? La senyora Rosa Martí té la paraula per defensar-la.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies, senyor President. Com pot comprovar, les diputades del Grup Socialista descansem el senyor Martí Carnicer. Si no hi té cap inconvenient la Presidència, agruparia l'esmena número 26 i l'esmena número 297, que tracten de la mateixa qüestió, i la qüestió és el Pla Únic d'Obres i Serveis de Catalunya.

Com vostès saben, aquest Pla és un instrument de cooperació econòmica per donar compliment a les obres i als serveis de

competència municipal, i el Pla es finança amb recursos provinents de diverses administracions: de la Generalitat, dels ajuntaments, de la Diputació, i de l'Estat també. Per tant, és un pla que rep ajudes diverses. A mi m'agradaria recordar-los aquí, sobretot als il·lustres senyors diputats i diputades de la majoria que, quan un govern porta més de tres anys governant i ho ha fet amb majoria absoluta, és un bon moment per analitzar el seu programa electoral, restar-li els temes que ha complert durant tres anys i, forçosament, l'últim pressupost que aprova ha de recollir la diferència del que no ha fet al llarg dels tres anys.

Doncs, anem a veure què deia el programa de Convergència i Unió respecte al tema dels municipis, per tant, respecte al tema de les ajudes, en el programa del 88. Deia textualment, referent als municipis: «Dotar-los de mitjans econòmics i financers suficients per al compliment de les finalitats que legalment tenen atribuïdes.» I on ens trobem avui, després d'haver passat aquests tres anys i molts altres de Govern autònom de Convergència i Unió? El Pressupost de la Generalitat, es pot dir que és un pressupost municipalista? Doncs, no, no ho és per dues raons: una, fonamental, que és que no s'ha creat el fons de cooperació promès des de l'any 83 pel Conseller Macià —d'això, en tot cas, en parlarem en una altra esmena—, i tampoc ho és per una segona qüestió: perquè, si el Pressupost de la Generalitat en quatre anys s'ha doblat..., ah!, s'ha doblat: s'ha multiplicat per quatre, no s'han pas multiplicat per quatre les inversions o els diners destinats al Pla Únic d'Obres i Serveis, per tal de donar compliment, sobretot i més necessàriament, als municipis petits, dels serveis mínims que són de compliment obligat.

I si fem una anàlisi de quina és la situació avui a Catalunya, sobretot dels municipis petits, deduïm: encara trobem que hi ha 49 municipis a Catalunya sense xarxa d'aigües, 323 municipis sense clavegueres, 251 municipis sense recollida d'escombraries i importantíssims dèficits en el món rural respecte a l'electrificació.

I només per analitzar una comarca puntualment, una comarca de les que tradicionalment s'entén com a comarca rica de Catalunya, la Garrotxa: a la Garrotxa hi han 220 masies sense llum, de les quals a 70 encara s'hi viu; algunes altres són segona residència i altres estan deshabitades, però de les que s'hi viu, 70 a la Garrotxa. Si analitzéssim alguna altra comarca de les molt més deficitàries, segurament que tindríem dades absolutament alarmants.

Les nostres dues esmenes, doncs, van encaminades a aconseguir que es doti amb majors recursos el Pla Únic d'Obres i Serveis; per una part, demanem que s'ampliï el crèdit fins a 8.000 milions de pessetes per poder incrementar les inversions; i en la segona esmena, que seria una esmena molt millor per a tothom, és que es fixés una quantitat respecte al global de totes les inversions de la Generalitat. Nosaltres demanem que quedi fixat el 5% de les inversions que faci el Govern que es destinin al Pla Únic d'Obres i Serveis. Aquesta és una de les peticions que ha formulat reiteradament la Federació de Municipis i, si tenim en compte que aquest any es destinen al voltant de 200.000 milions de pessetes a inversions, el 5% donaria una xifra de 10.000 milions de pessetes i, per tant, seria una bona xifra.

Qualsevol de les dues esmenes que pogués prosperar penssem que seria interessant per al món municipal i, sobretot, per dotar els municipis petits —i els més grans també, però sobretot els petits— del compliment dels serveis i les obres mínimes a

què la Llei de Règim Local els obliga. Per tant, esperem que el Grup de la majoria doni suport, si més no, a una o a les dues esmenes.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Martí. Les dues, quines són les dues esmenes exactament?

La Sra. MARTÍ I CONILL: Sí. Senyor President, són la 26 i la 29.

El Sr. PRESIDENT: Ah, exactament. D'acord, d'acord. Gràcies. Esmena 28, del Grup Socialista.

El Sr. CARNICER: Senyor President, per retirar l'esmena 28. La 29 la farà el senyor Sobrequés.

El Sr. PRESIDENT: Queda retirada i el senyor Sobrequés té la paraula.

El Sr. SOBREQUÉS: Moltes gràcies. El nostre Grup no està content amb el suport que aquests Pressupostos atorguen a la premsa escrita en llengua catalana; ens hi haurem de referir al llarg d'aquest debat en reiterades intervencions tant del Diputat que els parla com del company Xavier Soto.

L'objectiu concret, però, d'aquesta esmena 29 és deixar les portes obertes, a través de l'establiment d'un crèdit ampliable, perquè el Govern català, si cal —i cal, senyors de la majoria—, pugui destinar més recursos a donar suport a un sector, el de la premsa escrita en llengua catalana, que pateix avui mancances molt importants i que hem coincidit tots que està en la base de la normalització nacional del país. Adduïm, per aconseguir el suport del Grup majoritari, l'autoritat del Conseller Macià Alavedra, quan diu que la figura pressupostària del crèdit ampliable s'ha d'emprar per a aquelles qüestions de cabdal importància i que exigeixen una gran sensibilitat per als problemes nacionals. Voldria pensar, doncs, que aquesta sensibilitat no és menor en el Grup que dona suport al Govern de la que tenim els membres del Grup Socialista en aquesta qüestió.

És per això que estic segur que el Grup de la majoria donarà suport, ple suport, a aquesta esmena i considerem, senyor Escudé, que en això no ens poden, aquesta vegada, dir que no.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sobrequés. Esmena número 30, del mateix Grup Socialista.

El Sr. GANYET: Senyor President...

El Sr. PRESIDENT: El senyor Ganyet té la paraula.

El Sr. GANYET: Moltes gràcies. Afortunadament, ja tenim entre nosaltres la senyora Síndica de la Vall d'Aran, que suposo que ha arribat fa uns moments després d'un llarg trajecte per les terres catalanes des de la muntanya aranesa. Perquè, efectivament, parlarem d'una qüestió important per al nostre país: el foment de la llengua i la cultura araneses.

Si Catalunya aferma la seva personalitat col·lectiva, la seva cultura i la seva llengua ajudant sense gasiveria la llengua i la cultura araneses, si la Llei d'Aran, aprovada per unanimitat per la Cambra però obtinguda —com vostè sap perfectament— amb fòrceps en un difícil part per part dels grups de l'oposició, si aquesta Llei d'Aran obre un període d'autogovern efectiu per a la Vall d'Aran, si la vitalitat i l'entusiasme dels sectors culturals aranesos ha de trobar una justa correspondència en les partides pressupostàries que estem discutint de l'any estrella de 1992, si a l'Europa configurada a Maastricht, Catalunya i Occitània hi han de contribuir des de les seves comunes arrels culturals, si el Grup, a més a més, de la majoria ha defensat l'existència dels

crèdits ampliables, aleshores, senyors i senyores diputats i diputades de Convergència i Unió, els prego en nom del meu Grup que votin sense cap recança a favor de la cultura occitana de la Vall d'Aran amb l'aprovació de l'esmena que els presento a la Secció 07, del Departament de Cultura, per al foment de l'aranès. No podem dubtar del resultat de la votació; hem de fer un vot de confiança a favor de la seva sensibilitat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ganyet. Esmena 31, del Grup Socialista. El senyor Oliart té la paraula.

El Sr. OLIART: Moltes gràcies, senyor President. Bé, aquesta esmena és perquè es consideri ampliable el crèdit corresponent a l'aplicació «preparació del sòl per fer front a la manca d'habitatge», per a destinar-lo a creació d'un fons especial de finançament a les actuacions de les administracions locals en sòl residencial.

Efectivament, senyores i senyors diputats, el sòl és, en aquests moments, un factor determinant de la manca d'habitatge assequible i és, per tant, una gran necessitat de crear-ne de nou, d'aquest sòl edificable. Naturalment, el paper dels ajuntaments és cabdal en aquesta creació de nou sòl edificable residencial, però no solament perquè posin en ús i en actuació el que correspon a les cessions que han rebut del 10% de les urbanitzacions –això ja s'està fent–, sinó que se n'ha d'adquirir de nou, d'aquest sòl; s'ha de procedir també a obres d'urbanització i, naturalment, tots sabem les limitacions pressupostàries que tenen la majoria dels nostres ajuntaments.

És per tant, i per aquest motiu, que nosaltres demanem la creació d'aquest fons especial de finançament. Però vull explicar una mica quin seria el seu funcionament perquè es vegi, senyores i senyors diputats, que aquest fons no seria gravós per als Pressupostos de la Generalitat. Seria, això sí, un instrument d'impuls i un instrument de dinamització, i el seu funcionament seria únicament i exclusivament per pagar els interessos dels crèdits que les administracions locals han de contreure per tirar endavant les obres d'urbanització. Tenint en compte que les obres d'urbanització duren com a mitjana un període de tres anys, es demanaria una mancança de tres anys per a amortització d'aquests crèdits i durant aquests tres primers anys només es pagarien interessos, i aquests interessos serien els que anirien a càrrec d'aquest fons. Però una vegada acabades aquestes obres d'urbanització i comercialitzades, aleshores les administracions locals estarien en disposició de tornar el capital i de tornar els interessos amb càrrec a aquest fons. Per tant, aquest fons seria una inversió recuperable, seria un fons que s'autoalimentaria constantment i, per tant, no seria gravós per als Pressupostos de la Generalitat.

És per aquest motiu, senyores i senyors diputats, que jo demano a la majoria que doni la seva aprovació a aquesta fórmula que nosaltres els oferim gratuïtament, ja que està també contemplada en el nostre programa per a les pròximes eleccions.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Oliart. Esmena 32, del Grup Socialista; senyora Rosa Martí, té la paraula per defensar-la.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies, senyor President. Aquesta també és una esmena tradicional que any darrere any venim fent i que vaig defensar àmpliament en Comissió; per tant, algun dels arguments aquí me'ls estalviaré.

Aquesta esmena va encaminada a aconseguir com a crèdit ampliable poder subvencionar l'Entitat Metropolitana del Transport donant compliment a allò previst a l'article 26 de la Llei 7/87, de 4 d'abril.

Vostès varen crear, amb les LOT, l'Entitat Metropolitana del Transport, i en canvi em sembla que és l'única vegada –ja ho he dit reiteradament– que creen una entitat i no la doten econòmicament. Es crea i s'abandona o es deixa que siguin els ajuntaments i altres administracions els qui financin el seu funcionament. És –ho repeteixo– l'única vegada; i a més a més em sembla que és l'única Comunitat Autònoma de l'Estat que té un transport d'aquest tipus i no el subvenciona: la Comunitat Autònoma de València i de Madrid hi fan aportacions considerables. I en una de les rèpliques –em sembla que va ser en Comissió– es va dir que hi ha una aportació de l'Estat a través de la Mancomunitat de Municipis i que bé, aquests diners, doncs, s'han de destinar a aquesta finalitat; m'agradaria clarificar-los que els diners que arriben de l'Estat amb destí a la Mancomunitat no són finalistes i no són diners que s'hagin de destinar al transport. La Mancomunitat té moltes altres qüestions a atendre i molt diverses qüestions.

Per tant, aquesta explicació no serviria en absolut. I a més a més, si hi hagués una aportació i una subvenció del Govern de la Generalitat, a part de tenir-hi una obligació, faria un gran servei al país i faria un gran servei a una quantitat considerable de ciutadans de Catalunya, perquè aquest transport és utilitzat pel voltant de quatre milions d'habitants. Per tant, seria una subvenció amb un ampli abast, i a més a més permetria que les tarifes del transport no haguessin de créixer com moltes vegades han hagut de créixer. Llavors, el Govern aprofita dues qüestions: per una part no col·labora suficientment a fer que a l'Entitat Metropolitana pugui funcionar el transport, a l'Entitat Metropolitana pugui funcionar bé, sinó que, a més a més, després encara fa crítiques considerables respecte a l'increment de les tarifes, quan el Govern de Catalunya, el primer Govern que hauria de col·laborar-hi, no ho fa. Nosaltres hem repetit i reiterat diferents vegades aquests arguments i per part del Grup de la majoria sembla que no es vol donar compliment a aquesta petició.

En tot cas, esperem que aquesta esmena nostra aquesta vegada sigui acceptada i, si no, en qualsevol cas, com que aquest Pressupost és un pressupost que tindrà la vigència que tingui en funció d'unes eleccions municipals..., ai!: unes eleccions autonòmiques que es produiran l'any vinent, esperem que hi hagi la possibilitat de canviar l'orientació d'aquestes previsions que té avui el Govern.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Martí. Esmena 33, del Grup Socialista; per a la seva defensa té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Oliart.

El Sr. OLIART: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats. Acumularia també la defensa de l'esmena 281, si vostè m'ho permet, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Li ho permeto.

El Sr. OLIART: Senyores i senyors diputats, pujo ara per a la defensa d'aquestes dues esmenes aquí a aquesta tribuna perquè tot un barri, el barri de Sant Cosme, està en aquest moment esperant el resultat d'aquest debat i és, per tant, una deferència que jo tinc cap a aquest barri, que el meu Grup té cap a aquest barri, i que aquest Parlament té cap a aquest barri. Moltes gràcies, senyor President.

Bé, com vostès hauran endevinat es tracta de la remodelació d'aquest barri i d'una exclusió que ha quedat quant a la remodelació històrica que se n'ha fet, que és el sector que es denomina —i que continuem denominant per poder-nos entendre tots— dels 801 habitatges. I dic dels 801 habitatges i que cal que ho tinguem en compte, això, des d'aquest punt de vista, perquè no són exactament 801 habitatges sinó que ja hi ha una part, que són cent i escaig, que han estat ja remodelats en fases anteriors, però perquè tothom s'entengui quan ens referim al que falta per remodelar direm sempre i em referiré sempre al sector dels 801 habitatges.

El President del meu Grup, el senyor Raimon Obiols, Diputat il·lustre d'aquest Cambra, i jo mateix, vam visitar no fa gaire aquest barri i ens vam adonar de dues coses molt importants: la primera, les fases remodelades. Bé, les fases remodelades he de dir que el seu aspecte era immillorable i he de dir, també, que totes les famílies i totes les persones que havien estat traslladades en els habitatges d'aquestes fases remodelades tenien una integració absoluta dins de la comunitat: absoluta, i tota la comunitat de veïns, totes les comunitats d'aquella..., d'aquests sectors estan plenament, doncs, integrats, estan plenament, doncs, solidaris uns amb els altres. Però hi ha una situació punyent, i aquest és el segon aspecte que nosaltres vam veure, dramàtica, que és del sector dels 801 habitatges.

Vostès saben que tot això va ser heretat. Aquest sector encara no ha estat remodelat i aquest sector —per entendre'ns— són barraques, una sobre l'altra; és a dir, el que s'entén per barraquisme vertical, però és que, a més a més, està ple de brutícies: rates. Mentre vam estar allà i vam visitar alguns dels habitatges vam veure les condicions en què estan la majoria d'aquests edificis; és a dir, hi ha una sèrie de fissures, hi ha una sèrie de forats per on poden entrar i poden sortir aquestes rates, i nosaltres després vam estar en els patis, doncs, parlant i en el temps que vam estar allà, doncs, vam poder veure i vam poder comptar sis rates així de grosses entrant i sortint davant de la indiferència i passivitat de tothom, perquè tothom ja està acostumat a veure aquest espectacle. Un espectacle que, naturalment, alarmaria qualsevol ciutadà d'aquest país, qualsevol ciutadà de les nostres ciutats.

Doncs, una situació punyent i, a més a més, resulta que al costat d'aquest sector hi ha uns grans camps que estan per urbanitzar, que és precisament on s'acumula la brutícia i d'on surten totes aquestes rates. I per tapar tot això, un mur de la vergonya. Al costat de la carretera que dona en aquest sector, doncs, s'estan construint una sèrie de tanques publicitàries que, precisament, estan tapant el que es podria dir, doncs, això: un mur de la vergonya.

Discriminació, senyores i senyors diputats, i discriminació inacceptable; però és una discriminació doble, és una discriminació del barri de Sant Cosme, que històricament ha estat discriminat respecte a la resta del municipi. No s'ho mereix. Jo convidaria a tots els ciutadans i a les senyores i els senyors diputats d'aquesta Cambra que visitin aquest barri i veurien que aquest barri no es mereix la fama que té; però una discriminació també interna; és a dir, discriminació d'aquest barri respecte a aquests 801 habitatges, perquè no hi ha res que discrimini més, no hi ha res que discrimini més que l'habitatge. Naturalment, hi ha una forma d'exclusió absoluta, que són aquells sense sostre, aquells que no tenen habitatge, però hi ha una altra forma, tam-

bé, de discriminació i d'exclusió, que és precisament viure en uns habitatges amb males condicions.

Per tot això que comporta, des del punt de vista social, Sant Cosme, senyores i senyors diputats, els ciutadans de Catalunya no es mereixen aquesta situació.

Pocs dies després de la visita de l'il·lustre Diputat senyor Raimon Obiols, va visitar el barri el President de la Generalitat, molt honorable President Pujol. Bé, és bo que s'hi vagi. I si aquesta visita del Grup Socialista va servir perquè al cap de deu dies la màxima autoritat de Catalunya s'hi presentés, doncs, benvingut sigui. És una extraordinària coincidència, però nosaltres naturalment estem molt contents i molt satisfets que així sigui, però el President Pujol va fer una promesa, va dir: «Aquests habitatges es remodelaran.» I remodelar significa construir-ne de nous. I rehabilitar significa rehabilitar els vells i no canviar-los. Això, que quedi molt clara aquesta diferència, perquè el Govern de la Generalitat durant moltíssim temps ha estat sostenint que aquests habitatges s'havien només de rehabilitar. Doncs, nosaltres hem estat sempre a favor de la seva remodelació.

També és una gran coincidència, nosaltres estem la mar de satisfets que al final l'opinió de vostès vingui a l'opinió del Grup Socialista i que, realment, vostès ara vulguin remodelar-los. Però, és clar, quan vostès diuen que van a remodelar, el lògic és que es mirin els pressupostos, perquè l'any 1992 els tenim i els estem debatent en aquest moment. I què diuen aquests pressupostos? Ni un duro per a la remodelació. Dijous de la setmana passada, aquest Diputat va tenir ocasió, en un debat que es va fer sobre política d'habitatge en la Comissió de Política Territorial, de fer-li, formular-li aquesta pregunta a l'honorable Conseller de Política Territorial. La resposta va ser: «Sí, ara estudiarem fer un pla especial i un pla parcial.» Mare de Déu!, si s'ha de fer un pla especial i un pla parcial, significa que no es tenia intenció de fer-ho, això de la remodelació, perquè és clar, si tots els altres sectors han estat remodelats, i tots ells necessitaven d'un pla especial i d'un pla parcial corresponent, lògicament, si encara no s'ha fet aquest pla parcial ni aquest pla especial, significa que no es tenia la intenció de remodelar aquest sector.

Molt bé, que es faci, ja que no s'ha fet, ja que aquesta és la responsabilitat del Consell Executiu, però no ho ha fet; que es faci, però que s'obri una partida per fer-ho immediata, perquè, és clar, el que no pot fer aquest Parlament, el que no pot fer cap grup parlamentari és anar davant de la situació que es troba aquesta gent, allà, davant d'aquells ciutadans i dir-los: «Mirin, hem de fer un pla especial, hem de fer encara un pla parcial». Això indubtablement no és admissible, ni per aquest Parlament, ni pels ciutadans als quals va dirigit.

Urgència, doncs, senyores i senyors diputats, d'una partida específica per a aquest tema. És per això que jo espero que vostès, avui, donin el seu sí a aquesta proposta. La no acceptació, què significaria? Doncs, la no acceptació significaria que són promeses vanes, promeses que no es pensen complir.

I ara, lligada amb això, una altra esmena que diu així: «El Govern de la Generalitat elaborarà un pla de revitalització urbanística, social i econòmica dels barris més necessitats de les diferents ciutats i pobles catalans, en col·laboració amb els ajuntaments respectius.»

Tenim una situació heretada —ho he dit abans—, general de tots aquests grups. La majoria d'aquests grups —70.000 habitat-

ges en aquest moment— formen part del patrimoni d'Adigsa, abans van ser construïts per l'obra sindical de l'Hogar, van ser traspassats per l'Institut..., per l'IPPV, bé, és una situació heretada. Hi ha, també, altres barris creats per la iniciativa privada, però tots ells tenen un denominador comú: són fruit d'un creixement incontrolat i anàrquic, amb uns problemes derivats, problemes econòmics, més pobresa i atur normalment en aquests barris, sobretot atur juvenil, problemes socials, drograaddicció, delinqüència —més mitjana en aquests barris que en altres llocs—, urbanístics, manca d'infraestructures i serveis, medi ambient degradat, normalment estan rodejats d'indústries contaminants, que el Govern de la Generalitat també hi té en això una gran responsabilitat. I també un altre denominador comú: habitatges en general mal construïts, alluminosi, etcètera. I el resultat de tot això, què és? Doncs, marginació, marginació i marginació.

La societat democràtica, senyores i senyors diputats, és això, precisament, buscar la igualtat i buscar la solidaritat. I nosaltres diem i crec que tots vostès hi estan d'acord: no, no, a les dues ciutats; no, a les dues ciutats; no a la ciutat dels pobres, no a la ciutat dels rics. Però els ajuntaments estan fent tot el possible, no hi ha dubte que ho estan fent; però les limitacions de les accions dels municipis són per tots conegudes, tant des del punt de vista pressupostari com des del punt de vista tècnic.

És la Generalitat que en funció de les seves competències de medi ambient, d'urbanisme, d'habitatge, és la que ha de posar fil a l'agulla, és la que ha de presentar una pla integral de tot això en col·laboració també amb tots els ajuntaments, amb tots els altres ens locals i amb les diputacions, també.

Un pla d'accions, doncs, integrat, que significaria, únicament i exclusivament, l'aplicació del principi de cooperació institucional.

I això em porta a mi, senyores i senyors diputats —per acabar i agraint-li al senyor President que tingui una mica de condescendència, i la té—, les següents reflexions: hi ha, senyores i senyors diputats, unes reflexions que jo vull fer, nosaltres en aquest moment —i fixem-nos bé en el que vaig a dir—, som objecte, tota classe política, doncs, d'una mala imatge, sembla ser. Sembla ser que els polítics democràtics, doncs, són, en aquests moments, acusats de corrupció o d'una corrupció generalitzada de política democràtica.

Bé, aquestes ciutats que ara jo he estat explicant, barraquisme vertical amb tots els seus problemes, van ser construïdes per la dictadura, senyores i senyors diputats, per la dictadura. L'alluminosi és un problema general que afecta 300.000 habitatges de tot Catalunya i altres infraestructures i altres deficiències infraestructurals dels habitatges, que també s'han detectat en els informes que últimament s'han fet, també són fruit de la corrupció de la dictadura —també són fruit de la corrupció de la dictadura. La segregació d'aquests barris, tal com va estar pensada —és a dir, incomunicats de la resta de les ciutats— va ser una idea franquista, no va ser una idea democràtica. Nosaltres estem intentant, precisament, corregir tot això. La democràcia té, senyores i senyors diputats, l'autogovern té l'obligació de corregir aquesta història tan nefasta per al nostre país. Ho estem fent, és veritat, però hem d'anar més de pressa, hem de congrega esforços, no dispersar-los, hem de congrega-los. I hem de dotar-los d'instruments globals, no d'anar fent. Instruments globals, no anar fent.

Senyores i senyors diputats, si algun argument manqués, hi ha unes estadístiques a França que diuen en aquest moment, precisament... —estadístiques electorals— que demostren d'una manera palpable i fefaent que on creix més el lepenisme i les actituds de l'extrema dreta és, precisament, en els barris no agregats, en els barris d'aquesta naturalesa.

Tinguem-ho tots en compte, perquè si una cosa és comuna a tots nosaltres és, indubtablement, la defensa aferrissada que tots fem de la democràcia i de tots els seus valors.

Conclusió, senyor President, senyores i senyors diputats: donar solució immediata a una situació límit que és la de Sant Cosme; i donar, també, entrada decidida a una política planificada, de concentració d'esforços per al redreçament urbanístic, cultural, social, arquitectònic i econòmic dels barris més necessitats.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Oliart. Esmena 34 del Grup d'Iniciativa. Per a la seva defensa té la paraula la il·lustre Diputada senyora Rosa Fabian.

La Sra. FABIAN: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, el Grup d'Iniciativa per Catalunya, any rere any, reclama més diners per a l'Institut Català de la Dona, perquè considera que la dotació pressupostària és molt minsa.

En l'estat de les despeses cada any, també, fem determinades esmenes que procurem rebaixar de partides que estan, des del nostre punt de vista, molt inflades, com són publicitat, propaganda, premsa, reunions, i sempre fem la crítica, que aquest any també ens escoltaran quan fem l'esmena a la totalitat, que la part d'aquest pressupost, ja molt minso, encara és molt més minsa quan van a accions directament implicades en la lluita per la igualtat entre els homes i les dones.

Per tant, això justifica, aquesta esmena, que implica una dotació pressupostària més gran a tot l'Institut Català de la Dona, i que nosaltres repartiríem en la construcció de cases d'acollida, en tant que els maltractaments que estan suportant avui les dones a Catalunya moltes vegades els continuen patint per la impossibilitat d'aquestes dones de trobar un lloc on viure. Ajuts a grups de dones; nosaltres considerem que facilitar i promoure l'associacionisme entre les dones és un pas endavant per aconseguir la seva igualtat, amb beques d'estudi i d'investigació, i aquí hem de dir que el Grup de Convergència ens va acceptar una esmena oberta de 1.000 pessetes, que també volia significar, per una banda, la manca de dotació pressupostària i dir-los que no ho podem treure d'altres llocs, perquè no n'hi ha prou.

I aprofitaríem aquest moment per dir-los que esperem l'acceptació d'aquesta esmena de 1.000 pessetes, que la dotació que facin al llarg del període pressupostari sigui generosa. I, per altra banda, amb projectes de col·laboració internacional amb tot el moviment de dones que avui és florent a Europa.

Senyores, senyors diputats, nosaltres demanaríem al Grup de la majoria que no ens contestés com sempre que aquest és un tema que és de la resta de les conselleries, és a dir, que és un programa interdepartamental; perquè, cada any, nosaltres busquem amb molt afany on estan aquestes partides pressupostàries, cada any els demanem que ens diguin en Comissió, en Ple, on sigui, on són aquestes partides, però el que és més greu no és trobar les partides en el Pressupost, és trobar... és no trobar en l'acció política quotidiana, una actitud política clara per la lluita contra la discriminació de les dones.

Senyors de la majoria, vostès van crear l'Institut Català de la Dona; vostès; nosaltres també vam votar-hi favorablement, però vam pensar que això hauria de ser un òrgan que afavorís l'acció política clara a favor de la lluita per la igualtat. Van crear, van dissenyar un pla per la lluita per la igualtat. S'està acabant el termini; és final de Legislatura i hem de passar comptes, i un dia els vam dir, des d'aquesta tribuna, que allò era una esplèndida publicació amb paper *couché* que pensàvem, que volíem que no es quedés en això, però avui, malauradament, hem de dir que es va quedar en un preciós disseny, en una cara molt maca d'un dona, però que vostès no han donat la cara per les dones.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Fabian. L'esmena 35, del Grup d'Iniciativa; també la senyora Fabian té la paraula per defensar-la.

La Sra. FABIAN: Gràcies, senyor President. El Grup d'Iniciativa per Catalunya està convençut, i així ho ve dient al llarg de totes les interpellacions, preguntes i esmenes a la totalitat, que cada any fem de la Conselleria de Sanitat..., que el que perverteix el sistema sanitari és el tema de l'assistència primària, el no compliment del Decret, de l'any 85, de la reforma de l'assistència sanitària i l'endarreriment d'aquesta reforma així com els incompliments en les inversions de les àrees bàsiques de salut; està —com deia al principi de la intervenció— pervertint el sistema.

Proves; els ciutadans les coneixen perfectament. Han d'utilitzar i utilitzen de manera poc acurada el tema de les urgències, amb la qual cosa és col·lapsen, perquè no aconsegueixen tenir una atenció primària que els resolgui els problemes i, per altra banda, la despesa de farmàcia que —amb paraules del Conseller de Sanitat— cada any maquillen els pressupostos perquè no som capaços de donar-li la quantitat que realment..., de pressupostar la quantitat que realment es gasten; vol dir que la manca o la deficiència d'aquesta assistència primària fa que els dos minuts de mitjana que tenen els metges de capçalera per ciutadà facin que moltes d'aquestes visites siguin només omplir receptes farmacèutiques que no milloren la situació de la salut de les persones, sinó al contrari, en tant que l'automedicació i aconseguir medicines sense estar segurs de si es necessiten, o no, és una de les coses que no només castiguen els pressupostos, sinó que sobretot castiguen la salut dels ciutadans i ciutadanes.

Per tot això, nosaltres fem aquesta esmena perquè estem segurs que posant al dia la reforma sanitària i amb el compliment de les inversions en les àrees bàsiques de salut, la salut de tots i l'economia de tots millorarien a Catalunya.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Fabian. La número 36, del mateix Grup.

La Sra. FABIAN: Sí, també, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, segueixi amb l'ús de la paraula.

La Sra. FABIAN: Gràcies. Amb aquesta esmena el que volem és que també es fes un crèdit d'ampliació, en els Pressupostos d'aquest any, per poder donar compliment a una llei que fa molts pocs dies vam aprovar amb un aclaparant consens en aquesta Cambra. Ho hem celebrat, ho vam celebrar amb xampany, ho hem celebrat dinant, però nosaltres vam dir, des d'aquesta tribuna, que és absolutament important que aquesta Llei no sigui tan maltractada com ho va ser el Decret 100, que

també va agradar molt als collectius implicats, però que després no han aconseguit complir.

Nosaltres hem mirat els Pressupostos, veiem que han fet una partida per a l'eliminació de barreres, però estimem absolutament insuficients aquests diners si volem que aquell consens que vam tenir en aquesta Cambra no es converteixi en indignació dels collectius amb què aquells dies estàvem. Jo, senyores i senyors diputats, penso que és millor, per a qualsevol persona, que sigui oblidada, al fet que sigui enganyada. Anteriorment els collectius de disminuïts havien estat oblidats; que aquesta vegada no siguin enganyats.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Fabian. Esmena número 37, del Grup Socialista.

El Sr. RAÑÉ: Sí, senyor President, per defensar conjuntament l'esmena 37, la 38, la 39, la 40 i, després, la 41.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Rañé.

El Sr. RAÑÉ: Bé, aquest conjunt d'esmenes, aquestes quatre primeres esmenes el que pretenen és intentar aconseguir que el Departament de Treball, que és un departament de recursos molt minsos, és un dels més petits de tot el Consell Executiu, un departament que amb aquests recursos té molt escanyada la seva actuació política, podríem dir que, en tot cas, li és difícil fer acció de Govern, i el que pot fer, en molts casos, és una acció administrativa i «administrativista». Repeteixo que aquestes esmenes el que pretenen és aconseguir donar al Departament de Treball l'ajut, la possibilitat de poder fer acció de Govern.

Nosaltres voldríem, per tant, no fer d'aquestes esmenes un debat estrictament de caràcter formal, un debat amb el qual, com sempre succeeix, o, si no canvia els arguments aquest any, el senyor Escudé parli que demanem crèdits ampliables i que, per tant, estem incrementant la despesa, etcètera. Vull dir, que serà —ho suposo, si no canvia el discurs, que no el rotllo, el discurs— el senyor Escudé serà el que ens contestarà. Ho repeteixo: voldríem que poguéssim fer d'aquesta Llei, que és una llei com qualsevol altra, un debat polític, un debat sobre recursos per fer política, un debat sobre la política que vostès volen imposar des de cadascun dels seus departaments i de l'acció de Govern del Consell Executiu, no un debat exclusivament administratiu, un debat —diguem-ne— d'anar passant articles i no discutir amb profunditat.

Amb aquestes esmenes —ho repeteixo— nosaltres voldríem aconseguir que el Departament de Treball pogués fer, entre d'altres coses, tres que ens semblen molt importants. La primera, engegar i potenciar, aprofitar —amb una paraula— la força de la gent; de la gent organitzada, de la societat civil organitzada, que ens sembla que és un dels elements que aquest Govern declara però no fa; parla de la força de la gent, però no potencia de veritat la força de la gent organitzada, de la societat civil organitzada. En segon terme, amb aquestes esmenes pretenem que el Departament de Treball pugui endegar una política activa d'ocupació que superi la cultura del subsidi. I, en tercer lloc, creiem, i conseqüentment d'això, que pogués engegar o fomentar el cooperativisme com una fórmula adient, no tan sols de caràcter econòmic, sinó també de lluita contra... —d'increment de la riquesa— i, per tant, de lluita efectiva contra l'atur.

Aquestes quatre esmenes tenen aquesta finalitat i, a més a més, fonamentalment perquè, amb la primera, el que pretenem és que hi hagin crèdits suficients perquè vostès puguin recolzar

els agents socials amb la constitució d'un tribunal laboral de mediació, arbitratge i conciliació. Això té una doble finalitat, que és la de facilitar que les relacions laborals siguin unes relacions laborals del segle XXI, quan anem cap al segle XXI; que els agents socials siguin els protagonistes i, per tant, majors d'edat; no és de rebut, per tant, que si l'any passat hi havia una partida de 1.000 pessetes per al Tribunal laboral, aquest any tinguem una partida de 1.000 pessetes per al Tribunal laboral, i creiem que hi ha d'haver un crèdit ampliable en aquest sentit. Aquesta partida de 1.000 pessetes va ser una esmena transaccional que es va fer a la Comissió. (*Remor de veus.*) Home!, acceptada, però no amb recursos suficients, perquè després resulta que el Departament no fa, com ha fet l'any 91, més despesa perquè només té les 1.000 pessetes i no arriba ni a gastar les 1.000 pessetes. Això succeïa l'any 91 com una situació amb la qual hi havia ja una demanda formal des del mes de setembre de les patronals i els sindicats per endegar aquest element, i la partida de 1.000 pessetes, que era la seva voluntat política, aquest any no incrementa; segueixen tenint 1.000 pessetes de voluntat política. Poca voluntat política tenen vostès per potenciar el Tribunal laboral. (*Remor de veus.*)

Amb el tema de fer una política activa d'ocupació, ens volem referir a dos elements. Un, el primer, els programes d'intercanvis internacionals de joves. Creiem, i l'esmena va en el sentit de poder-se fer crèdit ampliable en funció dels convenis amb la comunitat d'altres actuacions a nivell europeu... Sembla evident que si haguéssim, si trobéssim, si poguéssim gestionar d'una manera adequada aquests programes, tindrien una raó de ser, si es tractessin, si tinguéssim recursos de la comunitat.

D'altra banda, els plans d'ocupació que tenen unes quantitats sempre mantingudes o mantingudes des de ja fa uns quants anys, demanem que siguin crèdit ampliable, fonamentalment perquè no prejudicem, si no és que el Consell Executiu continua amb la seva reglamentació per a aquest any amb la mateixa política, que els plans d'ocupació hagin de ser uns plans tendents a fomentar la cultura del subsidi; si tenen imaginació, si són capaços de consensuar-los amb els agents socials, jo crec que es podria fer, amb aquests recursos i potser amb més, una actuació tendent a superar aquesta cultura del subsidi i aprofitar els plans d'ocupació per generar ocupació efectiva.

I, per últim, creiem que amb les dotacions que vostès han posat no és possible parlar seriosament de potenciar el cooperativisme, el treball associat a Catalunya i, en aquest sentit, creiem que si hi han projectes importants d'aquest sector és necessari que no es vegin minvats per una manca de recursos, fruit de la seva pressupostació tan minsa. Des d'aquesta perspectiva, creiem que és conseqüent, congruent i adient que declarin també aquestes partides crèdits ampliables.

Per últim, els hem presentat l'esmena 41, que és una esmena que vol declarar crèdits ampliables partides de tres departaments, de tres departaments com són: Treball, Benestar social —perdó, no són tres departaments, sinó dos departaments i l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials—; fonamentalment amb quins objectius? El seu Govern va fer un document d'aquests com els que es referia la diputada Rosa Fabian, de molt bonica presentació i millor publicació de cara en fora, que era el Pla Interdepartamental d'Integració Laboral de Persones amb Disminució, amb Limitacions. Bé, aquest ha estat un pla molt declarat —ho repeteixo—, però que no ha estat mai dotat de

recursos suficients, i tots sabem que per fer un pla, a part dels objectius, les quantitats, etcètera, s'ha de quantificar quins són els recursos que s'hi destinen.

Hi han limitacions importants per portar endavant aquest Pla. I en aquest sentit, volem que aquelles partides que puguin estar en consideració d'aquest Pla puguin ser crèdit ampliable, perquè no es trobin vostès mai que vulguin fer qualsevol cosa per a aquells col·lectius i no tinguin recursos; el que volem és donar-los, precisament, la capacitat que facin acció de Govern. I això, que podria ser inicialment un element contradictori amb interessos partidistes, ens sembla que nosaltres no podem posar mai interessos partidistes davant d'aquests col·lectius, que hem de donar-li la possibilitat que portin endavant aquelles actuacions necessàries per a aquells col·lectius amb disminució.

Si vostès decideixen mantenir-se en aquesta política de no incrementar, de no donar-se a si mateixos la possibilitat de fer acció de Govern, possiblement vostès es quedaran fent declaracions, però no actuacions de Govern i, possiblement, hauran de, quan passin compte, explicar perquè han orientat la totalitat del Pressupost cap a altres elements i han deixat aquests en l'oblit.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Rafé. Esmena número 42, del Grup d'Iniciativa; per a la seva defensa té la paraula la senyora Fabian.

La Sra. FABIAN: Gràcies, senyor President. Defensaré la 42 i la 43.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

La Sra. FABIAN: El Departament de Benestar Social ha realitzat el Pla Integral de la Gent Gran; en la Comissió de Política Social i en altres fòrums fora d'aquesta casa, hem escoltat i hem anat a sentir la presentació d'aquest Pla Integral de la Gent Gran i hem vist unes esplèndides transparències de l'índex. Ens han dit que constava de 27 toms i nosaltres ja pensem que això, doncs com a mínim, era molt voluminós i podem... amb l'índex ja era prou informatiu.

Al senyor Comas, abans de l'estiu li vam demanar que ens enviés un exemplar d'aquest Pla Integral de la Gent Gran perquè alguns dels diputats i diputades d'aquesta Cambra volíem, les vacances passades, fer ús d'aquest temps lliure per estudiar una mica aquest Pla Integral de la Gent Gran. No ha arribat aquest exemplar als grups, però sí que n'ha arribat un a la Biblioteca d'aquest Parlament, i quan tenim una estoneta o sentim que aquí hi ha massa soroll, ens n'anem i ens recollim a la Biblioteca i anem mirant el Pla Integral de la Gent Gran. Seria bo que cada un dels grups conegués, tingués una accessibilitat més gran. Tenim espai, senyor Escudé, i tenim ganes, sobretot, de poder fer política. Però, com li deia, hem anat a la Biblioteca i hem anat llegint a estones aquest Pla Integral i veiem que amb les dotacions pressupostàries allò que diuen quant a número de places necessàries per atendre els col·lectius grans en els propers anys no concorda amb el que vostès han pressupostat en el Departament de Benestar Social, que no vol crear, ja, cap més plaça pròpia i que nosaltres considerem que tampoc les concertades o els diners que estan pressupostats pels concerts donen solució a allò que nosaltres llegim a estonetes a la Biblioteca.

Senyors de la majoria, aquesta esmena ve determinada per fer un crèdit ampliable, per poder donar solució a un tema que en els propers anys serà, és ja en aquests moments, preocupant, donat que l'esperança de vida és cada vegada més gran, i que

els equipaments, que les residències, que les places per a les persones grans és necessari construir-les, és necessari concertar-les.

La segona esmena el que pretén també és donar dotació pressupostària a totes aquelles partides que, des del nostre punt de vista, farien possible els seus propis compromisos, els compromisos que van establir en el Pla d'Acció Social i que també ara, al final de la legislatura, en fer un repàs veiem com aquest Departament, si bé s'ha gastat molts diners repartint pels barris diners i talonets, no ha complimentat aquell programa d'acció social a què vostès mateixos es van comprometre. Pensem que s'ha de fer; pensem que no respon al Pressupost aquesta acció que vostès mateixos —i era la seva proposta— van dir que s'havia de fer i, per tant, demanem el seu vot favorable a aquests dos crèdits ampliables perquè allò que vostès diuen i vostès mateixos consideren com a necessari —el Pla d'Acció Social el van elaborar vostès, i el Pla Integral de la Gent Gran també— es pugui complir.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Fabian. Esmena 44, del Grup Socialista. Per a la seva defensa té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Oliart.

El Sr. OLIART: Gràcies, senyor President. Bé, és per incrementar les inversions en la construcció de centres penitenciaris. Sembla ser, de l'observació dels Pressupostos, tant de l'any passat, com de l'altre, com d'aquest, doncs, que aquella voluntat que semblava que tenia el Consell Executiu en fer, doncs, un gran pla de centres penitenciaris suficient per dotar el sistema penitenciari català de les infraestructures necessàries perquè els interns tinguin, doncs, un acolliment digne, sembla ser que això s'està oblidant.

Veuran, en aquell Pla —i parlo ja de l'any 1983, però que després en diferents interpellacions en aquest Parlament, doncs, es va dir per part del Conseller de Justícia, senyor Bassols, que aquell Pla estava sempre vigent en les intencions i en el pensament del Consell Executiu—, en aquell Pla es deia que s'havia de fer un centre penitenciari per als joves. Res més necessari que això. Bé, en la memòria d'inversions d'aquest Pressupost és indubtable que aquest centre de joves no existeix, no hi ha cap referència. Es va dir també que era necessari un tercer centre per a la descongestió, i urgent —es va dir en el seu moment—, de la Model de Barcelona. Bé, d'aquest tercer centre de desconcentració, descongestió de la Model tampoc no n'hi ha cap referència en els pressupostos. Es va dir també, en aquells plans i en successives interpellacions, que s'havia de fer un centre per suplir les deficiències que té la presó de Girona; res tampoc en aquest sentit. També, pel que es refereix al centre de Tarragona; res, tampoc, en aquest sentit. També per a un hospital psiquiàtric; res en aquest sentit. I crec, senyores i senyors diputats, que vostès hauran llegit últimament, darrerament, en els mitjans de comunicació, que precisament un pres va morir emmanillat pels canells, a les mans, al seu llit; doncs, precisament un pres que tenia pertorbades les seves facultats mentals; un pres que necessitava una assistència mèdica psiquiàtrica determinada i el seu ingrés en un centre, també, determinat i específic. Això no és possible perquè no hi ha un centre penitenciari psiquiàtric aquí a Catalunya; i se'ls ha d'enviar, doncs, a un centre que està a Alacant que, lògicament, deu tenir també problemes de massificació. És necessari, doncs, això, però cap tipus de referència en els Pressupostos que avui estem debatent sobre aquest tema.

Però és que, a més a més, els dos centres penitenciaris que s'han construït, un el de Quatre Camins i l'altre el de Can Brians, teòricament tenen una població de cinc-cents cada un, que significa mil places, però aquestes mil places, en aquests dos darrers anys, han quedat completament compensades perquè hi ha hagut un increment de la població reclusa que ha passat de 4.400-4.500 a 5.600. Per tant, aquests dos centres ja d'alguna manera no pallien la situació i, per tant, aquella mítica, aquella fabulosa massificació que tenen tots els centres penitenciaris catalans, doncs, la continuen tenint.

I he de dir també una altra cosa, que el centre de dones està també en una situació molt dolenta —d'això se n'ha fet ressò el Consell Executiu— i que a dins del recinte de Can Brians s'està en aquest moment edificant i construint un mòdul per a dones i que això, d'alguna manera, vulnera una resolució d'aquest Parlament de l'any 1982, que deia que els centres penitenciaris havien de tenir, com a màxim —tal com el reglament penitenciari, la Llei Penitenciària, doncs, regula—, un màxim de tres-cents cinquanta places. Aquests centres en tenen —com ja he dit abans— cinc-cents; però ara resulta que es vulnera també un altre principi d'aquesta resolució, que era la de desconcentració i dispersió comarcal d'aquests centres penitenciaris i no la concentració en un sol centre penitenciari per evitar, precisament, doncs, l'efecte d'una ciutat penitenciària. I ara resulta que com que aquest mòdul es fa, es construirà dins del recinte de Can Brians, construirem i farem de Can Brians, doncs, aquesta ciutat penitenciària que volíem evitar.

Nosaltres no hem dit res fins ara sobre aquest tema, precisament perquè sabíem la urgència que tenia la construcció d'un centre per a dones i creiem que aquesta necessitat la feia..., era un argument i una raó suficient com perquè nosaltres no diguéssim res i estiguéssim —diem— callats amb el tema aquest de la vulneració d'una resolució d'aquest Parlament i d'una resolució i violació, també, de la mateixa Llei General Penitenciària. Però el que no podem silenciar de cap de les maneres és que en aquest moment no hi hagi cap tipus de pla per a aplicació de totes les deficiències, per poder resoldre totes aquestes deficiències que acabo d'anomenar.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Oliart. Esmena 45, del Grup d'Iniciativa per Catalunya. Per a la seva defensa té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Saura.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor President. Defensaria conjuntament la 45, la 50, la 46, 47 i 51. És a dir: 45, 46, 47, 50 i 51, i retiraria la número 52.

El Sr. PRESIDENT: Retirada.

El Sr. SAURA: La 45 i la 50 fan referència a la necessitat de determinar com a crèdits ampliables dues partides del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. El nostre Grup creu que la situació del camp és alarmant a Catalunya. Aquest any, l'any 1991, les mateixes previsions del Departament ens diuen que el producte interior brut agrícola baixarà aproximadament en un 5%, i veiem que no hi han mesures actives en el Pressupost que se'ns presenta, per fer front a aquesta situació.

L'esmena 46 fa referència al Pla de Seguretat Industrial. El desembre de l'any passat hi van haver diversos accidents de gas a Catalunya; vam tenir alguns debats en aquest Parlament, tant en Ple com en Comissió; crec que van quedar clares dues qüestions: primera qüestió, que la Conselleria d'Indústria no estava

revisant les instal·lacions com la Llei determinava i, en segon lloc, el Conseller d'Indústria es va comprometre a la presentació d'un determinat..., d'un Pla de Seguretat Industrial, Pla de Seguretat Industrial i partides corresponents a aquest Pla que no figuren en absolut en el Projecte de Pressupost que se'ns planteja.

L'esmena 47 és una esmena que s'ha repetit, tipologia repetida en algunes intervencions. En els darrers mesos hem aprovat diverses lleis que, a l'hora de traduir-se en apunts pressupostaris, no existeix traducció pressupostària. Vam aprovar una Llei de Residus Industrials amb un gran consens en aquesta Cambra. Es van determinar determinades necessitats per aquesta Llei, i en el Pressupost per a 1992 no tenen res a veure els apunts pressupostaris amb les determinacions que es desprenen d'aquella Llei; per tant, també, en aquest cas, el nostre Grup planteja la necessitat de determinar com a crèdit ampliable dues partides que fan referència al tractament de residus industrials i, posteriorment, la seva ampliació.

I per últim, l'esmena 51 fa referència, com també ja s'ha fet esment en una altra intervenció, a la necessitat de potenciar de manera activa la constitució i el foment de noves cooperatives. Creiem que això, més enllà de donar llocs de treball, és una potenciació de l'economia catalana i creiem que també, en aquest Pressupost, no es recull com caldria.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. Esmena número 53, del Grup Socialista: per a la seva defensa té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Martí Carnicer.

El Sr. CARNICER: Senyor President, és que hi ha l'esmena 49, que no ha estat defensada.

El Sr. PRESIDENT: La 49, sí senyor; que és a l'apartat tercer, lletra j). Té la paraula.

El Sr. CARNICER: Gràcies, senyor President. Per l'esmena 49 i l'esmena 65 al mateix temps.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. CARNICER: En aquestes esmenes declaren crèdits ampliables dos conceptes financers: d'una banda els interessos i de l'altra les amortitzacions. Nosaltres considerem que és lògic que els interessos sigui un concepte ampliable en tant que molts d'aquests interessos es fixen d'acord amb tipus que no són fixos al llarg del temps, sinó que són variables en funció del MIBOR o de qualsevol altre indicador habitual en aquests casos.

Per tant, entenem que és un concepte lògic que sigui ampliable, malgrat que tradicionalment el Govern de Convergència i Unió ens ve sorprenent amb el tema dels interessos en la seva pressupostació. El que en fa és una pressupostació baixa del tipus d'interessos. També és cert que és una tendència que al llarg del temps ha anat minvant, però que encara continua sent tradicionalment un d'aquells conceptes del Pressupost que, quan no quadra, traguem-ne d'aquí, que després ja n'hi posarem els que facin falta. Però, amb tot, no és aquest el tema de la nostra esmena perquè —ho repeteixo— els interessos tècnicament considerem lògic que siguin ampliables.

El que ja no és tan clar és que les amortitzacions, *per se*, hagin de ser ampliables. Les amortitzacions, lògicament, són conegudes al moment d'efectuar una operació d'endeutament i, per tant, no tindrien per què ser ampliables llevat d'una excepció que és la que nosaltres intentem contemplar amb la nostra esmena, que és la del tema del finançament. En aquests casos sí que seria lògic plantejar que el concepte d'amortització pogués

ser ampliable, però no en els altres casos, en els préstecs habituals, i sempre que la cancel·lació d'aquests es faci també en els termes previstos, com suposem que es fa.

Per tant, proposem, senyor President, que es suprimeixi el concepte «amortitzacions» de manera genèrica per passar a contemplar només el concepte que les amortitzacions siguin ampliables en el cas que es tracti d'un refinançament dels crèdits d'acord amb el que es preveu en aquesta Llei de Pressupostos.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carnicer. Esmena 53, del Grup Socialista. Per a la seva defensa té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Santiago Riera.

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Moltes gràcies, senyor President. Molt breument. Aquesta esmena, la 53, la defensaré conjuntament, si m'ho permet el senyor President, amb la 233.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. RIERA I OLIVÉ: No es tracta de cap esmena que fem, en el sentit que es venia fent fins ara, de fer partides ampliables. Per tant, espero que en aquest cas potser la majoria tindrà un toc d'atenció més favorable, tot i que estem amb la impressió que, segurament, moltes de les altres no les votarà a favor.

Aquestes dues esmenes pretenen, en principi, les següents qüestions: la 53 pretén suprimir la consideració de crèdits ampliables a les partides destinades al pagament d'obligacions derivades de menyscapes de crèdits avalats per la Generalitat. El que vostès coneixen, que hem anat dient, que en diem «malalts fallits».

I al mateix temps, pretén la 233 considerar..., condicionar —millor dit— la consideració de crèdits ampliables als pagaments d'aquests menyscapes en aquelles operacions de crèdits avalades per l'Institut Català de Finances.

Entenem que això, juntament amb la petició que per fer ampliables aquestes partides s'hagués de presentar i aprovar en el si de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupostos un informe, pensem que serien qüestions totes clares i precises per tal d'evitar una política creditícia d'aval de la Generalitat que nosaltres hem qualificat moltes vegades, pel que fa a empreses privades, de poc rigorosa i mancada d'objectivitat.

Pensem que aquestes cauteles anirien en benefici d'aquest rigor que venim reclamant el Grup Socialista al llarg d'aquesta legislatura.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Santiago Riera. L'esmena 54, del Grup Socialista; per a la seva defensa té la paraula la il·lustre Diputada senyora Rosa Barenys.

La Sra. BARENYS: Sí, senyor President. Gràcies. Defensaré la 54, 57, 59, 66 i 67, i li anuncio la retirada de la 56.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies... Com està retirada la 58, també.

La Sra. BARENYS: Sí, sí, però ara la Diputada que seguidament intervindrà ja n'hi donarà informació al respecte.

Senyor President, senyor Escudé, aquest matí jo he tingut la bona voluntat de llegir-me el *Diari de Sessions* de l'anterior debat, del debat de l'any 91, de Pressupostos, i llegia el que vostè deia que amb les esmenes que estem presentant els diputats a l'article 6 no aportem res d'innovador; i s'adonà que aquest any tornem a fer esmenes molt semblants a les que vam fer l'any passat, almenys pel que fa referència a les que presenta

aquesta Diputada, i és que, senyor Escudé, vostès en el Pressupost tampoc han presentat res d'innovador. O sigui, el Pressupost és un pressupost repetitiu totalment i no han inclòs ni tan sols millora en el plantejament de les memòries. És a dir, fins i tot les memòries —i vostè això ho deu saber molt bé— moltes d'elles són fotocopiades de les memòries de l'any anterior, cosa que a aquests diputats ens ha deixat bastant perplexos.

Com a conseqüència, i perquè les esmenes, moltes de les esmenes, no ens les inventem perquè sí, sinó que són ressò de les necessitats i dels plantejaments que diferents col·lectius del nostre país estan fent als grups parlamentaris, les tornem a plantejar i les plantejarem fins que aquestes esmenes tinguin una solució en la línia d'incrementar més els Pressupostos per donar sortida a aquests problemes. És en aquesta línia que l'esmena 54 demana un increment de crèdit en la construcció i dotació d'equipaments residencials per a persones amb minusvalidesa. I aquesta esmena es fonamenta en l'anàlisi que hem fet dels Pressupostos comparant l'any 91 i l'any 92. El Pressupost del 92 disminueix en un 20% en relació amb el Pressupost del 1991 pel que fa als crèdits previstos en la memòria. Tenint en compte que molts dels equipaments residencials que s'havien de construir al llarg de l'any 91 no s'han construït, nosaltres ens preguntem per què vostès aquest any disminueixen encara més el pressupost de referència.

Pel que fa a l'esmena número 57, també plantegem un increment de crèdit per a l'atenció social primària. I aquesta és una esmena que presentarem, suposo que *in secula seculorum*, per una raó clara i contundent: vostès tenen un concert amb el Ministerio de Asuntos Sociales pel qual s'obliguen a doblar l'ajuda finalista que ve des del Govern de l'Estat per atendre els serveis socials d'atenció primària que desenvolupen els ens locals, els consells comarcals i els ajuntaments. Aquesta esmena any rere any no és doblada, sinó que vostès l'aprofiten per desenvolupar els serveis, les prestacions ordinàries d'atenció primària, però no la doblen. A mi m'agradaria que vostès agafessin el Pressupost i anessin veient com aquests diners és allò: «peix al cove», però no els doblen. Aleshores nosaltres diem: incrementin vostès el crèdit perquè aquesta és un ajuda finalista per desenvolupar el que se'n diu pla concertat i que vostès, en el seu moment, en el seu dia, varen acordar que desenvoluparien juntament amb el Ministeri de Asuntos Sociales.

L'esmena número 59 fa referència al que deia fa un moment la senyora Fabian respecte a la Llei recentment aprovada d'Accessibilitat i Supressió de Barreres Arquitectòniques. En el debat de ponència es varen aprovar 200 milions de pessetes, cosa que nosaltres celebrem perquè no hi havia cap partida consignada específicament per a aquesta política; crec que és important que els col·lectius de disminuïts vegin d'una manera nominada en el Pressupost que hi ha una partida dedicada a aquesta qüestió, però els volem dir —perquè també hem estat repassant les notes que teníem— que vostès l'any 1988 ja hi varen dedicar 155 milions, específicament dedicats a eliminació de barreres arquitectòniques. I si no, mirin l'acord del Consell Executiu del 19 del XII del 88, en què s'establia que dedicaria cada departament un 0,5 del Pressupost i deien: «No: això és molt poc; haurem d'incrementar aquest 0,5 a un 1 o a un 2%.» És un acord que suposo que ha quedat a la paperera, que vostès no se n'han recordat més i ara, en el debat de ponència, diuen: «augmentarem, hi posarem 200 milions». Miri, 200 milions, ja

els posaven pràcticament l'any 1988. Per tant, per a nosaltres és un avenç molt poc considerable en relació amb la voluntat que en el seu dia vostès varen demostrar en relació a desenvolupar i impulsar la política per a l'accessibilitat i eliminació de barreres arquitectòniques.

Les esmenes 66 i 67 fan referència a l'increment de crèdits per a l'Institut Català de la Dona. La Diputada Rosa Fabian també ha defensat fa una estona aquesta mateixa esmena en el sentit que dotin pressupostàriament les partides que fan referència als ajuntaments i als consells comarcals a fi que es pugui impulsar, mitjançant ajuts i subvencions, una política de promoció de la vida associativa. Això és el que vostès diuen en el Pla de Mesures per a la Igualtat, però també any rere any quedem perplexos quan analitzem el programa de l'Institut de la Dona: 316 milions per al 1992; quantitat ínfima si la comparem amb les partides d'exposicions —459 milions— o amb les partides de promoció cultural i econòmica del Departament de Presidència —579 milions.

Senyores i senyors diputats, senyor Escudé, aquesta no és una xifra adient per fer una política per a la promoció de la dona, si és que vostès, a més a més d'exposicions i de promoció cultural, volen realment treballar per a la igualtat de condicions i d'oportunitats de les dones de Catalunya.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Barenys. Esmena 55, del Grup Socialista, que està pendent de defensa; té la paraula la il·lustre Diputada senyora Ferran.

La Sra. FERRAN: Gràcies, senyor President, per anunciar que la 55 i la 58 estan retirades en favor de la 60 i la 61 que, si m'ho permet, les defenso ara.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

La Sra. FERRAN: Gràcies, senyor President. L'esmena 60 fa referència a la creació d'un crèdit, fins a l'import necessari, per a la ampliació de places sòcio-sanitàries. L'any 1991, enguany doncs, el Govern tenia per a la subvenció de l'acreditació en places fins a 6.300 llits. En la memòria per a l'any 92 hi ha una xifra que deduïm que ha de ser una reducció, de 4.700, la qual cosa és molt paradoxal. És a dir, encara tenim 1.600 places menys que les que venien subvencionant aquest any. Si tenim en compte que l'índex de creixement de l'envelliment i, a més a més, doncs, en el Pla Integral per a la Vellesa ja parla també del sobreenvelliment, vol dir que tenim molta més demanda encara que l'oferta que teníem fins ara, mentre que de la lectura d'aquest Pressupost s'entén tot el contrari; és a dir, tenim menys oferta i tindrem més demanda. Per tant, la perplexitat que es dedueix en la memòria de l'ICASS, doncs, obliga que fem aquesta esmena.

A la 61 parlem també de la necessitat de crear un crèdit perquè el Pla Integral de la Vellesa parla del dret a l'habitatge i a cap lloc es veu que hi hagi la voluntat del Govern a fer construccions, a facilitar, doncs, la creació d'habitatges per a gent gran. El Pla Integral de la Vellesa, presentat amb molts d'aldarulls i amb molta solemnitat pel senyor Conseller de Benestar Social, parla i reconeix que la gent gran ha de viure a la seva casa; donar aquests avantatges; reconeix també les dificultats d'arrendament per a les persones grans, per les seves pensions i les seves situacions socials; reconeix també que hi ha situacions d'habitatges habitats per gent gran que estan molt degradats, amb barreres arquitectòniques, sense ascensor, etcètera; i, per

tant, proposa el mateix Pla Integral de la Gent Gran la necessitat de creació d'habitatge social o d'ajuts per a l'adquisició d'habitatge; la necessitat de fer inversió per arreglar aquests habitatges degradats, que fins i tot estima que ha de ser una inversió de 250.000 pessetes per habitatge, de mitjana; recomana també l'ajut per als desnonaments; recomana també la creació i la construcció d'apartaments protegits; tot això, a més a més de la creació de les mateixes residències adaptades per a gent gran.

De tot això, com que no se'n veu enlloc, ni per la memòria de l'ICASS, ni per la memòria del Departament de Política Territorial i Obres Públiques, per això mateix fem aquesta esmena perquè hi hagi la possibilitat de construcció de places, d'habitatges residencials per a la gent gran.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Ferran. Esmena número 62, del Grup d'Iniciativa; per a la seva defensa, té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Ignasi Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor President. Aquesta esmena proposa crèdits corresponents a corporacions locals per a la dotació d'espais destinats als ensenyaments artístics; és a dir, no plantegem en aquesta esmena l'aplicació del títol segon de la LOGSE, el capítol I, els articles 38 i següents, que hauran de ser regulats a Catalunya per una futura llei d'ensenyaments artístics, que espero que els nostres hereus en aquest Parlament puguin discutir al més aviat millor.

Es tracta més aviat de tenir en compte la realitat del que signifiquen en aquests moments les escoles d'arts i oficis d'àmbit local, que n'hi ha per tot Catalunya, que tenen una importància notable, que han estat per a molts la possibilitat de recuperar un temps que no van poder tenir, unes oportunitats que no van tenir en el seu dia i que, a més, han demostrat que són alhora, també i molt sovint, un element de reeducació cap a la vida cívica i cap a les sensibilitats artístiques de molts ciutadans. La pràctica d'aquestes escoles —he dit cívica, senyor Escudé, no psíquica—, la pràctica d'aquestes escoles em penso que explica que mereixen un cert impuls i en aquests moments els ajuntaments es troben sense recursos per poder tirar endavant aquestes escoles, per poder-les remodelar, en tot cas, per poder-ne garantir la seva continuïtat.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Esmena 63, del Grup d'Iniciativa; la senyora Fabian té la paraula per defensar-la.

La Sra. FABIAN: Gràcies, senyor President. Aquesta esmena és coherent amb la que hem fet anteriorment d'ampliar les inversions i les dotacions pressupostàries per a la reforma de l'assistència sanitària. Hem explicat ja que, des del nostre punt de vista, és necessari aplicar els diners a la reforma sanitària i això portaria implícita una reducció important de les despeses de farmàcia.

Però, en tot cas, nosaltres demanem que en aquest Pressupost es suprimixi que sigui un crèdit ampliable la despesa de farmàcia, perquè any rere any venim denunciant —i el senyor Conseller Trias ens diu des de l'escó que tenim raó— que els pressupostos de Sanitat queden absolutament amagats perquè vostès cada any pressuposten uns 20.000 milions de pessetes menys del que després vostès es gasten en realitat. Després aquests diners, que vostès no fan figurar ara en el Pressupost per despeses de farmàcia, o bé agafen diners que han pressupostat —i cada any ho fan així, un 14 o 15%

dels diners d'inversions a l'assistència primària—, o bé deixen oberta aquesta partida, de què ara demanem la supressió, per poder fer crèdit ampliable.

Nosaltres pensem que per discutir seriosament la situació de la sanitat de Catalunya el que hem de tenir és realment uns Pressupostos que estiguin demostrant exactament quina és la despesa i poder-ho discutir en aquest Parlament, perquè el contrari és sostroure del debat parlamentari la realitat dels comptes de sanitat; voldríem saber, voldríem discutir seriosament quins són els pressupostos de sanitat i aquesta manera de fer fa que, com els deia, estiguin sostrets d'aquest debat parlamentari. Per tant, demanem la supressió d'aquesta lletra m) de l'article.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Fabian. Esmena 64, del Grup d'Iniciativa; el senyor Ignasi Riera té la paraula per defensar-la.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor President. És una esmena a favor d'un increment de dotacions per a la normalització lingüística en àrees socialment marginades. A la Llei de Normalització Lingüística de 1983 hi ha dos articles importants, l'article 26 i el 27. Crec que en principi es poden llegir a partir del 27, quan es parla que el Consell Executiu ha d'establir un pla perquè la població prengui consciència, davant la normalització de l'ús lingüístic a Catalunya; i al 27.2, el Consell Executiu ha d'ordenar l'elaboració d'un mapa sociolingüístic a Catalunya, que serà revisat periòdicament per tal d'adequar la realitat de la seva acció reguladora i executiva de política lingüística i, alhora, de valorar la incidència de la planificació en el progressiu coneixement de la llengua catalana.

Hi ha després l'article 26 en què sen's diu: «Allà on així ho exigeixi la situació sociolingüística, el Consell Executiu, d'acord amb les corporacions locals afectades, ha de crear o subvencionar centres especialment dedicats en tot o en part a fomentar el coneixement, l'ús i la divulgació de la llengua catalana.» Penso que una interpretació restrictiva d'aquesta Llei és la de dir que s'han creat centres, oficines on és possible anar a parlar de problemàtiques de tipus lingüístic, o per resoldre dubtes que pugui tenir un o l'altre sobre com retolar un determinat carrer; i en canvi, el que queda clar és que és necessari un impuls per aconseguir trencar el que seria el paral·lel de les barres arquitectòniques, també en barreres d'ús del català, i el que seria el paral·lel de l'economia submergida, llocs on no és possible que entri la possibilitat de catalanització.

Ja des d'ara dic que en les esmenes als Departaments de Presidència i de Cultura repetiré una cosa: que estem a favor de l'actual política del Director General de Política Lingüística. Senzillament, el que li demanem és més recursos, perquè creiem que la política lingüística ha d'anar en aquests moments molt més enllà d'on ha anat. Si no, ens trobarem que serà una política, finalment, que creurem que ha resultat frustrant, que no ha resolt els problemes que ens havíem assenyalat en el moment d'aprovar l'Estatut i el 1983 en el moment d'aprovar aquesta Llei de Normalització Lingüística.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Hi ha l'esmena 68, del Grup Socialista. Per a la seva defensa, té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Martí Carnicer.

El Sr. CARNICER: Gràcies, senyor President. En aquesta esmena el que ens proposa el Govern és que declarem amplia-

bles tots els crèdits, perquè diu: «les operacions corrents», per tant, capítol 1, capítol 2, capítol 4 i capítol 3, i diu: «i també el 6», per tant, l'únic que queda és el 7, que no el declararem ampliable: tots els crèdits de l'EAJA, de l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes, en funció dels ingressos.

Jo no sé si és que tinc el concepte tècnic equivocat i si el concepte de crèdit ampliable el Govern pretén fer-lo funcionar a l'alça i a la baixa, perquè en qualsevol cas el que ens ve demostrant l'experiència és que en els darrers anys la pressupostació que es fa de l'EAJA és una pressupostació a l'alça i que habitualment les liquidacions estan sempre per sota del que es preveu en els Pressupostos, fins al punt que en les darreres informacions que ha fet la Sindicatura de Comptes, l'EAJA, doncs, ha tancat l'exercici amb pèrdues, com les senyores i els senyors diputats coneixen, i d'això ja s'ha pensat també un altre mecanisme, però ja en parlarem quan parlem de la disposició addicional.

En aquest cas, aquí el que volen fer és una aplicació de dir: «si l'EAJA cobra més diners, podrà gastar més». Bé, doncs, miri, doncs, no toca això; a mi em sembla que no correspon. Si l'EAJA arriba a tenir un funcionament més correcte i arriba a poder assolir una xifra superior, el que cal és que les seves transferències al Govern de la Generalitat s'incrementin. I per això no cal explicitar un mecanisme de crèdit ampliable, perquè per això s'ha pensat la disposició addicional quinzena.

Per tant, és una disposició totalment supèrflua, que no té cap sentit, excepte que encara vulguin incrementar, amb el mecanisme conjunt d'aquesta disposició i de la quinzena, el nombre de despeses que pugui fer l'EAJA, i llavors sí que finalment arribem a la conclusió que el nostre Grup defensa —i que em penso que un any o altre hi cauran—, que les loteries de la Generalitat arribaran a costar diners als ciutadans de Catalunya.

Perquè en tot aquest conjunt de disposicions a l'article sisè de crèdits ampliables correm un perill, senyor Escudé, correm un perill que és que la seva resposta sigui un resposta des del punt de vista tècnic reglamentari impecable, com ho acostumen a ser les seves, però que se'ns quedi sense resposta el conjunt d'interrogants polítics que des de l'oposició estem plantejant.

Vostès —vostè i el conjunt de diputats de la majoria— saben que la presentació d'un conjunt de temes en les disposicions addicionals i en els crèdits ampliables és perquè la modificació que en el seu dia vam fer del Reglament del Parlament no permet plantejar-les en aquest Plenari de cap més altra forma. Però jo li prego que en el moment de fer la resposta no caigui en la temptació de la solució reglamentària, de dir: «això vol dir, vol dir...», i ens quedem que reglamentàriament no es pot fer i quedem aquí. Donin sortida als problemes polítics que el conjunt d'esmenes que l'oposició per mitjà d'aquestes tècniques planteja; diguin en quina part dels Pressupostos es resolen; diguin com vostès les tenen resoltes. Aquest em sembla que és el plantejament correcte per intentar donar resposta a aquest reguitzell de plantejaments polítics i de prioritats diferents —que això és el que essencialment plantegen aquestes esmenes— que el conjunt de grups de l'oposició li han plantejat. I una d'elles, evidentment, és que cal acabar amb el desgavell que suposa la gestió de l'EAJA al llarg dels anys del seu Govern.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Martí Carnicer. Ara només resten esmenes, a aquest article sisè, del Grup d'Iniciativa

per Catalunya. Per defensar-les, té la paraula l'illustre Diputat senyor Saura. La primera és la 69.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor President. L'esmena 69 i l'esmena... Defensaré la 69, 70, 71, 72, 73, 74, 75 i 76.

El Sr. PRESIDENT: Són totes les que resten de l'article sisè.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor President. Les esmenes 69 i 70 fan referència al Departament de Treball, i concretament als programes de seguretat i higiene en salut laboral.

La situació a Catalunya de la sinistralitat laboral l'any 1990 i 1991 és idèntica a la de l'any 1985 i 86. Els índexs d'accidents, d'accidents mortals, d'accidents greus estan situats en els mateixos termes. El juliol del 89 hi va haver un acord entre el Govern i els sindicats per fer un programa de salut laboral que va ser definitivament redactat el novembre de 1990 i que encara no s'ha aplicat; és a dir, hi ha unes partides de 25 milions de pessetes i de 50 totalment insuficients, el mateix Conseller de Treball, el mes de juny, en resposta a una interpellació de la il·lustre diputada senyora Rosa Fabian, va dir que, si el setembre el Govern de l'Estat no presentava una llei, aquest Govern actuaria, i aquesta actuació no s'ha fet.

Per tant, considerem que el Govern de Catalunya no pot destinar quantitats tan reduïdes a un tema tan important com és el tema de la salut laboral, i en conseqüència demanem crèdits ampliables a aquestes dues partides, que fan referència —hi insisteixo— a salut laboral.

En la mateixa línia aniria l'esmena 71, que és una esmena que fa referència als plans d'ocupació en col·laboració amb els ajuntaments. Tot i que les previsions per al 1992 i la realitat del 1991 ens diu que Catalunya està vivint un moment d'alentiment econòmic i, en concret, de desacceleració industrial, veiem que mentre que el 1990 aquests plans d'ocupació en col·laboració amb els ajuntaments eren de 250 milions de pessetes, el 91 van ser de 210 i el 92 de 210. És a dir, que en una situació de recessió, o com a mínim de desacceleració industrial a Catalunya, el Govern de Catalunya dedica menys recursos a un tema tan important com els plans d'ocupació.

L'esmena 72 va en aquesta línia d'insensibilitat social del Govern català. Fa dos anys, després de dos anys anteriors, quan els sindicats havien demanat un pla pilot de turisme social, es va iniciar, l'any 91, un pla pilot amb 20 milions de pessetes i aquesta quantitat es manté idèntica per al 1992. Es dediquen 20 milions de pessetes a un pla de turisme social mentre que veiem que la Conselleria de Comerç i Turisme, que té 7 o 8.000 milions de pessetes, aproximadament 3.600 els dedica a empreses privades.

I les esmenes 73, 74 i 75, totes elles fan referència a la política d'habitatge. El nostre Grup vol insistir un cop més que mentre que l'any 85 els habitatges de promoció pública significaven —construïts—, significaven el 7%; els anys 1989 i 1990 els habitatges de protecció pública construïts a Catalunya estan situats del 0,5% a l'1,5%; que els habitatges de protecció oficial estan en la mateixa línia. Tot i que el Conseller Molins aquests dies ens ha anunciat un pla de 100.000 habitatges per a quatre anys, o 110.000, veiem que el primer any que s'ha de complir, que és 1992, tampoc existeix consignació pressupostària; però no només no existeix, sinó que, literalment, la partida «promoció pública d'habitatge» disminueix en 865 milions de pessetes; és a dir, la partida de «promoció pública d'habitatge» en el pressupost del 91 és de 8.557 milions de pessetes i el 1992

aquesta partida disminueix a 7.692. És una fórmula de fer milers d'habitatges sense diners. En tot cas, estariem disposats a retirar-la si se'ns expliqués com es fa això, és a dir, com podem construir 25.000 habitatges de promoció pública nous en un any disminuint una partida que era reconeguda per tots, per tothom, insuficient i que estava situada en 200 o 300 habitatges/any.

En tot cas, el que sí que vull remarcar és que també en aquest cas, amb la política d'habitatge passa el mateix que amb la Llei de Residus, que amb el Pla Integral de la Gent Gran, que amb la reforma de l'assistència primària, que és que fem unes lleis en aquest Parlament, algunes d'elles amb un consens important, i que posteriorment no es compleixen.

I la 76 fa referència també a una esmena que abans la il·lustre Diputada senyora Rosa Martí ja ha defensat, que és la necessitat de dedicar una subvenció important per al desenvolupament dels transports de viatgers. En aquest cas també, l'any 1984 o 85, el Govern de la Generalitat, quan aleshores el senyor Bigatà era conseller de Política Territorial, va dir que, quan l'Estat facilités un tant per cent de subvenció, el Govern de Catalunya faria el mateix. Han passat cinc anys, l'Estat central aproximadament aporta el 40% del dèficit del transport metropolità, l'Administració local ha de fer front a l'altre 60%, perquè el 30%, que és el que sempre s'havia dit i en allò que tots havíem coincidit que havia de ser l'aportació del Govern català, no es fa. És a dir, en aquests moments, un incompliment més d'allò que sempre s'havia dit, que el Govern català aportaria el 30%; no hi aporta res. Però és més: en aquests moments, el transport català, i en concret a l'àrea metropolitana, no té cap orientació política, ningú sap cap a on va, i en tot cas, el que és pitjor és que, mentre que altres ciutats d'Espanya han avançat molt en un sistema integrat de transports, veiem com a Catalunya i a l'àrea metropolitana de Barcelona aquest esforç no més s'està fent per l'Administració local.

Totes aquestes esmenes, en definitiva, són un bloc d'esmenes que fan referència al que ja vam qualificar en el debat de l'esmena a la totalitat d'un pressupost amb una gran manca de sensibilitat social.

Per acabar, també vull referir-me que normalment, en tot cas en aquests tres últims anys, el senyor portaveu de la majoria, el senyor Escudé, intenta fer un vot en contra a aquestes esmenes defugint el debat polític de fons del que es planteja; és a dir, aquest estat, en la mateixa línia que jo els deia que el debat de Pressupost i la confecció del Pressupost han anat derivant en la impossibilitat que els grups de l'oposició controlin aquest debat, també ha anat derivant el debat de Pressupostos en un debat on el Grup de la majoria, primer per modificació parlamentària i, quan no per modificació parlamentària, per xuts per sobre de la porteria, que no hi hagi debat polític. Normalment, el senyor Escudé, si un repassa els tres últims anys de debat parlamentari —espero que aquest any variï la seva posició—, hi ha tres línies de fons d'aquests arguments: primera, que entre l'oposició hi hagin contradiccions —faltaria més, que no hi hagin contradiccions entre l'oposició—; segona, que això és una «carta als Reis» i que, per tant, que no cal contestar-les. Jo crec que en el torn d'esmenes d'aquest article hi ha hagut la defensa d'algunes esmenes de forma, amb arguments polítics de fons —amb arguments polítics de fons—, que implica que des de determinats grups de l'oposició estem plantejant orientacions polítiques de temes importants diferents i que, en tot cas, creiem —crec— que això implicaria per part del Grup de l'oposi-

ció que se'ns expliqués, per exemple, per què la partida de promoció pública d'habitatges baixa, i més enllà del Reglament o de si és crèdit ampliable o no, quina explicació es dona a això? Aquest és el debat de fons. O el debat de fons de què passa amb l'assistència primària, i que, en tot cas —hi insisteixo— no fer front a aquest debat implica també una devaluació d'aquest mateix debat al Ple del Parlament.

Exigim del Grup de la majoria que contesti amb arguments polítics de fons als arguments polítics de fons que des de l'oposició plantejem. No hi han hagut esmenes que es poden qualificar de ximpleries en relació amb aquests temes; hi han hagut esmenes polítiques —hi insisteixo— que impliquen una altra orientació política d'aquest Pressupost, i d'alguna manera crec que estem en el dret de reclamar que el Grup de la majoria argumenti políticament el perquè de les seves prioritats i el perquè de la no-acceptació de les prioritats que des de la resta de grups plantejem.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. Torn en contra, el senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President. De fet, aquest torn en contra em serà, de bell antuvi, un xic difícil, perquè el senyor Saura, doncs, ja ha explicat el que jo els havia de dir, i és clar, com que no m'agrada donar-li la raó hauré de dir altres coses.

Bé, jo voldria fer unes consideracions globals, que per això, a part del criteri general que he anunciat de fer esmenes... —perdó—, respostes conjuntes a les esmenes de l'article, a mi em sembla que un dels llocs on més correspon és, precisament, aquí, perquè hi ha una sèrie de temes generals, o genèrics, que crec que els haig de respondre a totes les senyores i senyors diputats que ens han explicat tota una sèrie de problemes i de peticions i d'aspiracions pròpies, o recollint parers d'estaments i grups de la nostra societat.

Una primera cosa que hauria de dir és que aquí estem discutint, no crèdits nous, no crèdits no previstos, no atencions inexistents, sinó crèdits existents. Dic això perquè alguns de vostès, amb l'escalfor del debat o de la vehemència de l'explicació i d'uns temes que tots ells, en general, em semblen, doncs, no sols correctes sinó necessaris, doncs, s'han fet afirmacions imprecises. Jo, per exemple, he notat que la senyora Ferran i el senyor Ignasi Riera —Ignasi, sí que es diu Ignasi, jo no me'n dic, d'Ignasi; li deia al senyor Font, però veig que no hi és—, bé, parlaven de «volem crèdits nous o crear partides»; és un lapsus petit, però, bé, és per deixar clar això, que aquí no es tracta de fer coses que el Govern no fa —primera qüestió.

Segona qüestió: aquests crèdits no són sols crèdits existents, sinó que, encara que formalment no ho diuen, totes aquestes esmenes, aquestes 54 esmenes —perquè eren 58 i se n'han retirat quatre—, aquestes 54 esmenes, deixant de banda aquelles que són de supressió, que són pròpiament esmenes tècniques de Pressupost, totes les altres esmenes encara —hi insisteixo— que formalment no es digui, el que es pretén és que s'incrementin. I, per exemple, la senyora Barenys ho ha dit clarament i alguna partida, fins i tot —si ho recordo—, la d'ajuda al Tercer Món, ha especificat fins i tot la quantitat que volia: 300 milions de pessetes. Almenys avui és el que ens ha dit: 300 milions de pessetes —si no ho he escoltat malament.

És clar, aquest és un altre error general —hi insisteixo. Aquí vostès el que estan demanant és que aquestes partides siguin

ampliables. Una de les conseqüències o la conseqüència hipotètica és que creixin, òbviament, però no és l'essència del tema. Per tant, no es pot dir «és que volem més». Ho poden dir, però a través d'aquest mecanisme.

Finalment, aquests criteris generals, hi ha una altra qüestió i la senyora Barenys, també, molt correctament, ho ha reconegut, que algunes d'aquestes partides s'havien dotat amb increment o s'havien creat en Comissió. Per tant, doncs, algun esforç evidentment, des del punt de vista del nostre Grup, que dóna suport al Govern i que ha acceptat esmenes o ha transaccionat increments de partides, crec que és bo que es reconegui.

Ara, formalment el criteri és clar. Tenim un article 35 —si no ho recordo malament, l'apartat 3— de la Llei de Finances Públiques que especifica el que és un crèdit ampliable i això, curiosament, enguany, fa molts pocs dies ho vam discutir o ho va discutir el senyor Conseller; després jo vaig intentar reblar el clau amb el representant del Grup Mixt, senyor Marià Pere, sobre el que era un crèdit ampliable.

I un crèdit ampliable, tècnicament, legalment és aquell crèdit que la seva quantia prevista en l'estat de despeses pot variar en el futur, bé sigui a conseqüència que es tracta d'un crèdit que va lligat a uns recursos finalistes que, efectivament s'obtenen, superiors al que estava previst a l'estat d'ingressos; o bé, que són crèdits per obligacions concretes i que es contrauen a través del Pressupost, la quantia dels quals, per raons tècniques, és de difícil o impossible quantificació exacta. I, aleshores, per evitar l'incompliment de l'obligació concreta, s'ha de deixar aquest caràcter ampliable.

Dit això, jo accepto... i, per tant, dit això, formalment, tècnicament, no hauria de dir res més; ara, jo accepto perfectament i comparteixo el que han dit, primer, el senyor Martí Carnicer en defensar la darrera esmena d'aquest conjunt del Grup Socialista i el senyor Saura en fer el mateix en el conjunt d'esmenes d'Iniciativa per Catalunya.

Diuen: «és que això..., aquí no venim a discutir la tècnica comptable». Efectivament, tècnicament sí, i l'ha de votar o l'hauré de votar en funció d'això, però nosaltres venim a discutir problemes polítics, perquè diuen: «vostès ens han privat de debatre, de portar al Ple aquests temes polítics».

Jo els dono la raó, en part, en el sentit que, efectivament, en part, vostès saben o... el seu vot va ser negatiu en aquell moment; avui dia no sé què seria; i en el cas que les properes eleccions —que de tant en tant van sortint una mica com el Guadiana, les properes eleccions, i ens parlen dels canvis mirífics que es produiran—, doncs, si vostès canviessin de banda de l'hemicicle, segurament, potser, els posicionaments serien contraposats d'uns i dels altres, perquè l'opció diria que no és tant la ideologia com si es té la responsabilitat del poder i, per tant, s'ha de saber el que es pot fer i el que no es pot fer, i estar a l'oposició, i jo he estat a l'oposició quatre anys al meu ajuntament i sé que són molt més senzilles, i molt més agràides per la ciutadania, almenys de bell antuvi, doncs, les actituds oposidores que no han de respondre de res. I estic d'acord que és un debat pressupostari autèntic i, aquí, al llarg de tot aquest matí, perquè fa una sèrie d'hores que vostès van explicant, els especialistes de cada grup, especialment el Grup Socialista, la problemàtica corresponent, jo he sentit algunes veus entre els meus companys que diuen: «Això no és un debat de Pressupost!» Sí, sí, efectivament, és un debat de Pressupost. I és un debat de

Pressupost —hi estic d'acord, per això dic que hi estem d'acord parcialment— que està imposat pel Reglament. Està imposat pel Reglament, perquè el Reglament el vam variar fa uns anys i ha donat una agilitat al debat i una concreció als punts.

Tot el que vostès volien dir, volen dir, i que, segons m'acusaven els portaveus dels dos grups als quals em refereixo, que no es pot fer d'altra manera, s'ha fet, i s'ha fet en Comissió. I vostès han pogut dir el que han volgut i han argumentat tot el que els ha semblat adequat. I encara tindran una altra ocasió, si espero que algun dia d'aquesta setmana recixim, en acabar el debat de l'articulat i amb les acotacions corresponents, doncs, acceptant, transaccionant i rebutjant elements en la majoria dels casos, les seves propostes, aconseguim entrar en les disposicions —perdó— en els debats de totalitat de departaments i de seccions. Aleshores, vostès, malgrat les recomanacions de prudència que ens feia el senyor President, disposaran de temps per explicar i debatre amb els meus companys i si es cregués convenient, si se senten temptats d'intervenir, amb els senyors Consellers, doncs, la política de cadascun d'aquests departaments i d'aquests organismes.

Per mi —per mi— és exactament el mateix discutir aquests temes en Comissió, que discutir-los en el Ple. Per què, on és la diferència? Que no hi ha públic? Sí. Vostès saben que el debat en Comissió de Pressupostos és l'únic cas al Reglament —i nosaltres ho vam posar, ja no dic imposar, perquè reconeixem que és bo que es conegui—; el que passa és que el públic no ve! Com si vostès giren la mirada enrere veuran que el públic és molt escàs i si deixéssim els tècnics del Departament i els lletrats del nostre Grup, crec que hi hauria molt poc públic. Quant a la premsa, exactament igual. Els mitjans informatius que havien d'explicar a la ciutadania els nostres debats en Comissió eren molt escassos, però si vostès giren la mirada enrere veuran que hi ha un digníssim representant o dos digníssims representants o tres, màxim, de la premsa. Per tant, no hi veig la diferència.

Ara, evidentment, jo no em limitaré al que he dit, sinó que intentaré, almenys en aquells casos, que són bastants, que em semblen importants o que hi ha arguments a dir, a part del fonamental que és que, com saben vostès, hi ha una dita catalana que diu: «D'allà on no n'hi ha, no en pot rajar.» Si hi ha unes limitacions pressupostàries, com en tota activitat humana, és lògic que amb unes opcions... —i el senyor Saura parlava d'opcions i alternatives—, hi ha unes opcions, no vol dir que el Govern de la Generalitat no fa res o només fa aquestes coses, fa moltíssimes coses!, i vostès el que pretenen és que en uns aspectes concrets i puntuals es facin més coses o es facin de forma diferent.

Per exemple, és clar, evidentment, aquí hi ha unes esmenes que són les pròpiament de tècnica pressupostària o que directament són lligades amb el tema del crèdit ampliable, que són fonamentalment les que ha fet l'il·lustre Diputat senyor Carnicer. Per això, quan el senyor President patia una mica, és a dir, «escolti, el senyor Martí Carnicer, que no es cansi»...; el senyor Martí Carnicer és inesgotable, senyor President. Per desgràcia meua ho conec de fa molts anys i, si era substituït pels seus companys, no era per això; era perquè el senyor Carnicer, òbviament, com a persona experta —potser en aquests moments la més experta en aquesta Cambra sobre temes pressupostaris— sap que, des d'una perspectiva tècnica, no es poden dir moltes de les seves... moltes de les afirmacions dels seus companys de

grup. Perquè, es clar, el senyor Martí Carnicer ha sortit en el debat de totalitat; hi ha una secció 17 o 19 que em sembla que és la última esmena que haurem de decidir en aquest Pressupost, que tornarà a dir que l'endeutament, que el dèficit, que és terrible, que és tremend això i, és clar, com apuntava abans, el que estan fent els seus companys i els representants d'Iniciativa per Catalunya, també, en la mesura de les esmenes que han presentat, és a través d'aquesta idea subjacent en l'explicació o la petició que es tracti d'incrementar aquestes partides que, doncs —ja ho puc dir—, pràcticament totes no tenen..., no van lligades amb uns recursos finalistes efectivament obtinguts d'ingressos i que, per tant, generarien, en el cas de ser acceptades i ser utilitzades en aquest sentit d'ampliació d'increment, generarien un buit, un forat, un dèficit. I llavors aquest dèficit, del qual sempre ens parla el senyor Martí Carnicer —i és molt legítim que ens en parli—, doncs, seria molt més gros.

Si nosaltres recollíssim de forma fonamental aquestes esmenes, ja no cal dir aquesta altra banda de la tenalla socialista, que són les disposicions addicionals que vindran després, doncs, del que se'ns acusa aquí: «Escolti, és que vostès estan fent un Pressupost que no diu res, que vostès podrien posar en un sac i dir que el Pressupost són 1.400.000 milions i, a partir d'ara, el Govern farà el que voldrà». Doncs vostès el que estan demanant, a través d'això, seria «tot el que diu l'estat de despeses no serveix per a res»; entre tot el que demanen aquí i el que demanen allà, el Pressupost de la Generalitat és una cosa que en cada moment, en funció de les necessitat i les pressions i la sensibilitat política de les quals parlava, aquest Pressupost canviarà totalment, i canviaria totalment en un sentit d'increment. Per tant, perfectament, podríem imaginar que al final de l'exercici del 92, aquest Pressupost de la Generalitat arribaria, doncs, als dos bilions, als tres bilions, segons fos més gran o més petita la sensibilitat social, política, econòmica de vostès i de nosaltres.

Per tant, compreguin que està molt bé, és ocasió d'un debat, però que nosaltres, en definitiva, hem de dir i acabarem dient que no.

En definitiva, aquí hi ha una esmena, començant per la primera, la 19 i la 20, que el Grup Popular presenta any darrere any, i és el tema que em dona la sensació que no acabem d'interpretar-nos mútuament, quant a aquests crèdits ampliables, perquè són crèdits de funcionament que van lligats a unes partides. Jo sempre, si no ho recordo malament, al senyor Curto li poso el cas de la fotocopiadora: si hi ha una dependència de la Generalitat que fa un servei de fotocòpies al públic, doncs, preveu uns ingressos i unes despeses, però això està en funció de la taxa i, precisament, dijous —perdó—, divendres a la tarda vam aprovar una llarguíssima Llei on es fixen les taxes a la Generalitat, i en contraprestació d'un servei s'obtenen uns ingressos; i aleshores es fa una previsió, per part del Consell Executiu, en els ingressos i unes previsions en les despeses; si resulta que aquestes despeses pugen més perquè el públic fa més ús del servei, això va acompanyat d'un ingrés paral·lel; per tant, és lògic que siguin ampliables. I aquesta argumentació, senyor Curto, és el que sempre hem dit en aquestes esmenes.

Després, hi ha un conjunt d'esmenes que va de la 21 a la 24, que fan referència a l'apartat segon. Això —ho hem dit sempre!— es tracta de conseqüències d'un risc assumit. Perquè, és clar, aquí hi ha una qüestió curiosa —dialèctica evidentment i, per tant, és legítima utilitzar-la— que és quan es parla —i el senyor

Martí Carnicer o el Grup Socialista en general hi té molta afició; l'honorable senyor Armet que fa una estona ens honorava amb la seva presència té costum de fer-ho, o tenia costum de fer-ho—, és el tema de: «les entitats, les empreses públiques, els organismes autònoms generen dèficit». És clar, això és molt especial de dir, perquè això és una qüestió tècnica. Ara imaginem-nos que la Generalitat fa un pla determinat de construcció de carreteres. Per exemple, l'illustre Diputat senyor Esteve Tomàs, ja tindrem ocasió —ho suposo, perquè suposo que és ell el pare de la criatura— de parlar de tot un reguitzell de disposicions addicionals que, si li féssim cas, realment, la comarca on resideix el senyor Tomàs seria una meravella no vista enlloc, perquè haurien de fer carreteres per tot arreu. Bé, molt bé, aleshores, si li féssim cas al senyor Esteve Tomàs i el Departament posés més diners en aquestes partides, el senyor Tomàs estaria satisfet. Ara, si la Generalitat digués: «home, tècnicament, per exemple, és millor que Gisa ho gestioni; passem els diners a Gisa, que faci la feina Gisa», el senyor Esteve Tomàs o el senyor Martí Carnicer ens dirien: «dèficit, dèficit terrible! que aquest organisme...» El que passaria és que hi hauria una transferència de diners de l'organisme polític al Departament, a l'organisme d'execució. Per tant, jo no dic, senyor Martí Carnicer, que això necessàriament sigui així, però jo afirmo que en l'actuació de l'actual Govern de la Generalitat sempre és així. Per tant, en aquest tema del dèficit i de l'equilibri, que és el que pretén aquest apartat segon de la Llei, no hi ha res a objectar.

L'esmena 25. A l'esmena 25 la senyora Barenys ens explicava... —sí, sí, no, no, senyora Barenys, no es molesti—; com ella ens deia, aquest any hi ha una partida de 210 milions. Jo voldria recordar que l'any 86, quan va començar a dotar-se aquesta partida d'ajuda al Tercer Món, la partida era 7.300.000 pessetes; òbviament, els 210 milions és molt poca cosa, és un símbol... —no, no, vigili, senyor Esteve Tomàs, que jo he discutit molts convenis col·lectius i quan la representació sindical discutia, doncs, la pesseta o no del sou i donaven la pesseta, jo l'acceptava; vol dir: compte amb els seus cinc duros, perquè jo me'ls quedo. (*Rialles de fons.*) Bé, doncs, la senyora Barenys ens explica això i té tota la raó, i hi estem totalment d'acord; ara, hi ha unes necessitats pressupostàries, que 210 milions és un increment del 5%, que és l'increment modest, vegetatiu de les partides ordinàries del pressupost, està en la línia amb la resta d'actuacions, i a més jo el que voldria recordar és que vostè el que està demanant aquí —ja ho he dit abans— no són 300 milions, sinó ampliable fins a arribar al 0,7% dels recursos propis dels Pressupostos de la Generalitat, la qual cosa m'està molt bé, i si és possible el nostre Grup —i nosaltres tenim un diputat, el senyor Ferran Pont, que habitualment ens presenta esmenes en aquest sentit—, si hi ha possibilitats financeres, doncs, es farà. Aquest any no hi ha altra possibilitat que fer aquest augment del 5%, i en tot cas —i això sí que el senyor Martí Carnicer no m'ho desmentirà—, tècnicament, aquesta esmena és molt especial, perquè és una innovació, perquè preveu l'ampliabilitat plurianual, perquè no parlem de l'ampliació d'enguany, sinó que parlem de l'ampliació..., ja condicionem els Pressupostos fins a l'any 95.

Una altra esmena, la partida 26 i 27, una és del Grup Socialista i una altra d'Iniciativa per Catalunya, que fan referència —n'hi ha potser alguna altra, però així les agruparia— als temes dels fons municipals, els fons de cooperació amb els ajunta-

ments, l'ajuda de l'Administració de la Generalitat, la col·laboració, les aportacions a l'Administració local, i molt especialment des del punt de vista o des del vessant de la governació, del Departament de Governació i per això en aquestes esmenes es preveu que partides existents i dotades, doncs, siguin ampliables. Concretament, el representant socialista ens parlava del Pla Únic d'Obres i Serveis. És clar, jo voldria dir una cosa: miri, podríem repassar any darrere any, però només agafem-ne un, o agafem-ne tres: el més antic, l'actual —o millor dit, el darrer— i un intermedi. L'any 1980, en el Pla Únic d'Obres i Serveis, l'Estat hi posava 341 milions; la Generalitat no hi posava, no hi va poder posar ni cinc cèntims; les diputacions hi van posar 1.153 milions. L'any 87 l'Estat va passar de 300 milions que he dit abans a 820; la Generalitat de zero a 600; les diputacions —ai las!, que diu el meu company Jaume Camps— van fer un increment petit: de 1.153 van passar a 1.271. Però és que l'últim any, l'últim any que coneixem les xifres, el 1991, l'Estat hi ha posat 592 milions, o sigui menys que l'any 87; la Generalitat de 600 ha passat a 3.932, i les diputacions —altre cop, ai las!— han baixat dels 1.271 a 977. Per tant, aquí es veu qui és el qui, efectivament, fa un esforç especial. Ja sé que l'Estat fa altres aportacions; ja sé que les diputacions, especialment la Diputació de Barcelona, que el senyor Esteve Tomàs coneix bé, doncs, fan altres aportacions per altres camins a l'Administració local, però aquestes són les xifres.

Per altra banda, ja no cal dir —o no cal recordar— tot allò que els vaig explicar quan ratificant tot el que anava, o que havia anat dient prèviament i en el debat l'honorable Conseller d'Economia i Finances, jo els vaig explicar sobre l'ajut, les transferències de l'Administració de la Generalitat a l'Administració local, perquè saben vostès..., recordo que hi ha un volum de tota la documentació pressupostària que precisament explica, departament per departament i direcció general per direcció general, quines són les aportacions de l'Administració de la Generalitat a l'Administració local.

Pel que fa més específicament a l'esmena 27, que fa referència a una partida concreta existent en aquests moments, jo voldria recordar-li al senyor Saura —ho sap perfectament perquè estudia a fons els Pressupostos— que per a l'any 92 està previst un increment del 78,92% en relació amb l'any anterior. Suposo que si el senyor Saura em repliqués o pogués replicar-me diria que és poc; probablement sí, però és un augment important. El senyor Saura ha utilitzat un argument que es venia utilitzant altres anys, que és el de dir: «escolti, és que si els recursos que l'Estat dona a la Generalitat els hagués continuat tenint l'Estat, com que l'Estat, dels seus recursos, cediria als ajuntaments una part...», i ho fa, diria, una mica a contracor, perquè tinc entès que en aquests moments hi ha, fins i tot, conflicte judicial entre l'Administració pública local i l'Estat sobre què és el que els cedeix. Però, bé, ens fa aquesta argumentació de dir: «escolti, és que si el que tenen vostès ho tingués l'Estat ens en donaria una part; doni'ns-ho vostè». Aquest és un argument, senyor Saura, que ja hem discutit moltes vegades i que per a nosaltres té un cert to de sofisma, perquè, és clar, si ens els dona és perquè els tingui la Generalitat a canvi d'uns serveis que li transfeix; per tant, l'Estat sabia què feia quan ho transferia i en quines condicions.

Bé, altres esmenes. El senyor representant socialista habitual en temes culturals, el senyor Sobrequés, ens parlava de la prem-

sa en català. La premsa en català, miri, en relació amb l'any anterior... —d'acord que l'any anterior va ser baix— però en relació amb l'any anterior, l'any actual que ara acabem aquest ajut a la premsa ha pujat un 540%; s'ha incrementat en 681 milions. Potser serà insuficient. El Departament creu que, dintre de les possibilitats del Departament, és suficient, i que en tot cas no hi pot dedicar més.

Tenim l'esmena 30: el foment de l'aranès, que aquí és parlava molt de la magnífica Síndica de la Vall d'Aran, que la seva presència era per això. No: la seva presència és perquè és diputada del Grup de Convergència i Unió, i com tots és aquí per donar el seu vot sempre i sense cap dubte a les actuacions del Govern. Aquesta subvenció que demanen que sigui ampliable va adreçada —com ja hem dit altres anys, senyor Sobrequés, espero que ho recordi de l'any anterior, si més no— al sosteniment del Centre de Normalització Lingüística de la Vall d'Aran, que té unes funcions concretes i que amb les previsions pressupostàries i amb la sèrie històrica anterior el Departament m'informa —el Departament apropiat, el Departament de Cultura— que creu que donarà l'abast amb aquesta quantitat a les necessitats d'aquest Centre de Normalització Lingüística.

L'esmena 31, sobre la manca d'habitatge i creació d'un fons especial de finançament. Miri, aquesta partida, la partida que vostès volen declarar ampliable, la 09.02.733.15, va destinada a dotar la promoció que es diu «subsectors d'urbanització prioritària» i, per tant, no s'ha de confondre amb altres partides, com seria la creació d'un fons especial que ja està previst dins d'un decret, el Decret de 23 de l'XI del 91, en els Pressupostos, com a conseqüència de Pressupostos de l'Estat, perquè vostès saben que aquí hi ha algunes mancances i no precisament a nivell del Govern de la Generalitat.

L'esmena 32, del Grup Socialista, i una altra esmena que ara no tinc a la vista, del Grup d'Iniciativa per Catalunya, fan referència a l'Entitat Metropolitana de Transport. És clar, aquí la Llei estableix quins són els mecanismes de finançament de les entitats metropolitanes i entre ells no està prevista aquesta mecànica. En tot cas, pensin que la partida és per al transport de viatgers de tot Catalunya, i no només de l'Entitat Metropolitana, per molt important que sigui aquesta entitat, i a més, si no ho recordo malament, l'esmena del Grup d'Iniciativa, la partida que afecta és una que té relació amb els consells de muntanya; per tant, encara és més difícil de poder acceptar aquest caràcter o més que aquest caràcter, l'aplicabilitat en aquesta matèria de l'ens metropolità.

A continuació, senyores i senyors diputats, i perdonin-me l'extensió de la meva explicació... Suposo que vostès també han escoltat l'explicació llarguíssima —almenys a mi m'ha semblat llarguíssima— de tots els altres oradors. Realment, la meua estabilitat no és gaire feliç avui. És l'esmena 33: fins i tot el senyor Oliart ha sortit a la tribuna a explicar-nos amb detall quina és la situació d'aquests coneguts 801 habitatges del municipi de El Prat de Llobregat. És clar, aquí jo li haig de fer també una explicació, no exhaustiva en el sentit de temps però sí quant al contingut, com ha fet el senyor Oliart; és un tema que preocupa a tothom. Aquí ja no discutirem, senyor Oliart, si primer hi va anar un o hi va anar un altre; l'atenció del Govern de la Generalitat, i especialment del seu President, per tot el que passa a tots els indrets de Catalunya em sembla que és pública i notòria, i jo no sé si aquell dia... Vostè té raó: vostè i un molt il·lustre i im-

portant representant del seu Grup van ser-hi aquells dies un moment abans que el President de la Generalitat, però el President de la Generalitat prèviament hi deu haver anat, pel cap baix, quinze o vint vegades. Però bé, aquest no és el tema; no hem d'entrar aquí en una polèmica, perquè més aviat les crítiques que els sento a vostès, si alguna vegada en fan, al President de la Generalitat és que fa massa, o se'l troben a tot arreu. Ahir mateix, ahir a la nit, va comparèixer al meu poble i jo no ho sabia, i no hi vaig poder anar, i me n'excuso (*rialles de fons*), perquè surt, s'apareix pertot arreu.

Bé, aleshores, jo els voldria dir, especialment al senyor Oliart, que a la programació d'aquest any 1992 per a la construcció de nous habitatges, programació que es va aprovar per una comissió que porta el títol de Programació d'Habitatges, ja hi figura la previsió de l'inici de la construcció de 80 nous habitatges, construcció —i deia vostè bé: no rehabilitació, remodelació— com a primera fase del procés de substitució dels actuals a remodelar. Cal tenir en compte —i vostè n'ha parlat en relació amb altres, però també afecta aquest conjunt de veïns— que 126 famílies de les afectades en aquest polígon, dels 801 habitatges del barri de Sant Cosme, ja han estat real·lotjades entre els 628 habitatges nous, acabats fa molt poc per l'INCASOL, que s'estan adjudicant últimament, i això, doncs, lliga amb la informació que vostè ha donat a la Cambra.

Finalment, amb alguna insinuació que vostè ha fet amb els temes que si s'havia programat o no s'havia programat, el Departament em diu —òbviament, no sóc expert en cap tema i menys en aquest—, el Departament afectat em diu que el procés de remodelació total és complex i per això el compromís clar i net del President de la Generalitat —va dir: «això s'arreglarà», però ha dit que no serà immediatament; ningú amb un mínim de coneixement de la situació econòmico-social del país pot creure que tots els problemes es poden solucionar amb una vareta màgica d'avui per demà—, doncs, és encarar amb urgència aquesta actuació, però que per continuar-la i acabar-la caldrà que juntament amb l'Ajuntament de El Prat es tramitin una sèrie d'instruments de planejament urbanístic, que avui dia no existeixen encara, que permetin l'execució de l'enderroc, trasllat i noves construccions.

Per altra banda, a l'esmena següent, esmena 34, la senyora Fabian ens parlava d'un tema que ella ha defensat sempre i que jo, en la mesura de les meves poques forces i des de la perspectiva d'un altre sexe, doncs, comparteixo, que és la qüestió de la igualtat d'oportunitats home i dona; i, per tant, jo li voldria informar quant a aquest punt, a part de les consideracions generals que són d'aplicació, el fet que no dóna satisfacció plenament, òbviament, però l'Institut Català de la Dona té previst un programa d'obertura de cases d'acollida per a dones al Tarragonès —això per a l'any 92—, al Segrià, al Barcelonès i al Vallès Oriental. Dintre d'aquest programa les dotacions pressupostàries s'hi adiu.

Una altra esmena, l'esmena 35, també d'Iniciativa per Catalunya, també és la mateixa qüestió. I la 36..., no, perdó, la 35 és el tema del finançament sanitari. N'hem parlat abans: que és viçios, que és nefast, que és funest; totalment d'acord; però aquest és el sistema que tenim i una de les tasques no diré impossibles, les missions impossibles, però les missions difícils de l'honorable Conseller d'Economia i Finances és precisament trobar el desllorigador, no sols del finançament general, sinó

del finançament del sistema sanitari, que funciona amb aquesta mecànica. Si nosaltres poguéssim, el senyor Trias ho faria, però és que no depèn d'ell, òbviament, com vostès saben.

L'esmena 36, també Iniciativa per Catalunya i algunes altres que a continuació, o més endavant, o fins i tot n'hi ha una de l'honorable senyor Hortalà, molt cap al final del Projecte de Pressupostos: el tema de les barreres arquitectòniques.

A part del tema general jo voldria recordar..., bé, s'ha dit per algú, em sembla que... No, la senyora Barenys ho ha dit —em sembla—, diu: «sí, al final hi ha 200 milions i que és molt poca cosa» —o vostè, senyora Fabian; bé, el que sigui, no nego l'autoria de ningú— «l'any 88 n'hi havia 150 i ara n'hi ha 200». Bé, hi ha una partida que, per començar, doncs, és una partida —si volen— escassa, però és una partida real. Però, per això, jo voldria recordar, i s'ha parlat —sí, això sí, la senyora Fabian— de dir: «escolti, una llei que vam fer consensuadament...» i és una cosa que nosaltres ens en congratulem i els agraïm molt haver aconseguit entre tots arribar a aquest acord unànim en aquesta qüestió. Vostè recordaria que en el Projecte de Llei, segons em refresca la memòria el meu company i coordinador del Grup en temes pressupostaris, el senyor Codina, doncs, que la Llei preveu un termini de dos anys per elaborar l'actuació, cinc anys per revisar-la i quinze anys, com a període màxim, per executar-la.

Per tant, vull dir, potser no cal córrer tant. Comprenc que és un problema paorós, però hi ha molts altres problemes que potser aquí no surten perquè vostès consideren que estan suficientment dotats.

Les esmenes que ha defensat el senyor Rañé sobre temes de treball, el tema de fons social europeu i altres temes que poden sortir també en agricultura, vostès saben que no és suficient dir, doncs, que els fons europeus ens enviïn diners. L'Administració actuant, l'Administració receptora també hi ha de fer una aportació i, per això, totes aquestes partides —com he dit en començar— tenen dotació; dotació relacionada i proporcionada amb les possibilitats dels departaments corresponents. Òbviament, miri, jo tinc aquí unes respostes que els departaments que diuen: «Oh! i tant de bo que poguessin ser ampliables i poguéssim tenir deu vegades més!»; però és que les possibilitats no hi són. Jo no sé si vostès saben que quan s'acaba un exercici pressupostari, a Catalunya, el Govern de la Generalitat —i no ho sé, també, m'imagino que també l'Administració local, que també pot intervenir en activitats lligades amb aquests fons— reben oferiments de l'Estat, o a través de l'Estat, d'altres comunitats autonòmiques que en acabar-se l'exercici i tenint assignació de recursos europeus, no es veuen en cor per posar-los en realització perquè no disposen de fons propis per acabar de completar. Per tant, aquest és un tema —em sembla— prou clar.

Hi ha un punt, senyor Rañé, que vostè... (*Pausa.*) No. Bé, el senyor Rañé, doncs —ja li ho explicaran...—, el senyor Rañé m'ha tocat la fibra emotiva, a mí, quan parla del Tribunal de Mediació, Arbitratge i Conciliació. Diu: «Escolti!, és que l'any passat hi van posar 1.000 pessetes i ara hi torna a posar 1.000 pessetes.» És clar! És que aquest Tribunal no existeix encara. I jo dic que em toca la fibra sensible perquè l'any 79 —l'any 79—, abans d'existir aquesta Cambra, entre moltes coses rares que feia, doncs, jo vaig ser el representant del Foment i la PIMEC en el Consell de Treball, en el Comitè Executiu, al Secretariat Permanent. I aleshores ja es discutia amb gran esbatussada mú-

tua entre les organitzacions sindicals i les patronals el tema aquest de l'arbitratge i mediació.

Imagini's si fa anys que dura el tema! Molt bé. Ara sembla ser, sembla ser —m'informava el meu company Domènec Sesmió, que és l'especialista en el tema del treball i que en el debat de totalitat que espero que puguem fer un moment o altre ja els ho explicarà si demanen, doncs, més informació— que, en aquests moments, està molt avançada la idea de la creació, però que sembla que hi ha una manca de sintonia total interna de les organitzacions sindicals sobre aquest Tribunal.

A mi m'agradaria molt que aquest tribunal, finalment, al cap de molts anys, es pogués crear. Crec que és una necessitat per amorosir els conflictes inevitables en el món del treball, però, de moment, ja és prudent i és adequat deixar oberta una partida i aleshores, si realment com desitgem es crea durant l'exercici, el Departament de Treball tindrà una obligació: sacrificar altres atencions, totalment o parcialment, per poder dotar això. I no podrà recórrer a la facilitat, a la disbauxa de dir: «doncs, mira, com que és partida ampliable, anem gastant», i després el senyor Carnicer, l'any següent, ens renyaria, o el renyaríem nosaltres a ell perquè potser l'any que ve ell serà el nou Conseller d'Economia i Finances, i aleshores el joc anirà a la inversa. Espero que no sigui així, no en demèrit del senyor Martí Carnicer, sinó en mèrit del senyor Macià Alavedra, que ja s'estava posant una mica mosca. (*Rialles.*)

Bé, i continuant, això mateix podria dir exactament igual de les esmenes 41, 42, 43, 44, l'únic que fan referència a temes socials. I és clar, aquests són temes —i la senyora Barenys ho sap d'altres anys que he passat molt de puntetes per sobre d'aquests temes— que són temes molt vidriosos, tots els temes de la gent gran, dels disminuïts, i que entre tots hem fet esforços, entre tots hem aconseguit —uns més, els altres menys— unes dotacions concretes i que potser parlar-ne ara dient: «Doncs no, no pot ser per això, perquè ja n'hi ha prou...» És clar, jo podria dir: «Doncs, miri, hi ha temes dels llits de malalts crònics.» És clar, el Departament diu: «Escolti, amb les previsions que hi ha ara estan tots..., tots els que hi han, estan dotats pressupostàriament.» És clar, vostè em pot dir: «N'hi ha d'haver molts més.» D'acord... (*Pausa.*) Ah!, ha estat retirada, d'acord. Doncs li ho agraeixo que veig que comparteix la fina sensibilitat que sempre té.

Bé, és clar, per exemple... per tant, només diré coses puntuals. L'esmena 43, d'Iniciativa. Jo voldria recordar..., no totes evidentment, vostès demanen l'ampliabilitat d'una pila d'esmenes... —perdó!—, d'una pila de partides, deu o dotze; jo, almenys, li dic: una sí que li acceptem, però és que la hi acceptem perquè ja hi és; que és la 41.37.487.01, per pensions assistencials, aquesta ja és ampliable. Per tant, aquí no cal perquè ja ho diu el mateix text. (*Pausa.*) No, no, és que no l'acceptem perquè ja existeix.

L'esmena 45, sobre Foment i Industrialització, el senyor Riera, doncs —Santiago!—, és clar, aquesta dotació explica... —perdó!—, no, no, no, que és d'Agricultura; és d'industrialització agrària, no, perdonin.

Bé, el Departament d'Agricultura informa que, estudiada la sèrie estadística dels anys anteriors de l'ús d'aquesta partida de les peticions per part dels afectats, doncs, la partida prevista en el Pressupost l'any 92 és suficient i no veuen motiu per declarar-la ampliable. I ara sí —que m'havia saltat d'esmena, m'excusaran—,

l'esmena següent la 46, que és d'Indústria, que és d'Iniciativa per Catalunya, és el tema de crear un pla de seguretat industrial.

Jo comprenc des del vessant ideològic fonamental d'Iniciativa per Catalunya que es cregui molt en la planificació; des de la nostra perspectiva, ho és molt menys. En tot cas, el Departament creu que l'existència actual d'una sèrie de lleis, decrets, ordres vigents i reglaments constitueix un marc legal de la seguretat industrial suficientment clar i net que amb les dotacions pressupostàries que hi ha, doncs, cobreixen aquesta necessitat d'incrementar la seguretat industrial.

El tema... Ah, bé!, aleshores vénen les esmenes 48 i 49, que aquestes són —en podríem dir— de les autènticament pressupostàries; la 48 és del Grup Popular i la 49 del Grup Socialista, que l'ha defensada el senyor Martí Carnicer. De fet, el senyor Martí Carnicer és més moderat que el senyor Curto —habitualment ja ho és—; el senyor Curto demana la supressió de la lletra j), mentre que el senyor Martí Carnicer el que demana és una variació restrictiva. Aquí ens trobem amb el tema de la secció 17 —i això ja tindrem ocasió de parlar-ne, ho espero, en alguna de les últimes esmenes—, en què el senyor Curto demana que se suprimeixi i el senyor Martí Carnicer demana que només es limiti al pagament d'uns interessos i a un tipus concret d'amortització de capital.

La resposta és la usual. Aquesta disposició és clarament justificable en ser ampliable d'acord amb la legislació vigent, perquè és impossible determinar *a priori* la càrrega financera d'aquest endeutament. (*Pausa.*) Moltes gràcies, no esperava menys de vostè, senyor Curto.

A continuació, ve l'esmena 50; és el mateix tema: comercialització de productes agraris, d'Iniciativa per Catalunya; la resposta del Departament és coherent amb l'anterior que he donat. El Departament ha examinat l'esmena i m'informa que, amb les previsions fins ara, els anys anteriors, de la utilització d'aquesta partida, la 10.03.772.01, doncs, que ja és suficient. El mateix que l'esmena 51, també d'Iniciativa i també aplicada a una partida del Departament d'Agricultura.

L'esmena 52 ha estat retirada i l'esmena 53 és una altra esmena del Grup Socialista en el tema del menyscapte. Aquest també és un cas claríssim d'adequació al caràcter legal del que és el crèdit ampliable i, per tant, comprendrà el senyor Riera que, com sempre, hi votarem en contra. El senyor Riera té unes diferències o unes discrepàncies amb això que no tenen relació amb el tema —jo m'imagino que ell accepta..., no m'ho imagino, n'estic segur, que ell imagina que, si la Generalitat assumeix un risc, ha de ser responsable d'aquest risc i ha de poder pagar aquest risc.

Ara, jo comprenc que vostè presenta aquest tema per abocar una qüestió que, any rere any, amb Pressupostos i sense Pressupostos, amb interpe·lacions i el que sigui, doncs, vostè es dedica a inquirir, fiscalitzar i —si em permet entre vostè i jo— mirar d'atabalar el Govern de la Generalitat amb aquesta qüestió i, per tant, vostè ja ha explicat el tema, però en definitiva comprendrà que tècnicament seria demencial aprovar aquesta esmena que no fos ampliable aquesta situació.

I quant a l'esmena que vostè ha defensat lligant-la amb aquesta, la 233, em temo molt que és el tema aquell de l'absoluta prepotència de la Comissió d'Economia i Finances. Oi que sí? Em sembla que va per aquí... 233... (*Veus de fons.*) Sí, sí; veu? Demana que tot el que es faci d'acord amb la partida

aquesta ampliable, que es presenti prèviament un informe a la Comissió d'Economia abans que l'Institut Català de Finances no faci res, i acaba dient, d'alguna manera, això i la seva aprovació. Vol dir que nosaltres, vostè i jo, amb el senyor Ferran Pont i els altres membres de la Comissió, seríem els que miràrem si el Govern de la Generalitat té autoritat, o l'Institut Català de Finances té autoritat per fer aquesta operació. Nosaltres, en la línia que hem defensat i hem debatut en començar els primers articles del Pressupost, em sembla que no li estranyarà que també li anunciï la votació contrària.

Aleshores vénen una sèrie d'esmenes, que ja hem comentat, de tipus social, altres de retirades, altres de retirades... Sí, n'hi ha una, la 62, que el senyor Ignasi Riera no ens ha parlat de temes pressupostaris, perquè ha utilitzat com a mecanisme, com a «muleta», que diuen els castellans, per recolzar-se sobre... — com a crossa, sí, sí, ja ho sé, ja ho sé, però potser hi ha algú que no sabia què és la crossa... bé, no en aquest hemicle! és que hi ha gent que ens està escoltant encara que els sembli mentida; miri, aquesta esmena 62, el senyor Ignasi Riera ens parlava de la dotació destinada a ensenyaments artístics. Aleshores, jo m'hi he acostat, m'he aproximat als representants, el màxim dels quals és aquí, del Departament d'Ensenyament, i m'han informat —no sé si vostè ho coneix i per això li ho dic— que existeixen, han existit i existeixen unes converses amb el Ministerio de Educación y Ciencia que no han arribat al final —encara— pel que fa a una sèrie de temes en qüestions d'ensenyaments artístics, els temes curriculars, de professorat, de graus, etcètera. Està previst que abans de finals d'any —no ho sé, si des que se'm va donar la informació ja s'ha fet o no; si no, es farà immediatament—, està previst per part del Departament que abans de final d'any hi hagi una reunió amb la Federació de Municipis i l'Associació Catalana de Municipis per tractar el tema. Val a dir que en el Projecte de Pressupost, que intentem tirar endavant en aquest debat, té una dotació d'un 16,6% més que l'any anterior. Hi ha una altra esmena igual a aquesta que, doncs, ja, en certa manera, ja la dono per contestada, la 301, del Grup Socialista.

I finalment recordar..., la veritat, em sembla que no era vostè, em sembla que era la senyora Dolors Torrent —que avui dia per problemes familiars no és aquí i desitjaríem en nom del nostre Grup que la seva situació familiar, doncs, arribi a feliç termini, la seva problemàtica situació de salut del seu espòs—, i la senyora Esteve, perdó!, la senyora Dolors Torrent, doncs, sap —i vostè suposo que també— que precisament aquest tema va ser objecte d'un llarg debat entre ella i el senyor Conseller d'Ensenyament i, per tant, doncs, m'excuso d'ampliar la informació.

L'esmena 63, torna a ser el tema de les receptes, de la dotació farmacèutica, i aquí el Grup d'Iniciativa per Catalunya ho vol suprimir; per tant aquí sí que hi ha una certa contradicció: abans se'ns parlava d'ampliar-ho i aquí se'ns parla... —en altres temes—, i aquí se'ns parla de suprimir-ho.

Anem avançant, anem avançant, senyor Conseller. Estem a l'esmena 64, que ens parla de la catalanització de les àrees socialment marginades i que, per tant, siguin ampliades, però amb una finalitat molt concreta: la finalitat d'increment de recursos destinats a aquesta matèria específica, els crèdits de la Direcció General de Política Lingüística.

El Director General de Política Lingüística em va manifestar la seva satisfacció per aquest interès, que comparteix, evident-

ment, i se n'ha parlat —crec— aquí en algun moment per part del Grup d'Iniciativa per Catalunya, per aquesta tasca necessària; però em diuen que l'actuació d'aquesta Direcció General és global i que enfoca la seva actuació a base d'activitats sectorials interterritorials o bé a base d'actuacions intensives en zones de baix nivell de coneixement del català, en aquest cas, sobretot en col·laboració amb els municipis. Per tant, creu la Direcció General que no és apropiat fraccionar el seu pressupost en base a aquests criteris que aquí es demanen i, per tant, també ens hi oposarem, a part de tot el criteri general que hem dit.

Quant a l'esmena 65, del Grup Socialista, torna a sortir el tema d'amortització de capital relacionat amb l'Institut Català de Crèdit Agrari. Aquesta és una qüestió que ja hem debatut altres vegades, que amb el senyor Martí Carnicer vam arribar a un acord fa uns anys; el senyor Martí Carnicer vol insistir-hi més; ens sembla que és suficient tal com havia quedat.

Les esmenes 66 i 67 són noves lletres que fan referència a l'Institut Català de la Dona i el mateix que parlava abans, o que intentava explicar-li abans a la senyora Fabian, doncs, ara ho diria a la senyora Rosa Barenys, amb una particular motivació de satisfacció, especialment que ara es reintegra a la Cambra, que és que l'esmena 67, precisament... A altres té raó vostè, senyora Barenys, de queixar-se que l'augment és petit; però pensi que aquesta partida que vostè demana, la 02.034.440.01 a consells comarcals, l'any 91 tenia una dotació de 15 milions, i si s'aprova el Pressupost, com esperem, l'any 92 tindrà una dotació de 55 milions de pessetes, o sigui un 267% d'augment.

Per tant, ens sembla suficient almenys dintre de les possibilitats pressupostàries. I ja per anar acabant, tenim l'esmena 68. El senyor Martí Carnicer hi ha fet molta referència; ha dit que després ja n'hi ha una altra que parlarem, que és el tema de l'EA-JA. No ho sé, m'ha semblat veure que el senyor Martí Carnicer tenia un dubte sobre la finalitat d'aquest caràcter d'ampliabilitat. A mi el que se'm diu per part del Departament afectat és que això afecta a partir, evidentment, del fet que l'import de la comissió sigui superior a l'inicialment previst. Per tant, no és la possibilitat d'anar a la baixa —com vostè sembla interpretar—, sinó que —i a més a més, com sempre— aquest major increment va destinat a inversió en matèries socials i, en tot cas, s'assegura, evidentment, és dels casos en què s'assegura l'equilibri pressupostari. Els temes laborals d'Iniciativa per Catalunya són aquells als quals més o menys ens hem referit abans quan parlàvem del senyor Rafé.

L'esmena 73, d'Iniciativa, sobre el Departament de Política Territorial i el servei Institut Català del Sòl, em sembla que amb el redactat de l'article, del mateix article, que intenta modificar l'article 6, apartat 2, lletra a), ja es concreta que en aquests casos, o en alguns d'aquests casos, són crèdits ampliables i, per tant, no cal aquesta precisió que diu aquí quant a la precisió de dir: «Ja m'explicarà, en un debat polític...» El van fer vostès ahir a la tarda, suposo, amb el senyor Molins; el tornaran a fer en el debat de totalitat de Política Territorial, el debat de totalitat de l'Institut Català del Sòl; però deixi'm dir-li, com a mínim, que moltes vegades aquests pagaments previstos en aquest Pla no s'hauran de fer efectius en l'exercici del 92, sinó en l'exercici del 93 i l'exercici del 94. I si em permet amb tot «carinyo» —i aquí, sí, sense ulterior intencionalitat—, aquesta explicació és en tot cas tan bona com la que dona l'Administració central sobre el mateix tema.

Finalment, a l'esmena 74 demanen que un crèdit concret de l'INCASOL també tingui el caràcter d'ampliació, perquè diu que —bé, diu—, és la col·laboració amb els ens locals de promoció pública. Jo voldria dir que aquesta partida —vostè ho ha vist ja— està dotada amb 2.500 milions de pessetes. I aquesta quantitat s'ajusta als compromisos contrets o que creu que es poden contreure dintre l'exercici amb els ajuntaments i, de forma molt especial, la major part d'aquesta partida amb l'Ajuntament de Barcelona mitjançant un conveni. Per tant, s'adiu, lliga amb uns compromisos contrets. I aquesta quantitat cobreix la presentació de certificació d'obres i tots els compromisos econòmics de la Generalitat en aquest aspecte.

L'esmena 75 és exactament la mateixa resposta: també ampliar una partida constructiva del Departament de Política Territorial. Això està recollit... —és el tema de l'aluminosi o de problemes d'habitatge en general, no sols aluminosi—; vostès saben, senyor Saura, perfectament, que després d'una llarga negociació que ha reït a satisfacció de tothom, crec, es va signar el mes d'octubre —no fa gaire— un acord amb el Ministerio de Obras Públicas y Urbanismo i que hi ha un crèdit extraordinari finalista, que vam aprovar aquí a la Cambra, de 700 milions a aquest Departament, a part d'una partida al Departament de Benestar Social, i per tant, i sobretot a la vista dels avenços i tècniques d'esmena dels defectes de l'aluminosi, doncs, que es van anunciant que tecnològicament són possibles, viables i adequats, el cost no desbordarà les previsions previstes.

I finalment, doncs, l'esmena 76, només l'esmento perquè és aquella que deia que feia referència a transport de viatgers, que és d'Iniciativa per Catalunya, i aquesta partida, la 09.03.462.04, és per facilitar el transport públic de viatgers previst als aspectes recollits en els plans generals de muntanya. I per tant, doncs, també estan xifrats adequadament.

Disculpi'm, senyor President, senyores i senyors diputats; he fet una explicació força llarga, però jo crec que el fet d'agrupar m'ha estalviat repetir moltes coses i he intentat en la mesura de la informació de què disposava donar satisfacció, almenys de donar una resposta el més acurada possible a les demandes dels il·lustres diputats i diputades en què han plantejat aquest debat, diguem-ne, políticopressupostari.

Moltes gràcies, senyor President i, òbviament, per tots els motius que he dit, nosaltres votarem en contra de totes aquestes esmenes, tant les que volen retirar el caràcter d'ampliable a les partides que ho són al Projecte de Llei, com les que volen donar aquest caràcter a les que el Consell Executiu no havia previst que ho fossin. Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Procedirem a les votacions d'aquest article sisè. En primer lloc votarem les esmenes, conjuntament, les esmenes del Grup Socialista, que són les següents: 23, 25, 26, 29, 30, 31, 32, 33, 37, 38, 39, 40, 41, 44, 49, 65, 53, 54, 57, 59, 65, 66, 67, 60, 61 i 68; conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 22 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció.

A continuació es voten les esmenes del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, que són la 22, 27, 34, 35, 36, 42, 43, 45, 46, 47, 50, 51, 62, 63, 69, 70, 71, 72, 73, 74, 75 i 76.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 22 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció.

A continuació se sotmet a votació l'esmena 28, de l'Agrupació del CDS.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 23 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció.

A continuació es voten les esmenes del Grup Parlamentari Popular, les números 19, 20, 24 i 48. Alguna..., sí?

El Sr. CARNICER: 19 i 20 per separat, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, en primer lloc votem la 19 i 20, conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes dues esmenes han estat rebutjades per 2 vots a favor, 64 en contra i 21 abstencions.

A continuació se sotmeten a votació les esmenes 24 i 48, també del Grup Popular.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 23 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.

A continuació es vota l'article sisè, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest article ha quedat aprovat per 64 vots a favor, cap en contra i 22 abstencions.

Fins a dos quarts de cinc d'aquesta tarda, se suspèn la sessió. (Són tres quarts de dues del migdia i tretze minuts.)

La sessió es reprèn a tres quarts de cinc de la tarda i un minut. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat dels I. Srs. Vice-presidents Primer i Segon, de l'I. Sr. Secretari Primer i de les I. Sres. Secretàries Tercera i Quarta. Assisteixen la Mesa l'Oficial Major, l'Oïdor de Comptes i el lletrat Sr. Sol.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Política Territorial i Obres Públiques i d'Indústria i Energia.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Passem al debat de l'article 7 del Projecte de Llei de Pressupost, esmena número 77, del Grup Popular. (Pausa.) Queda decaiguda.

Esmena 78, del Grup d'Iniciativa per Catalunya. Té la paraula la il·lustre Diputada senyora Rosa Fabian.

La Sra. FABIAN: Gràcies, senyor President. Defensaré conjuntament aquesta esmena, la 80, la 82 i la 84, que són en aquest conjunt...

El Sr. PRESIDENT: 80 també?

La Sra. FABIAN: 80..., perdó, sí, 80.

El Sr. PRESIDENT: 82 i 84.

La Sra. FABIAN: Exacte.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

La Sra. FABIAN: En aquest grup d'esmenes, el Grup d'Iniciativa per Catalunya proposa la supressió d'aquests apartats de l'article 7, perquè moltes vegades el portaveu de la majoria ens diu que no ens accepta determinades esmenes perquè ja hi són en unes altres lleis, en la mateixa Llei de Pressupostos... Senyor Escudé, aquest article, aquests apartats d'aquest article estan, no en altres lleis, sinó en tots els manuals de comptabilitat pública; per tant, des d'un principi fonamental en l'ordenament jurídic, que és l'economia legislativa i el rigor jurídic, proposem la supressió d'aquests apartats.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. El Grup Popular té l'esmena 79; el senyor Curto té la paraula per defensar-la.

El Sr. CURTO: Senyor President, per anunciar que dono per defensades les esmenes 77 —que ja ha passat—, 79, 81 i 83. De moment dono per defensades estes.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Torn en contra: té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies senyor President. Aquest conjunt d'esmenes el que pretenen és anar suprimint, de forma aparellada les esmenes d'Iniciativa i Grup Popular, els quatre apartats d'aquest article 7, que fa referència als crèdits autoritzats a favor de les entitats autonòmiques.

El principi, senyora Fabian —sí que és cert el que diu vostè—, el principi és de sentit comú, però és que no consta enlloc. Quin és aquest principi de sentit comú? Que és que es tracta d'evitar la incongruència que resultaria en el pressupost d'aquestes entitats autònomes, en el sentit que hi hagués un superàvit comptable i que coexistís amb una concessió de subvencions d'explotació addicionals. I aleshores el que preveu aquest article és que a 31 de desembre sigui equilibrada la liquidació, i el que no diuen els manuals, senyora Fabian —almenys els manuals que jo he consultat—, és exactament tots i cadascun dels requisits que va dient en aquests apartats; especialment, perquè a l'apartat primer estableix el principi, però als altres dona una sèrie de detalls; per exemple, concretament el tercer diu que si s'han lliurat fons en excés s'ha de minorar per l'import d'aquests crèdits d'autorització de fons abans del Pressupost de l'exercici del 93; tota una sèrie de precisions que creiem de la màxima importància, i per tant, doncs, com que sempre ha estat aquest article setè en el text del Pressupost, aquest any desitjaríem que hi continués, malgrat que també —com els anys anteriors—, també precisament el Grup de vostès, senyora Fabian, i el Grup del senyor Curto han presentat també esmenes de supressió; però alguns anys feien una esmena de supressió de l'article i altres anys, com aquest i els anys immediatament anteriors, per donar més èmfasi a la seva oposició, presenten moltes esmenes perquè van suprimint apartat per apartat, però el resultat sempre és el mateix.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Hi ha una esmena, la 85, del Grup Mixt: el senyor Hortalà té la paraula per defensar-la.

El Sr. HORTALÀ: Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats. Defensaré l'esmena 85...

El Sr. PRESIDENT: 89?

El Sr. HORTALÀ: No. 85, 132 i 133.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. HORTALÀ: L'esmena 85, senyors diputats, és una esmena tradicional i que forma part d'un conjunt de reivindicacions que un any darrere l'altre es van demanar sense èxit fins al moment. Són esmenes d'informació. És a dir, quan s'aprova el Pressupost, el Parlament coneix l'estructura legal i l'estructura quantitativa del Pressupost, i aquest Pressupost s'executa, i en la seva execució tant el Reglament del Parlament, com la Llei Pressupostària, com la Llei de Finances Públiques, com altres normatives fan i possibiliten que el Govern pugui introduir determinats canvis en l'estructura pressupostària ja aprovada.

Nosaltres no volem limitar aquesta possibilitat legal que té el Govern, i d'altra vegada justificada d'estricta naturalesa conjuntural o d'oportunitat; l'única cosa que demanem, com passa en altres parlaments, és que quan aquestes modificacions són d'una determinada quantia o afecten situacions molt singularitzades com són els organismes autònoms, se'n doni notícia, se'n informi la corresponent Comissió del Parlament.

I a més a més, pel que fa al tema de les contractacions i adquisicions d'immobles, la qüestió des del nostre punt de vista encara és més remarcable, perquè si l'article 17, en el seu punt 1, permet que el Govern, al llarg de l'exercici pressupostari, pugui modificar, és a dir, pugui comprar un nou edifici o canviar-se de l'edifici actual a un altre mitjançant una altra prima de lloguer, atès el volum d'inversió que això suposa, el nostre criteri és que d'aquesta modificació pressupostària o la modificació pressupostària que això comporta se n'hauria de donar compte al Parlament. És cert que en l'article 17.2 es diu que si aquesta adquisició o aquests nous lloguers incorporen obligacions plurianuals ja se'n donarà compte al Parlament, però aquest article 17.2 és absolutament redundant, perquè qualsevol obligació plurianual, encara que no ho digués la Llei Pressupostària de cada any, necessàriament s'ha d'incloure al programa d'inversions reals. Per tant, el nostre criteri, pel que fa a aquest article 17, és que es mantingui el primer punt amb l'afegit que se'n doni notícia al Parlament cada vegada, si es que es produeix la compra d'un nou edifici per una Conselleria o qualsevol servei del Govern de prou entitat, i en canvi el segon punt, per redundant, quedi suprimit.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Hortalà. Torn en contra: el senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President. Pel que fa a l'esmena 85, de l'honorable Diputat senyor Hortalà, doncs, jo li voldria dir que si llegeix amb més atenció que no pas ha fet l'apartat primer d'aquest article, al final, deduirà, com dedueixo jo, que com que aquesta liquidació ha de ser equilibrada el 31 de desembre, vol dir que no es pot realitzar aquesta possible actuació que es preveu sinó més tard del 31 de desembre, un cop tancat l'exercici, i per tant és —diria— impossible informar trimestralment d'aquest fet. Per tant, seria en un moment determinat, acabat l'exercici; en l'exercici posterior es podria donar i es dona aquest informe, però no de forma trimestral, com es pretén, per impossibilitat matemàtica.

Quant a les esmenes 132 i 133, són esmenes que el senyor Hortalà i altres grups vénen presentat tradicionalment a la qüestió de la construcció i sobretot adquisició d'immobles. Em sembla que fa molts anys que tots els grups de la Cambra són

sensibles a la idea que és millor econòmicament adquirir locals per realitzar les activitats a la Generalitat, als elements executius de la Generalitat, que no pas el lloguer, i per això un dels documents que preceptivament s'acompanya en el Projecte de Llei de Pressupost és precisament els criteris que ha d'explicar cada departament, cada direcció general, cada organisme autònom, de per què està a lloguer si és que ho està o com pot passar a propietat, per tant és un tema que s'explica a bastament.

Ara, aquí el senyor Hortalà, com en anys anteriors, ens diu que vol —esmena 132— que es doni compte a la Comissió del Parlament. Això ja es fa perquè, com he dit tantes vegades, en aquesta informació trimestral que dona el Departament d'Economia i Finances hi figuren tots els canvis i hi figura aquest. I nosaltres entenem que allò que està recollit en l'apartat segon, que és quan diu si el pagament és més d'un any se n'ha de donar compte al Parlament d'una forma concreta i expressa, és precisament per donar aquesta major garantia de transparència, ja que el càrrec pressupostari corresponent s'allargassa en més d'un exercici i, per tant, dintre del mateix any podria no arribar a quedar clara als grups de la Cambra en rebre la informació trimestral quina és la finalitat d'aquell pagament.

Per tant, entenem absolutament correcte el fet que hi hagi una preferència per l'adquisició d'immobles sobre el lloguer i que amb aquesta prioritat es faciliti que el Govern pugui acordar modificacions pressupostàries per fer efectiva aquesta adquisició, que si és dintre de l'exercici en tindrà la Cambra el coneixement usual —a part, evidentment, que no cal parlar que d'acord amb el Reglament podem demanar tota la informació que calgui a l'Administració de la Generalitat— i només en aquell cas en què el pagament superi el període d'un any, aleshores sí que específicament diem que se n'ha de donar compte al Parlament. Com que volem mantenir el fet de continuar donant compte específic de les adquisicions plurianuals, per això ens oposarem tant a l'ampliació a totes les adquisicions —esmena 132— com a la supressió que es pretén de la informació sobre la superiors a un any, que és el que pretén l'esmena 133.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Passem a l'article vuitè, esmena número 86, del Grup Popular: té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO: 86, senyor President, 91 i 92.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. CURTO: Est apartat primer de l'article 8 autoritza la contractació directa de les inversions en projectes d'obra de tots los departaments, l'autoritza fins a un límit de 75 milions de pessetes, i la modificació que un any més proposem lo Grup Popular és que est límit no superi los 50 milions de pessetes, sense que això signifiqui i sense perjudici que els departaments igual podran executar obres per major quantia, és a dir per més de 50 milions de pessetes, amb càrrec al seu propi pressupost. És cert i es pot afirmar per part del Grup de la majoria que el límit de 75 milions de pessetes que figura al Projecte de Llei és igual al de 1991 en un creixement zero respecte del límit de l'autorització de contractació directa; això és cert. Però també és veritat i cal recordar a la Cambra que l'increment del 90 al 91 va suposar 25 milions de pessetes, o el que és igual en xifres relatives, un augment del 50%. En tot cas, l'objectiu clar de l'esmena que interessa al Grup Popular és obtenir un major control dels projectes d'obra que siguin objecte de contractació

directa; l'esmena a l'apartat segon preveu una major difusió de les condicions d'obra a executar, independentment del compliment de les normes de contractació que específicament se puguin aplicar.

I per últim, l'esmena, la tercera esmena, d'un nou apartat tercer a l'article 8, incorpora l'obligatorietat del Consell Executiu a informar trimestralment al Parlament sobre aquells projectes d'inversió que en règim de contractació directa s'hagin autoritzat.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto. El Grup d'Iniciativa per Catalunya té l'esmena número 87; per defensar-la té la paraula la il·lustre Diputada senyora Rosa Fabian.

La Sra. FABIAN: Gràcies, defensaré conjuntament l'esmena 87 i la 94.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

La Sra. FABIAN: Aquesta, senyor Escudé, també és una esmena tradicional del Grup d'Iniciativa, però el Grup que dona suport al Govern, el mateix Govern quan fa els Pressupostos, també a còpia de ser tradicional, ens està convertint en tradicionals fins i tot aquells que no tenim vocació de ser-ho.

El tema de la contractació directa de l'obra pública és una possibilitat que dona la Llei de *Contratos del Estado*, i també tot el dret administratiu, per a aquells casos especials que no han d'estar sotmesos a altres procediments jurídics de contractació que limiten i que fan possible que no es doni la presumpta arbitrarietat que podria produir-se. Nosaltres, en nom dels principis de transparència i d'igualtat de tothom davant la llei, proposem que aquesta limitació que vostès assenyalen per a la contractació d'obres de manera directa es rebaixi de 75 milions a 50 milions.

I amb l'esmena 94 el que fem és afegir un nou apartat 3 a aquest article 8, amb el qual volem donar al Parlament la importància i la rellevància que té com a control de l'Executiu, sobretot en temes de pressupostos, a fi i efecte que trimestralment el Consell Executiu remeti a la Comissió d'Economia i Finances d'aquest Parlament la relació de tots els projectes d'inversió la contractació directa dels quals hagi estat autoritzada pel Consell Executiu. El senyor Escudé em dirà que en l'apartat 2 de l'article ja diu que prèviament es publicarà en el *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya*, però vostè sap que el que es publica per banda del Govern és «hem de contractar de manera directa aquesta obra», però en canvi el Parlament no té coneixement de qui s'ha contractat i amb quines condicions: el que pretenem amb l'esmena 94 és ampliar i fer possible la transparència i que sigui després d'haver estat contractada l'obra de manera directa que es doni explicacions en aquest Parlament de qui ha estat el contractista i en quines condicions s'ha contractat l'obra.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Fabian. L'Agrupació del CDS manté l'esmena 88, i altres, a aquest article. Té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Latorre.

El Sr. LATORRE: Sí, senyor President. Precisament, les esmenes números 88, 93 i 96, que defensaríem conjuntament, si vostè m'ho permet.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. LATORRE: Aquestes tres esmenes són d'addició a l'article 8 del Projecte de Llei, sobre contractació directa d'inversions, i totes tres, senyor President, estan formulades amb un

esperit totalment constructiu. No som contraris, en principi, que el sostre pressupostari per a la contractació directa de les inversions passi a ser de 75 milions de pessetes —ja és vigent, aquest sostre—; únicament volem introduir, com ja fèiem en la nostra defensa de l'any passat, algunes condicions de tipus cautelar, precisament en la línia que sempre hem defensat en aquest Parlament en les nostres intervencions i, singularment, en alguna de les interpellacions.

Per això l'esmena 88 pretén introduir un paràgraf de referència a l'article 37 de la Llei de Contractes de l'Estat, en particular a allò que preveu el punt primer de l'esmentat article, en el sentit que únicament s'han de poder contractar directament aquelles en què no sigui possible promoure la concurrència d'ofertes —el text del Projecte de Llei parla que «es poden» contractar directament les obres de menys de 75 milions de pessetes, no que «s'han de» contractar directament aqueixes obres.

En tot cas —seria l'esperit de l'esmena 93—, per tal d'afavorir la lliure competència i transparència en la gestió, demanem que les licitacions corresponents a les contractacions directes s'anuncin prèviament, almenys, en un diari de màxima difusió a Catalunya. Aquest tràmit, com vostès saben, no retarda el procés d'adjudicació, introdueix elements de publicitat en la contractació —sempre desitjables—, i no perjudica —com perjudica l'actual sistema— moltes i moltes petites i mitjanes empreses, ja que, de la manera que ho proposem, aquestes tindrien accés al procés de contractació, que en el cas de no publicar-se, com ara, els estaria vedat. D'altra banda, l'increment de la concurrència també milloraria sens dubte les condicions de tot tipus que obtindria l'Administració en funció d'aquest increment de difusió.

Finalment, l'esmena 96 està en la línia de les ja defensades anteriorment, i pretén que el Consell Executiu trameti a la Comissió d'Economia, Finances i Pressupostos d'aquest Parlament la relació nominal dels projectes d'inversió la contractació directa dels quals hagi estat autoritzada, amb expressió dels imports i dels adjudicataris corresponents.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Latorre. El Grup Mixt té la 89 i la 90; per a la seva defensa, té la paraula l'honorable senyor Hortalà.

El Sr. HORTALÀ: Efectivament, senyor President: esmenes 89 i 90.

Fan referència a l'article 8, òbviament, a l'article de les contractacions, i, com ja ha dit algun altre orador, del que es tracta és d'intentar objectivitzar la corresponent gestió i al mateix temps donar un cert sentit de publicitat operativa al que suposa la contractació directa, que, per la seva mateixa naturalesa, sempre és un tema complicat i que tendeix en moltes ocasions a malentesos, pel que pot implicar, fins i tot, subsidiàriament, de clientelisme.

Per tant, a nosaltres, des d'aquest punt de vista, el que ens interessa defensar és que les contractacions directes estiguin taxades, perquè qualsevol obra pot subdividir-se en tants projectes de quantia suficient, que no arribin a la jeràrquicament superior, perquè puguin ser objecte de contractació directa. Per tant, des d'aquest punt de vista, a nosaltres ens sembla que aquell contractista que ja ha rebut més de tres encàrrecs durant un mateix exercici, en règim de contractació directa, ja no n'ha de rebre un altre. Podrien ser tres, podrien ser quatre, podrien

ser cinc, però en qualsevol cas, delimitar les concessions que es donin en règim d'afectació directa.

I al mateix temps —i justament perquè aquesta seria la norma—, doncs, que es donés publicitat no de la convocatòria, com deia la senyora Rosa Fabian, sinó dels resultats de la convocatòria, que al butlletí oficial de la Generalitat, cada vegada que es produeix una contractació directa —que és, suposem, perfectament legal, honesta i de bona gestió—, doncs, es digui: «L'empresa contractista, o la persona física contractada, és aquesta; l'obra que al seu dia es va anunciar és la que fa referència, i l'import total, òbviament, no depassa la quantia». D'aquesta manera tindriem dos objectius: primer, conèixer quins són els contractistes habituals, fins a tres projectes, de la Generalitat, i, a partir d'aquí, doncs, introduir criteris de major objectivitat en la gestió quotidiana.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Hortalà. Torn en contra? (Pausa.) Il·lustre Diputat senyor Escudé, té la paraula per fer el torn en contra a les esmenes a aquest article vuitè.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President. És que he tingut —perdoni'm— un moment de vacil·lació, perquè veia que hi havia esmenes socialistes...

El Sr. PRESIDENT: Sí, la 95, socialista, havia estat defensada anteriorment.

El Sr. ESCUDÉ: Molt bé, moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, aquest conjunt d'esmenes giren a l'entorn de la contractació directa d'inversions d'autorització per part del Govern. No de totes: només d'aquelles que necessiten autorització del Govern, a proposta dels departaments interessats.

A part aquesta consideració —que no són totes, sinó només aquelles i, per tant, una sèrie de coses que es diuen a les esmenes, per a nosaltres, no veiem que s'adiguin gaire amb el text objecte d'esmena—, hi ha una altra qüestió, que és el tema de l'aplicabilitat de l'article 37 de la Llei de Contractes de l'Estat, que hi fa referència l'esmena 88 del CDS, la 86 del Grup Popular, i no sé si alguna altra.

I finalment hi ha un tercer gran bloc, que podrien ser les esmenes... Perdó, hi ha un altre bloc més petit, que són la 90 i la 91, del senyor Hortalà i Grup Popular, que el tema és del diari, i, sobretot, hi ha, aleshores, un altre gran bloc, que és la 92, 93, 94, 95, 96, que fan referència —una vegada més— al tema de la informació trimestral al Parlament.

Jo, el que voldria dir —hi insisteixo— és que, fonamentalment, no cal confondre el tipus de contractació a què ens referim. Perquè, és clar, l'article 37 de la Llei de Contractes de l'Estat, si no m'erro, és una llei que fa referència a la contractació possible per la sola intervenció del ministre —o, en el nostre cas, del conseller—, no del Govern; per tant, per exemple, l'esmena 88, del CDS, i l'esmena 86, del Grup Popular, no veiem que siguin d'aplicació al cas. Una altra cosa és que el senyor Curto ens digui, com ens ha dit i ens ha reconegut, molt amablement, que el límit és el mateix de l'any anterior; per tant... Jo reconec que es podrien fer escarafalls l'any 91 en relació amb el 90, però el 92 en relació amb el 91, en què, com diu ell, no hi ha modificació, no veig el perquè.

Hi ha l'esmena 89, del senyor Hortalà, que, lligant amb aquest tema de confondre tots els tipus d'autorització de contractació directa, ens trobaríem que, si acceptéssim l'esmena

del senyor Hortalà... Perquè, és clar, aquest apartat «bis» s'ha d'entendre que afecta l'apartat 1, sense ser «bis», que, hi insisteixo, és el d'autorització per part del Govern a proposta dels departaments interessats. Si acceptéssim aquesta esmena, suposaria la situació un xic esperpèntica que el conseller, que té competència per fer contractació directa ell sol fins a 50 milions, no tindria cap limitació, i al tram de 50 a 75, que és el que necessita autorització del Govern, aleshores hi hauria aquesta limitació que demana l'honorable senyor Hortalà, de tres màxims projectes per adjudicatari.

El tema de les condicions... El tema de les condicions, ens sembla que l'apartat segon, com ja apuntava —encara que en sentit advers— la senyora Fabian, ja resol tots els dubtes de coneixement, ja les condicions tècniques, financeres i administratives s'han de publicar en el *Diari Oficial de la Generalitat*, i diu: «sens perjudici del compliment de les normes de contractació que s'hagin d'aplicar». I per això tot aquest conjunt d'esmenes que van de cara a la publicitat, sigui al DOGC, sigui en un altre mitjà informatiu, doncs, a part que ja ho contempla la llei, fa aquesta referència a altres normes, i hi ha l'article 38 de la Llei de Contractes i el 119 del Reglament, que, precisament per les quanties de què es tracta, ja obliguen a publicar les dades de l'adjudicació.

Finalment, tota aquesta informació trimestral, doncs, una vegada més el nostre motiu d'oposició és dir que ja es realitza, ja hi ha possibilitats, a través del Reglament, d'una forma concreta, individual i periòdica, i tan repetitiva com es vulgui, es pot demanar aquesta i tota la informació que calgui des del Parlament al Consell Executiu.

Per tant, ens oposarem a l'adopció, senyors i senyores diputats, del conjunt d'esmenes que fan referència a aquest article vuitè.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Passem a l'article 9, esmena 97, del Grup Socialista; per a la seva defensa té la paraula la il·lustre Diputada senyora Martí.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies, senyor President. Defensaríem, si no hi té cap inconvenient la Presidència, l'esmena 97 i la 99.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Els articles 9, 10 i 11 que aquest any apareixen en el text articulat són articles nous que en altres pressupostos no hi eren, i fan referència —concretament el 9 i el 10— a contractes menors i a expedients simplificats per a l'adjudicació d'obres i serveis.

El Grup Socialista hem de manifestar que estem d'acord amb l'existència d'aquests conceptes, perquè és bo que l'Administració pública sigui cada dia més àgil i més eficaç, però aquests dos conceptes —agilitat i eficàcia— no poden estar renyits amb la garantia i la transparència que tota administració pública deu als ciutadans.

I en aquests articles, d'una forma simplificada, vostès diuen dues coses: per una part, que es poden adjudicar obres i serveis fins a un milió de pessetes, pràcticament només amb factura i passar a cobrar, i d'un a 3 milions de pessetes amb expedient simplificat. Nosaltres creiem que, en el primer cas, que s'anomena «contractes menors» i que fa referència, com a màxim, al milió de pessetes, seria prudent poder-ho reduir a 500.000 pessetes i també, sempre que sigui possible, que hi hagi més d'una

oferta a les adjudicacions, és a dir, que hi hagi pluralitat d'ofertes quan sigui possible. Perquè tots els polítics que fan i estan acostumats a fer gestió saben molt bé que, per exemple, per adjudicar la pintura o la reforma d'un despatx, hi ha la possibilitat de tenir més d'una oferta, i això seria una bona garantia; en canvi, potser quan es tracta d'altres qüestions, com pot ser un estucat o un acabat, o alguna cosa concreta, podria no passar així. Però, sempre que fos possible, seria bo.

Per altra part, allargar aquestes adjudicacions fins a un milió de pessetes pot permetre adjudicacions molt escampades, de vegades, a la mateixa persona, però en departaments diferents —per exemple, només pensem en un problema que es pot presentar, que són els contractes de manteniment de les fotocopiadores del Govern de la Generalitat, que deu haver-n'hi una quantitat molt important. En resum, per tant, nosaltres diem que estem d'acord amb la filosofia d'aquests conceptes, però estem en desacord amb els imports, i veiem la necessitat, per tant, que hi hagi més d'una oferta sempre que sigui possible, i de limitar en el primer cas les adjudicacions a un màxim de 500.000 pessetes.

Esperem que aquestes dues esmenes siguin admeses pel Grup de la majoria i puguin així prosperar per tal d'aconseguir el que abans dèiem, d'una millor garantia i transparència de l'Administració.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Martí. L'Agrupació del CDS manté l'esmena número 98; per a la seva defensa, té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Latorre.

El Sr. LATORRE: Sí, senyor President, que defensaríem conjuntament amb la número 100, si vostè m'ho permet.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé; que fa referència a un altre article.

El Sr. LATORRE: Exactament.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. LATORRE: Bé, com ha dit la il·lustre Diputada senyora Rosa Martí, aquestes tres articles 9, 10 i 11 són nous; estan en la línia que compartim de simplificar la burocràcia administrativa de l'adjudicació de petits contractes que la Llei divideix en tres blocs: els contractes menors, serien aquells d'import inferior a un milió de pessetes; els expedients simplificats, serien aquells que estiguessin entre un milió i 3, i les obres de reparacions menors; tindrien la consideració de tal aquelles que el seu import anés des de 3 a 10 milions de pessetes.

Per bé que compartim aquest criteri d'agilitar el procediment d'adjudicació d'aquests contractes, diem que la possible desaparició de la prestació de les garanties corresponents per part de l'adjudicatari l'hem de..., hem de vetllar perquè no sigui així, perquè podria ser, doncs, que un adjudicatari d'una obra d'un milió de pessetes o de 3 milions de pessetes, doncs, es duqués a terme sense cap tipus de garantia per part de l'administració, si no es fa una referència explícita. I com que en la Llei de Contractes de l'Estat, en els seus articles 112 al 125 no es determina amb claredat i amb rotunditat, i pel que fa a les obres —no pas als serveis—, pel que fa a les obres no atorga als governs de tom cap poder per eliminar aquestes garanties, sí pel que fa a la prestació de determinats serveis, doncs, creiem que s'han d'introduir aquests afegitons en aquests dos articles.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Latorre. Acabem el número 10, perquè hi han defensades dues esmenes i en

queden dues més. La 101, del Grup Popular: el senyor Curto té la paraula.

El Sr. CURTO: Gràcies, senyor President. Nosaltres també, senyor Escudé, estem d'acord amb lo contingut de l'article 10, que fa referència als contractes de subministraments, a l'assistència tècnica, a obres i a treballs concrets no habituals, per un import d'un a 3 milions de pessetes. I estem absolutament, també, d'acord amb lo principi de seguretat de garantia que estableix l'apartat segon d'est article i amb lo principi de transparència que proclama l'apartat tercer. Estem absolutament d'acord amb est article.

És per això que, seguint els mateixos criteris de limitació, de garantia i de transparència, l'esmena incorpora lo criteri o el principi de publicitat en relació amb la contractació per mediació d'expedients simplificats. «Les condicions tècniques» —diu la nostra esmena—, «financeres i administratives d'obres, els subministraments, assistència tècnica o treballs específics a contractar han de ser anunciats prèviament».

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto. L'esmena número 102; Grup Mixt, senyor Hortalà? Té la paraula.

El Sr. HORTALÀ: Gràcies, senyor President. Bé, nosaltres entenem que amb les modificacions que aquest any s'han introduït a la Llei dels Pressupostos, aquests articles del Capítol segon —el 8, el 9, el 10 i l'11— ofereixen un cos comú que si no s'analitza amb determinades precaucions poden introduir biaixos en les concessions d'una manera força arbitrària.

Per tant, des d'aquest punt de vista i seguint l'argumentació que he fet en defensar les qüestions relatives a la contractació directa, voldria significar a aquesta Cambra en general, i al senyor Escudé en particular, que la denominació de contractes habituals, etcètera, als efectes d'aquesta Llei, han de tenir algun tipus de taxació perquè si no, també permeten la seva proliferació.

He de manifestar, tot i així, que l'esmena tal com apareix en el butlletí té un error, perquè si no, el senyor Escudé, utilitzant les seves paraules càlides i «carinyoses», podria dir que també tendeix a ser una cosa esperpèntica. I és que l'article comença amb la negació «no», perquè si no..., vaja, l'esmena comença amb la negació «no», perquè si no, no tindria cap mena de sentit.

És a dir, del que es tracta és que una persona que ha fet contractes habituals, etcètera, quan ja n'ha fet més de tres, els subsegüents ja no poden tenir la qualificació de contractes d'aquesta mena i, per tant, estar subjectes a un règim de simplificació, que barrejat amb els contractes d'obres menors, amb la capacitat de contractació directa dels consellers fins a 50 milions i al mateix temps a la concessió directa, en qualsevol cas, a concessionaris del tipus que sigui, fa que pel trossejament de qualsevol tipus d'obra, un contractista, persona física o persona jurídica, pensant des del punt de vista d'aquesta Llei, que està realitzant contractes menors o contractes d'expedient simplificat, sumant un amb l'altre pot arribar a fer una quantitat d'obra tant o més grossa que aquelles que realment ja suposin inversions de quanties superiors.

Per tant, nosaltres, ja que el punt de vista ha estat rebut pel senyor Escudé i preveient el resultat a la corresponent votació i observant, d'altra banda, la falta o l'error en aquesta esmena, aquesta en concret, senyor President, la retirem.

El Sr. PRESIDENT: Queda retirada. El torn en contra de les esmenes a l'article novè i desè? Té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President. Aquest conjunt d'esmenes crec que ja ha estat àmpliament comentat pels oradors que m'han precedit en l'ús de la paraula; fan referència a una de les poques novetats que contempla aquest Projecte de Llei de Pressupostos. El tema: els contractes menors i els expedients simplificats. I en general, m'ha semblat entendre que tots els esmenants estan d'acord amb el principi, però dissenteixen en algun aspecte concret.

Específicament, pel que fa referència als contractes menors, a part del que ens ha explicat la senyora Rosa Martí en precisar una mica més el text, tota la resta, ella fa referència només a variar la xifra del milió de pessetes, reduir-lo a 500.000. I l'Agrupació del CDS afegir-hi la cautela que s'han de constituir les garanties de l'article 112 i 125 de la Llei de Contractes de l'Estat. Això pel que fa referència a l'article 9, contractes menors.

Aleshores, jo voldria dir el mateix que ja vaig dir en Comissió, que aquesta normativa nova no és pas un invent dels tècnics al servei de la Conselleria d'Economia i Finances, sinó que una regulació —em permetria dir— idèntica és la que es contempla a l'Avantprojecte de Llei de Contractes de les Administracions Públiques que van redactar en el seu moment els ministeris d'Economia i Hisenda i Obres Públiques i que algun dia o altre, suposo que s'acabarà aprovant. I aleshores, doncs, nosaltres, que ens sembla que aquest criteri i aquesta línia d'actuació és la correcta, la recollim.

I quant a la quantia, jo voldria dir que existeix ja en aquest moment en una altra comunitat autonòmica, a València, un ordenament similar o idèntic que contempla, també, aquest mínim d'un milió de pessetes, perquè realment, dissortadament, avui dia un milió de pessetes per a un contracte d'obres, subministrament, assistència tècnica, etcètera, no és una quantia mínimament apreciable. I per tant, doncs, nosaltres preferiríem tenir el redactat igual que el previst a nivell global i la quantia aquesta explícita del milió de pessetes i no la de les 500.000.

I pel que fa referència a esmentar els articles aquests que demana l'Agrupació del CDS, voldríem dir que en línia amb la legislació estatal —aquesta que comentava que està en elaboració— no considerem necessari la prestació de fiança, perquè per la quantia i pel tipus de serveis i obres no hi haurà un termini de garantia. Això pel que fa referència als contractes menors.

Quant als expedients simplificats, en definitiva, entenc jo que la defensa que fa la senyora Rosa Martí de l'esmena 99, és coherent a l'anterior perquè fa referència exclusivament a la quantia. Parla de 500, sí, sí... a l'article 10, expedients simplificats, l'única esmena que té el Grup Socialista, la 99, fa referència a modificar només l'import superior a 501.000 pessetes; tota la resta li sembla bé. Per tant...; és clar, per això dic que és coherent amb l'anterior, ja que l'anterior redueix d'1.500.000, és lògic que vostè aquí sigui... Més d'un milió de pessetes no tindria sentit perquè hi hauria un tram de 500.000 pessetes que no tindria aplicació. Volia dir amb això, senyora Martí, que aquesta esmena per ella mateixa no té contingut; és coherent amb l'esmena anterior, que ja li he manifestat que no podríem acollir favorablement.

Quant a l'esmena 100, de l'Agrupació Parlamentària del CDS, torna a insistir en el tema de les garanties, però és que

aquí, precisament, l'apartat segon d'aquest article 10 diu específicament que «dins dels límits expressats al punt primer es podrà realitzar en els pagaments una retenció d'una part del preu si és convenient determinar un període de garantia o si l'establiment d'aquest període és preceptiu». Vol dir que aquí, precisament, és una reconversió del tema de la fiança. Si hi ha una necessitat de fer una garantia o un període, perquè s'ordini per la legislació que convé, que sigui, aleshores aquí està previst que no es faci prestació o fiança, sinó retenció d'una part del preu. Per tant, és supèrflua la referència que vol fer l'Agrupació del CDS en aquests articles 112 i 125 de la Llei de Contractes de l'Estat.

Finalment, l'esmena 101, del Grup Popular, doncs, el que pretén de la publicació, precisament, està en contra d'aquesta línia de simplificació, d'agilitat que preveu l'article 10 i, per tant, entenem que no és necessari, tractant-se d'un milió de pessetes fins a 3, fer més carregós el procediment en funció d'aquestes publicacions fins ara no previstes.

Jo voldria... El senyor Curto, com sempre... Ja sé que el senyor Curto és molt sensible, però jo comprenc que ell s'hagi molestat, que no hagi prestat la totalitat de l'atenció a la seva defensa a l'esmena; però, senyor Curto, dispensi'm, perquè encara que les meves facultats, doncs, amb l'edat minven, encara avui sóc capaç d'escoltar-lo a vostè i atendre un conseller que volia saber a quin nivell del debat estàvem i quan li tocaria l'entrada en el debat de les esmenes al seu departament, de Governació.

En tot cas, aquesta és l'explicació i jo celebro finalment que l'honorable senyor Hortalà hagi retirat l'esmena, perquè realment jo tenia una rèplica, doncs, bastant en aquesta línia que apuntava ell esperpèntica perquè, la veritat, entre el no o sense el no i això veig la cosa molt complicada; però, bé, s'ha retirat l'esmena i, per tant, la resta d'esmenes vives, senyor President, senyores i senyors diputats, a l'article 9 i a l'article 10, en el seu moment les votarem de forma negativa.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Passem a l'article 11, esmena 103, del Grup Socialista. Per a la seva defensa, té la paraula la senyora Martí.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies, senyor President. Aquest article 11 també és un article nou, de la mateixa manera que el 9 i el 10 i aquí sí que el Grup Socialista diferim perquè demanem la supressió de tot aquest article, que fa referència a poder adjudicar obres menors fins a 10 milions de pessetes amb un expedient ordinari, però amb un projecte esquemàtic. En aquest cas, per tant, no estem ni d'acord amb la filosofia ni amb l'import, perquè creiem que un contracte entre 3 i 10 milions de pessetes s'ha de tramitar sempre a través d'un expedient ordinari amb tots els requisits. Per dues raons: la primera raó és que aquesta quantitat fins a 10 milions de pessetes és una quantitat important que permetria fins i tot poder fer les obres, no dic el terreny, però sí les obres, per exemple, d'una casa; per tant, és una adjudicació d'un cert volum. I en segon lloc, vostès saben molt bé que la major part dels problemes en els cotractes d'obra sorgeixen, precisament, pel projecte d'obra. Precisament, les empreses constructores s'afermen o es recolzen a l'hora de demanar modificats i reformats, precisament, en un projecte, sobretot quan l'estat de miraments no ha estat ben definit o qualsevol altra qüestió del projecte.

Per tant, qualsevol defecte, qualsevol punt flac que hi ha en un projecte, obre una via claríssima dels reformats i dels modificats. Per tant, en aquest cas, amb aquest article número 11 es permet, precisament, que es faci una memòria i un pressupost senzill; memòria i pressupost que podria quedar inclosos en una única pàgina. Per tant, estarem, precisament, en aquest cas que els estic denunciant i que molts alcaldes i moltes persones que fan gestió s'han trobat, amb tota seguretat, amb aquesta qüestió que obre les portes a adjudicacions d'obres de 10 milions i a reformats i a modificats que no se sap ben bé on poden arribar a acabar.

Nosaltres esperem que aquest Govern no tingui la possibilitat de poder aplicar aquest article, però en el supòsit que es produís, l'aplicació d'aquest article, veurien vostès que estaríem a finals de l'any que ve amb una pluja increïble de reformats i modificats. I si tenim ocasió, ho podrem comprovar.

Senyors de la majoria, amb aquest article s'equivoquen, i molt, per aquestes qüestions que els he dit, perquè cada dia es veuen aquestes qüestions en el tema de les adjudicacions. Tot el temps que l'Administració utilitzi discutint un projecte, ben segur que són diners que s'estalvia als ciutadans i a les ciutadanes de Catalunya a l'hora de l'adjudicació. Per tant, nosaltres demanem la supressió íntegra d'aquest article i que aquestes obres es tramitin a través d'un expedient ordinari.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Martí. L'Agrupació del CDS té l'esmena número 104; senyor Latorre, té la paraula per defensar-la.

El Sr. LATORRE: Sí, senyor President. Amb la redacció que se'ns proposa en aquest article, diu que: «La documentació exigible en els projectes d'obres es pot limitar a la presentació de la memòria i en els pressupostos corresponents». Amb aquesta redacció les prescripcions tècniques que inevitablement —creiem— han de regir en l'execució de qualsevol tipus de contracte, sigui quin sigui el seu import, creiem que l'esperit de la redacció d'aquest article és que figurin en la memòria i, com no ignoren les il·lustres senyores diputades i els il·lustres senyors diputats, les memòries dels projectes no són elements contractuals.

D'aquesta manera podríem arribar a la perversió, que nosaltres no desitgem, que la pràctica totalitat d'obres inferiors a 10 milions de pessetes s'adjudiquessin a l'Administració únicament amb un element contractual, que fóra el pressupost.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Latorre. Torn en contra; el senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President. Mentre anava escoltant les intervencions de la il·lustre Diputada i l'il·lustre senyor Diputat en relació amb aquest article 11, de les reparacions menors —obres de reparacions menors— jo, psicològicament, m'anava fent petit, petit, petit, especialment quan sentia la senyora Martí amb la seva capacitat decibèlica, perquè, realment, semblava que era una malifeta tremenda aquest article 11. Jo no sé si és una malifeta tremenda! Jo diria que no, senyora Martí —cordialment—, entre altres motius —entre altres motius— perquè aquest text correspon a la mateixa previsió que fa l'article 70 del Reglament General de Contractació de l'Estat. Per tant, no hi ha cap cosa especial. I, és clar, la senyora Martí després de tota aquesta filípica anti-article 11, aca-

ba dient «perquè nosaltres demanem la supressió perquè el que volem és la tramitació mitjançant expedient ordinari». Senyora Martí, és que això ja és el que diu! Sí! Article 11: Els contractes tal i tal «es tramitaran mitjançant expedient ordinari». I llavors diu, què és en l'única cosa que varia, tímidament intenta l'article —i que aleshores, entra el senyor Latorre i també ens ho critica—, és que «la documentació exigible en els projectes d'obra es podrà limitar a la presentació d'uns documents». Per això aquesta és l'única variació amb la resta d'obres i, per descomptat, senyor Latorre —i no cal dir-ho—, que aquests contractes, com que estan tramitats a través d'un expedient ordinari, doncs, tenen plec de condicions i tota la resta, requisits.

Per tant, no cal —entenem nosaltres— ni la supressió ni l'addició d'aquestes concrecions que pretén l'Agrupació del CDS i per això, senyor President, senyores i senyors diputats, votarem en contra d'aquestes dues esmenes.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. L'article 12 només té una esmena, la 105, de l'Agrupació del CDS; per a la seva defensa té la paraula l'illustre Diputat senyor Latorre.

El Sr. LATORRE: Sí, gràcies, senyor President. La nostra esmena era una esmena molt modesta, era una esmena molt tècnica, derivada només del coneixement que algun conegut meu té de la part de l'Administració que influeix en aquest tema; demanàvem, simplement, ampliar la redacció que proposava l'article del Projecte de Llei de demanar directament a l'oficina del Departament, que actua com a supervisora de projectes, i nosaltres demanàvem que fos l'oficina o secció del Departament que per raó de l'especialitat s'ocupés d'aquestes coses.

Hem rebut una esmena transaccional del grup de la majoria, que manté l'esperit de la redacció del Projecte i hi incorpora l'afegitó nostre; no cal dir que nosaltres estem a favor de l'acceptació d'aquesta transaccional i en ús d'aquesta acceptació, retirarem la nostra esmena en benefici d'aquesta transaccional.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Latorre. L'article 13 no té esmenes. L'article 14: el Grup Popular té les esmenes 106 i 107; per a la seva defensa té la paraula l'illustre Diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO: Gràcies, senyor President. Lo simple fet que el text articulat del Pressupost de 1992, igual que el del 91, dedica un article a la forma de disposar de la famosa partida d'estudis i treballs tècnics, denota la importància d'estes consignacions que fins a un límit de 3 milions de pessetes no necessiten la més mínima aprovació de ningú. L'article 14 diu que «per disposar de bons encàrrecs a les aplicacions pressupostàries per contractar estudis i dictàmens cal l'aprovació del Consell Executiu, a proposta del Conseller, si la quantia supera los 3 milions de pessetes». I nosaltres diem que el redactat d'est article, a més de no presentable, per no dir poc acceptable, és un article de dubtosa justificació, com dubtosa és la partida pressupostària d'estudis i treballs tècnics. És una aparença de control que el Govern de la Generalitat mai hauria de permetre la seva incorporació en un text articulat que vulgui tenir caràcter de seriositat.

Est Diputat i el meu Grup Parlamentari continuarem la nostra actitud crítica i belligerant en contra d'esta manera d'exercir una política pressupostària sense cap transparència, sense cap control i sense cap rigor, perquè disposar de la partida d'estudis

i treballs tècnics fins a un límit, fins a un «tope» de 3 milions de pessetes, sense donar comptes a ningú, confirma, una vegada més, la nostra denúncia formulada en el debat de les esmenes a la totalitat, que, efectivament, est Pressupost, quan s'analitza, no té el més mínim rigor i no té la més mínima consistència ni tècnica ni política.

Mentre que l'any 91 esta partida va superar los 5.500 milions de pessetes, l'any 92 ha tingut una minoració de 2.000 milions de pessetes; és allò que est Diputat comentava també en el debat de les esmenes a la totalitat: no ha sigut tal la minoració o la reducció d'estes partides d'estudis i treballs tècnics, sinó que a la partida denominada «Conferències i reunions», consignen 4.000 milions de pessetes; a veure com est Govern despista els diputats que volem saber massa, a veure com est Govern aconsegueix escapar-se del control de l'oposició.

I en est Parlament, com ja s'ha comprovat, que la modificació d'un paràgraf és molt difícil i la supressió d'un article resulta impossible, lo Grup Popular continuem proposant esta addició que, de cap manera, sabem nosaltres, que de cap manera resol lo problema respecte del control que s'hauria de mantenir sobre esta famosa partida d'estudis i treballs tècnics però, almenys, tracta d'evitar la disposició fraccionada i intencionada de quantitats clàssiques de 2.999.999 o, en tot cas, quantitats inferiors a 3 milions de pessetes que no necessiten cap tipus de control.

I miri vostè, senyor Diputat, senyor Escudé, si tenim raó a insistir any rere any en la nostra esmena, que el mateix Govern, a l'article 10 referit als expedients simplificats, lo mateix Govern, precisament i en total coincidència amb los criteris del Grup Popular a l'article 10, incorporen un apartat tercer, que diu que «els contractes d'obres de subministrament i d'assistència d'un a 3 milions de pessetes, en cap cas no es podran fraccionar amb l'objecte de disminuir la quantia del contracte als efectes d'eludir la tramitació per mitjà d'expedient ordinari.» Exactament lo que vostès demanen per a evitar les trampes dels seus proveïdors, nosaltres ho demanem per a disposar de la partida d'estudis i treballs tècnics.

I quant a l'esmena de supressió d'una part de l'apartat segon, simplement, nosaltres diem una mica més de concreció relativa al final que parla de «si el caràcter del tema ho aconsella».

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto. El Grup Socialista té l'esmena 108; per a la seva defensa té la paraula l'illustre Diputat senyor Magí Cadevall.

El Sr. CADEVALL: Gràcies, senyor President. Si em permet acumularé la 108 i la 319.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. CADEVALL: Totes dues tracten sobre temes universitaris. Demanem que s'afegeixi a l'article 14 que «en qualsevol cas, els estudis i treballs tècnics encarregats a les universitats públiques de Catalunya suposaran, com a mínim, el 50% dels fons destinats a estudis i treballs tècnics.»

L'any passat vaig aportar dades reconeixent que hi havia un creixement dels convenis de les universitats, un creixement dels convenis, també, amb les Administracions públiques, però que em semblava —si no se m'aporten més dades— que no existia un increment més important dels convenis amb les entitats o departaments de la Generalitat. Per tant, tenia el temor que l'esmena introduïda els anys anteriors on deia que «La Generalitat

ha d'encarregar els estudis i dictàmens als departaments o instituts de les universitats públiques, si el caràcter del tema ho aconsella», era sobretot una qüestió de filosofia i jo diria gairebé un ornament de l'articulat, però que em semblava —ja dic, si no se m'aporten més dades— poc efectiu.

Per tant, el sentit de l'esmena en demanar aquest mínim és que el text no sigui només una declaració de principis, sinó que incideixi, realment, en la contractació d'estudis i dictàmens que fa la Generalitat de Catalunya.

La segona esmena és sobre el finançament de les noves universitats, l'esmena 319. Realment cal reconèixer que la decisió política de crear tres noves universitats a Catalunya és una decisió important, però cal treure'n les conseqüències econòmiques. Ja en el debat de la discussió d'aquestes Lleis de Creació de Noves Universitats, per part, pràcticament, de tots els grups es va manifestar el temor sobre el finançament. I en Comissió se'ns havia dit: «Bé, no tingueu por; mireu els Pressupostos». Però és que ja hem mirat els Pressupostos i resulta que en l'estat de despeses no hi ha cap menció a les noves universitats ni en la subvenció ni en l'annex d'inversions on les inversions es declaren no comarcalitzades.

I resulta que l'única menció al finançament de les noves universitats, que es fa en la Transitòria Segona, des del meu punt de vista, és una menció nefasta. Per què? Perquè s'autoritza el Conseller d'Economia i Finances a transferir crèdits de les universitats actuals a les noves universitats. Això, sense cap correcció, merament això, que això sigui l'única referència al finançament a les noves universitats, em sembla un error greu; un error greu perquè no preveu cap nova despesa pel fet de crear noves universitats i sembla evident que l'existència de noves universitats implicarà noves despeses. Per exemple, un cop nomenat el president de la junta, segurament s'haurà de crear una gerència per preparar el nou curs i posar en funcionament la nova universitat; en segon lloc, segurament, serveis que fins ara són prestats per les universitats mares, diguem-ne, com ara activitats de suport a la investigació, com ara fins i tot qüestions administratives, que des dels serveis centrals es fan sobre economia, sobre personal, els hauran de fer ara o a partir d'un cert mes les noves universitats. I també —ja per acabar, perquè en podríem donar més detalls—, doncs, l'existència de noves universitats suposarà la creació de nous organismes que originaran alguna o altra despesa, com ara la Comissió Gestora, el Consell Econòmic de les noves universitats, etcètera.

Per tant, ens sembla un mal començament que en el Pressupost no es prevegin algunes noves despeses per a les noves universitats. Per tant, espero que votaran l'esmena que el que demana és: «Es procedirà a dotar les noves universitats de recursos necessaris sense pressuposar» —com sembla el text d'aquesta transitòria segona— «que tots els recursos sortiran de la minoració de les subvencions a les universitats actuals».

Gràcies, senyor President; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Cadevall. Per fer torn en contra de les esmenes a l'article 14, té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor President. Aquest és un article que fa referència a estudis i dictàmens. Aleshores aquí hi ha quatre esmenes que hi fan referència, dues del Grup Popular i dues del Grup Socialista, encara que, de fet, a l'esmena 319 la referència a estudis i dictàmens és molt tènue. La intervenció

del meu company el senyor Cadevall m'ha fet pensar en aquella frase que he sentit a dir a habitants de terres llunyanes, que diu que *aprovechando que el Pisuerga pasa por Valladolid*, doncs, ara parlarem de no sé què. Perquè, és clar, aprofitar a parlar dels estudis i dictàmens que fan les universitats, parlar que han de tenir un finançament suficient les noves universitats creades fa molt poques hores, als quinze minuts de la matinada del divendres, em sembla que hi té poca relació. En tot cas, espero i desitjo que el Grup Socialista, a través del senyor Magí Cadevall, no pensi que la fórmula de finançament de les noves universitats sigui dedicant-se a fer estudis i dictàmens per al Govern de la Generalitat.

Quant a l'esmena 106, del Grup Popular, és una de les esmenes característiques del senyor Curto —i jo, a diferència d'ell, no m'enfado perquè parli amb la premsa, que ho trobo molt bé— i aleshores diu —i aquest és el problema, senyor Curto, sap?, cada any li ho diem—, vostè diu: «Quan es realitzin sobre una mateixa matèria». El problema és la indeterminació de què s'entén per una mateixa matèria. Amb la gran diversitat de temes sobre els quals es poden fer estudis i dictàmens, les variants, les modalitats, les especialitats, anar a intentar limitar la realització d'estudis i dictàmens parlant de la mateixa matèria és totalment inassolible —entenem nosaltres— i vostè mateix, senyor Curto, ens diu: «Sí, miri, que quan vostès parlen d'obres ho posen». Oh, naturalment, és que una obra és una cosa molt clara i neta. Es fa un edifici o es fa una carretera o es fa el que sigui, una cosa ben concreta, objectiva, material, tocable, palpable. En canvi..., sí, un subministrament, doncs, si és paper de carta, si és..., no sé; vull dir que els treballs administratius han evolucionat molt... Material informàtic, vull dir; de si ens posem tots d'acord que allò és la mateixa matèria. Ara, amb estudis i dictàmens és molt difícil i per això nosaltres li diem sempre que no, i li ho tornem a dir una altra vegada. Aleshores, no ens digui vostè: «És que no donen comptes a ningú». Si precisament aquest article 14... Vostè discuteixi, critiqui'm els estudis i dictàmens, però no em critiqui aquest article que, precisament, el que fa..., potser a vostè no li agrada, potser és insuficient, potser és inadequat, però el que fa és limitar-ho, perquè estableix un control precisament a nivell de Govern.

Jo recordo, fa bastants anys, que en el Pressupost de la Generalitat no n'hi havia cap, de limitació. Després es va posar una limitació —si no recordo malament— d'una direcció general... No: que els secretaris generals de cada departament eren qui ho havien d'autoritzar, sinó no es podien fer. I ara, doncs, màxima garantia: el Govern de la Generalitat a proposta del Conseller respectiu. Per tant, en definitiva, vostè discrepi però almenys no discrepi d'aquesta limitació que va en el sentit controlador que vostè demana. Aleshores vostè ha fet una sèrie de consideracions dels mils de milions que puja tot això. Ara jo no tinc els papers a la vista per replicar-li però sí que afortunadament recordo aquella xifra mirífica que vostè va dir-me o va dir-nos i que avui a tomat a repetir, dels 4.000 milions de conferències. Jo li vaig dir que eren 400. És clar, llevat que vostè m'hi inclogui les conferències telefòniques, perquè sinó no comprenc que humanament puguem gastar 4.000 milions de pessetes per fer conferències.

Aleshores, a l'apartat segon hi ha les dues esmenes del Grup Popular i el Socialista. Què vol el Grup Popular? Que és que la realització d'aquests estudis i dictàmens, si el caràcter del tema

ho aconsella, hi ha una prioritat absoluta per als departaments o instituts de les universitats públiques. Aleshores, eliminar aquesta especificitat de si el caràcter del tema ho aconsella..., entenc jo, senyor Curto, que el que vostè pretèn és que tots els estudis i dictàmens —lògicament, sintàcticament he d'entendre això—, que tots els estudis i dictàmens els facin els departaments o instituts de les universitats. I aleshores, com també en anys anteriors, any rere any li hem dit, hi ha moltes matèries que malgrat la gran diversitat de camps d'actuació universitària, hi ha matèries que els especialistes corresponents no tenen ni una qualificació ni, sobretot, una adscripció universitària i, per tant, doncs, deixi aquesta porta oberta que si la matèria no s'avé amb els departaments o instituts de les universitats es pugui encarregar a fora.

Pel que fa a la referència a l'esmena 108, recordaré que l'any 90 vam fer una transacció amb el Grup Socialista sobre aquesta matèria i que, doncs, no voldríem anar més enllà. Primera, perquè és una limitació que pot ser contraproductiva, perquè vostès el que demanen és que, com a mínim, sigui el 50%. Molt probablement —jo ara no tinc estadístiques, però molt probablement— serà habitualment superior a aquest 50%; però si per la naturalesa dels treballs que en una època determinada s'hagin d'encarregar —com li deia al senyor Curto— es tracta de qüestions no específicament, o no directament, o no exclusivament, o no preponderantment universitàries, que hi pugui haver la flexibilitat que es pugui fer en un altre lloc.

Per acabar, senyor Cadevall, l'esmena 319, aquesta dels recursos suficients, a part ja m'explicaria vostè què voldria dir que ara aquí aprovéssim que les noves universitats han de tenir recursos suficients, si abans al senyor Curto li deia el problema de posar-nos d'acord en què s'entén per una mateixa matèria, ja m'explicarà vostè què vol dir recursos suficients. Ens hem passat una bona part del matí discutint si un reguitzell de partides pressupostàries eren suficients o no i vostès discrepaven moltes vegades dels nivells que nosaltres disposàvem. Ara imagini's que diguéssim: «els recursos suficients». Qui és el que descompartiria la suficiència dels recursos?

Quant al contingut del tema, d'una banda la meua companya, la senyora Teresa Ribes, em venia molt amablement a portar tota una pila de partides —i suposo que ja tindran ocasió de discutir-ho un dia o altre d'aquesta setmana, quan fem el debat de totalitat del Departament d'Ensenyament— m'ensenyava tota una pila de partides que, segons explicava ella, eren complementàries d'aquestes que vostè deia i que anaven destinades també a aquestes noves universitats. Per tant, no sigui tan pessimista limitant-se a aquesta disposició adicional, i en tot cas, senyor Magí Cadevall, vostè, espero que no cregui... El Govern de la Generalitat és un excel·lent Govern —almenys nosaltres ho entenem així— i no cal modificar-lo, i no cal substituir-lo, com algun de vostès va dir. El poble decidirà: ja veurem a quin cantó de la Cambra ens asseurem vostès i nosaltres d'aquí a uns mesos. Però bé, en definitiva, en definitiva, aquest Govern tan excel·lent els reconeixeré que no és tan excel·lent com per ser capaç que, si el divendres a les 0.15 de la matinada aprovem les tres lleis d'universitats, el dilluns dia 16 el Pressupost s'hagi canviat així per art de meravella i que hi hagi unes previsions d'unes coses que no es podien preveure, evidentíssimament, amb els mesos d'elaboració que té el Projecte de Pressupost de qualsevol organisme de la complexitat d'aquest.

I ja, per acabar, vostè diu: «És que no hi ha concreció». Vostè recordarà que el meu company, el senyor Coll i Bertran, el Conseller d'Ensenyament, en el transcurs de la Llei, a vostè i a tots els il·lustres diputats i diputades d'aquesta Cambra, almenys els qui eren presents aquella matinada, el senyor Conseller va explicar i va donar unes garanties que almenys políticament em semblen més importants que recollir en un pressupost aquesta forma efervescent i ambigua dels recursos suficients.

Per tots aquests motius, senyores i senyors diputats, ens opo- sarem a l'adopció d'aquestes esmenes votant-les en contra i, quan arribi el seu moment, també l'esmena 319.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Per què ara em demana la paraula el senyor Magí Cadevall?

El Sr. CADEVALL: Per contradicció, senyor President. Molt breument...

El Sr. PRESIDENT: Per definició ja se sap que l'havia de contradir, però, vaja!, li dono un minut.

El Sr. CADEVALL: No, és que se m'ha atribuït —em sembla— sense cap fonament, que jo lligava aquestes dues esmenes perquè les universitats s'haguessin de finançar purament d'estudis i dictàmens. Simplement, ho he fet com ho he indicat explícitament perquè versaven sobre universitat. En el futur, per economia processal en un debat tan feixuc, pensava també agrupar les esmenes que a mi em semblessin sobre el mateix tema, però si el senyor portaveu de Convergència hi té inconvenient ho faré article per article.

Gràcies, senyor President.

(Remor de veus.)

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. L'article 15 no té cap esmena. Article 16. El Grup Popular manté l'esmena 109 a aquest article? El senyor Curto té la paraula.

El Sr. CURTO: Senyor President, les mantenim totes. Però volem manifestar que acceptant del tot legítima la posició del Grup de la majoria, però vist també lo desenvolupament d'est debat quant al criteri d'assumir alguna esmena, alguna d'elles perfectament raonada i documentada, lo Grup Popular, senyor President, anuncia que dona per defensades totes les esmenes que queden al text articulat.

EL Sr. PRESIDENT: Doncs, queden defensades i al seu moment seran sotmeses a votació. Esmena 110, de l'Agrupació del CDS: el senyor Latorre té la paraula.

El Sr. LATORRE: Sí, senyor President. Si vostè m'ho permet, defensaria conjuntament les esmenes número 110, 113, 114 i 121.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. LATORRE: Quan ara fa més o menys un any es van substanciar en aquest Parlament diverses interpellacions sobre la política de subvencions d'un determinat departament de la Generalitat, tota aquesta qüestió de la política de subvencions es va posar de moda. Es va posar de moda en aquest Parlament; es va posar de moda en els mitjans de comunicació. Alguns ja portàvem molt de temps per intentar aclarir aquesta qüestió; no només en relació amb la política subvencionadora d'aquest esmentat Departament, sinó també en relació amb la política subvencionadora de tot el Consell Executiu. La veritat sigui dita, sense cap tipus d'èxit, per la reiterada negativa, reiterada i coneguda negativa del Govern a lliurar a aquest Diputat la informació demanada sobre la seva gestió pressupostària.

Curiosament –curiosament, coses que té la vida–, va ser només el Departament esmentat l'únic que va posar a disposició d'aquest Diputat els expedients de concessió d'unes quantes subvencions. La política subvencionadora de qualsevol Govern democràtic, com a part de la seva política global, ha de ser totalment transparent. El que el Govern vol introduir és una clàusula d'excepcionalitat mitjançant la qual cada Conseller pugui concedir directament, sense més requisit que la seva posterior publicació al DOG, totes aquelles subvencions innominades o genèriques en què no és possible –diuen– de promoure la concurrència pública per l'especificitat de les característiques que ha de complir l'entitat, l'empresa, o la persona destinatària de la subvenció. Val a dir que no estem d'acord amb aquest tipus d'excepcionalitats.

D'altra banda, el Govern pretén que només els destinataris de subvencions superiors a un milió de pessetes hagin de declarar expressament no tenir contret cap deute per cap concepte amb la Generalitat. Una aplicació extrema d'aquest enunciat ens podria portar que si el Consell Executiu decidís –que suposo que no ho decidirà– no atorgar cap subvenció superior a un milió de pessetes, estaria en condicions d'atorgar –i estem en la seguretat que no farà ús d'aquesta condició– totes elles a entitats, persones o empreses que mai haguessin pagat cap impost a la Generalitat.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Latorre. El Grup d'Iniciativa manté l'esmena 111 i altres a aquest article 16? Per a la seva defensa té la paraula la il·lustre Diputada senyora Fabian.

La Sra. FABIAN: Gràcies, senyor President. Aquest article 16 concreta un dels trets més significatius de la política del Govern de Convergència i Unió: la regulació de les subvencions.

La doctrina administrativa, la Constitució, l'ordenament jurídic demana que l'administració dels diners públics es faci sota els principis de la igualtat, l'equitat i la transparència. El Govern de Convergència i Unió és un especialista de l'arbitrarietat, l'ocultisme, el clientelisme i la utilització dels diners de manera partidista... (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Silenci, per favor!

La Sra. FABIAN: I això no ho diem avui: venim tota la Legislatura intentant demostrar-ho i no hem pogut acabar de fer-ho perquè el Grup de la majoria ha evitat amb el seu vot majoritari que fos la Sindicatura de Comptes qui ens donés la raó. Si vostès haguessin estat transparents no haurien evitat que la Sindicatura de Comptes hagués donat aquest Dictamen i segurament avui no ens farien enfadar.

Aquesta primera esmena –en tenim més a aquest article–, aquesta primera esmena, que a més coincideix amb una esmena exactament igual de tots els grups de l'oposició, demana justament la supressió d'una part d'aquest primer punt en què es diu: «Les ajudes i les subvencions amb càrrec als crèdits pressupostaris inicials que no tenen assignació nominativa i que afecten un col·lectiu de beneficiaris potencials, general o no determinat, s'han de concedir d'acord amb criteris de publicitat, concurrència i objectivitat».

Justament, que els beneficiaris siguin potencials generals i no determinats evita que es compleixi aquest últim paràgraf del tema, que siguin concedides amb criteris de publicitat, concurrència i objectivitat. Quan es determina políticament donar

subvencions, els beneficiaris han d'estar absolutament determinats, i no pel seu nom, sinó pels programes polítics que amb aquestes subvencions..., pels objectius polítics que amb aquestes subvencions vulguin obtenir.

Amb aquesta redacció d'aquest punt d'aquest article, justament, fan el contrari, que qualsevol persona no sotmesa a cap programa pugui rebre diners dels fons públics.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Fabian. Ha defensat totes les esmenes d'aquest article? No? Bé.

La 116, del Grup Socialista, la vol defensar la senyora Martí? (*Remor de veus.*) 112, també, eh?

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies, senyor President.

Sí, l'esmena 112... Si no hi té cap inconvenient, senyor President, agruparia la 112, la 116, la 117, la 118, la 120, la 126 i la 128.

I, abans de començar la defensa de les esmenes, voldria fer una precisió al senyor Escudé, que abans m'ha dit que tenia un to decibèlic, i en el mateix to, doncs, de cordialitat, dir-li, si parlem de tons, doncs, que potser el senyor Escudé el té monacal. I en tot cas, entre tons...

El Sr. PRESIDENT: Però també decibèlic.

La Sra. MARTÍ I CONILL: ...decibèlics i monacals, el que no ha fet, per això, és contestar-me l'esmena de la diversitat d'ofertes de l'article 9. En qualsevol cas, ja ha passat, però evidentment ha parlat de tons, però no de l'esmena en concret.

Referent a l'article 16, que hi tenim presentades aquest conjunt d'esmenes que abans he anomenat, senyor President, hem cregut oportú, el Grup Socialista, fer una anàlisi de la paraula «subvenció». I s'imposa fer-ho, perquè un article com és el 16, de tan dens contingut, i precisament amb aquest títol, dona peu a fer-ho.

Si mirem al llarg del temps com s'ha anat canviant el contingut de la paraula «subvenció», tenim que, si llegim en el diccionari exactament què vol dir aquesta paraula, hi trobem que vol dir «acció d'auxiliar, emparar o socórrer algú o algun col·lectiu». Precisament, aquests conceptes a què el diccionari fa referència, són els que valien quan no hi havia ni un estat de dret ni un estat social, i quan al llarg de la història passava això que els més poderosos de la societat, ja sigui perquè ostentaven el poder polític, o bé perquè ostentaven el poder econòmic, netejaven les seves consciències repartint engrunes entre els pobres de solemnitat. I ben bé que els anava, a aquests. És a dir, diguem-ho d'una altra manera: coexistien en aquella societat dues classes socials que es justificaven mútuament mitjançant l'acció de subvenir.

Una vegada més diem aquí que, de vegades, el llenguatge i les paraules ens traïxen, perquè no diuen exactament el que volen dir en cada època històrica un mateix concepte. Per tant, la paraula «subvenció», en la situació actual... La situació actual de la societat actual és molt millor: estem en un estat de dret i en un estat social i, per tant, pobres de solemnitat, n'hi ha molt pocs –per sort, n'hi ha molt pocs– i, per tant, el sentit de la paraula «subvenció» avui ha canviat.

Passem a analitzar, o a veure, com avui el Govern de Convergència i Unió, per tant, vista la matisació del diccionari i de la història, com el Govern de Convergència i Unió entén la paraula «subvenció».

En primer lloc, jo diria que fa dues..., ho entén en dos apartats. En un primer apartat, i aquest està contingut en el Pressupost, considera que s'han de destinar uns determinats diners a persones o col·lectius que tenen unes determinades necessitats, complint uns requisits, que tots ens marquem col·lectivament a l'hora d'aprovar el Pressupost. Però hi ha un segon bloc de diners, per als quals es fa servir la mateixa paraula «subvenció», i aquí és on nosaltres creiem que hi ha la veritable desvirtuació del concepte de subvenció, any darrere any: és destinar indiscriminadament una part important del Pressupost a la repartidora, el que hem vingut anomenant repartidora.

Dit també d'una altra manera: l'antic concepte de subvenció, com que el nivell de vida, sortosament, avui és més alt, queda alterat, i es destinen diners indiscriminadament a objectius fora d'aquests conceptes. Exemples, en aquesta Cambra, tants com vulguin. La senyora Fabian i la senyora Barenys ho han evidenciat reiteradament. Hem vist aquí que han sortit subvencions des de societats ocellaires fins a subvencionar viatges a parelles que fan cinquanta anys de casats, viatges que ens semblen molt bé, que se celebren aquests actes, ja ho hem dit, però el que ens sembla molt malament és que amb diner públic es paguin viatges o accions de tipus lúdic. També, altre exemples, entrega de televisions a casals... Per tant, una mala dotació del model, perquè s'ha substituït, en alguns casos, cobrir una necessitat peremptòria per una necessitat més o menys lúdica que crea dependència. I, en aquest aspecte, vostès són avui presoners voluntaris d'aquest model que han cultivat; no hi ha cap dubte que aquest model que han cultivat els reporta beneficis a curt termini i, sobretot, molts vots.

Entre les subvencions que el senyor Comas —perquè és un dels consellers que més utilitza aquest apartat, aquest article 16: sembla un article fet per a aquest Conseller, destinat a l'ús d'aquest Conseller— ha repartit fins ara i les que..., les subvencions que ha repartit fins ara i les que presumiblement repartirà, suposem, abans de la campanya, sumat amb els 15.700 milions de pessetes destinats a propaganda, se'n pot deduir, al nostre entendre, un mal ús, al nostre entendre, un mal ús del diner públic.

Amb aquest concepte de subvenció, el que sí és ben clar és que, si entre la classe política s'estén aquesta expressió de subvenció, és ben clar que no caminem o no apuntem cap a Europa, sinó que més aviat apuntem cap a conceptes vàlids, potser, en el Tercer Món. El senyor Comas, amb aquest Pressupost, i en qualsevol país del Tercer Món, faria una feinada que els de Càritas haurien de plegar.

Aquest és el concepte que nosaltres creiem que Convergència i Unió té de les subvencions i l'aplicació que pensa fer de l'article 16. En qualsevol cas, m'agradaria resumir d'una manera curta el que els socialistes creiem o pensem que tenim un concepte molt més modern de subvenció.

Evidentment que la situació ideal seria aquella d'un país en el qual ningú, des del punt de vista personal, necessités cap ajuda i totes les subvencions es destinessin cap a objectius col·lectius, però estem avui molt lluny d'aquest estadi i la situació a Catalunya és una altra. Nosaltres també creiem que, dels diners amb destinació a subvencions, també se'n poden fer dues parts: una part..., creiem que ha d'haver-hi una part destinada a ajudes, perquè hi ha situacions de marginalitat i de pobresa personal o de col·lectius concrets que necessiten aquestes aportacions —per tant, creiem que, una part d'aquests diners, evidentment

que és lògic que vagin a aquesta destinació—, però sobretot creiem que les subvencions s'han de fer a projectes i a iniciatives que puguin evolucionar cap a millores col·lectives, ja sigui biblioteques, habitatges, sanitat, cultura, teatre, treball, i també, sobretot, s'ha de pensar en la importància que altres administracions tenen a l'hora de poder disposar de subvencions del Govern de la Generalitat, com poden ser l'Administració municipal, o l'Administració comarcal, que coneixen molt més bé els problemes dels ciutadans, i de prop.

El Govern de la Generalitat ha de governar i dirigir polítiques. I el que no pot fer és de repartidora, perquè s'equivoca. I s'equivoca molt. No pot una Conselleria, com també hem vist des d'aquí, donar 3.500 pessetes a una família que té una necessitat en un determinat municipi, perquè és ridícul, fer això: és una qüestió que no resol cap problema i que, a més a més, el Govern de la Generalitat és molt difícil que pugui arribar a esbrinar i a desglossar subvencions d'aquest tipus. Fer això és haver perdut, nosaltres creiem, l'escala i la magnitud dels problemes i del que vol dir governar.

A l'article 16 es pretén donar cabuda a tot un calaix de sastre per poder regular aquesta qüestió de les subvencions. S'hi regulen, alhora, els continguts mínims d'unes bases per concedir subvencions i, al mateix temps, com hem vist en el seu apartat 3, l'excepcionalitat. Ja hem dit reiteradament —any darrere any, ho anem dient— que quan un legislador ha d'introduir en una llei la paraula «excepcionalitat» és un mal legislador, perquè vol dir que no pot explicar o no pot regular bé tot el que es pretén.

Aquests dies em sembla que veurem una exemple d'aquesta qüestió de l'excepcionalitat, que no és de subvencions, però que hi està..., no hi està relacionada, amb el tema de subvencions, però sí amb la qüestió d'excepcionalitat que abans deia. Mirin la Llei de Comerç, que vam aprovar fa pocs dies, que ha entrat en vigor; aquesta Llei, respecte al tema dels horaris, l'excepcional, el comerç que serà excepcional serà el que respecti els horaris de la Llei. Perquè em sembla que en aquests moments ja està publicat, fins i tot, un decret on es donen uns horaris d'excepcionalitat. Per tant, un govern que és capaç de fer excepcionalitats en el tema de les subvencions, que és capaç d'incloure excepcionalitats en el tema dels horaris, que aquesta és una via que utilitza habitualment, vol dir que és un govern que legisla malament i que, per tant, acudeix a una via errònia.

Al nostre entendre, no és correcte que, en el seu apartat primer, l'article 16 digui: «i que afecten un col·lectiu de beneficiaris potencials, generals i indeterminats», perquè nosaltres creiem que les subvencions s'han de concedir, totes, amb criteris de publicitat, concurrència i objectivitat. I sols en casos d'urgència, justificada per un esdeveniment imprevisible, podria explicar-se el cas.

En aquest Pressupost, val a dir, i en aquest article 16, que aquest any s'hi han introduït algunes modificacions respecte a l'article 16 de l'any passat. Per tant, totes les accions que la senyora Fabian i la senyora Barenys han fet per aquest tema de les subvencions, sembla que el Govern ha estat, en part, sensible i, per tant, hi ha introduït algunes millores. Per una part, l'excepcionalitat no ho és tant com ho era l'any passat: hi ha alguns apartats els quals s'han de complir, també es publicaran algunes de les subvencions, però nosaltres creiem que s'haurien de publicar totes —en aquest sentit, nosaltres tenim l'esmena 118—, no només les subvencions que es donen d'acord amb

l'apartat 3, que és el de l'excepcionalitat, sinó totes; nosaltres entenem que s'hauria de donar publicitat a totes. I també s'introdueix en aquest article, en l'apartat 2, unes bases reguladores. Per tant, aquestes són les tres modificacions que introdueix el Govern, que ens semblen bé, però no ens semblen suficients.

I, també, nosaltres tenim una altra esmena, en el sentit que creiem que, quan el Govern de la Generalitat atorga alguna subvenció a alguna persona, entitat o empresa, ho hauria de notificar, o seria convenient i bo que ho notifiqués, als ajuntaments i als consells comarcals, per tal de disposar d'aquesta informació i actuar coordinadament.

El senyor Escudé, l'any passat, en la rèplica d'aquesta esmena, em va dir que l'Ajuntament de Terrassa atorga també moltes subvencions i no les publica enlloc. En qualsevol cas, els ajuntaments, territorialment, tenen un àmbit molt petit i en canvi el Govern de la Generalitat és una administració amb un àmbit territorial molt més ampli i molt més complex i, per tant, l'exemple no és gaire bo, ni la comparança, també, tampoc gaire bona.

També considerem imprescindible que els qui reben subvencions del Govern de la Generalitat compleixin l'article 38.1 de la Llei d'Integració Social de Minusvàlids.

I respecte a l'esmena que tenim de la qüestió que no s'atorguin subvencions a cap entitat o cap empresa —o suposo, també, cap administració— que tingui un deute contret amb la Generalitat, deutes amb la Generalitat, nosaltres discrepem, perquè aquest apartat podria ser en qualsevol cas, potser, vàlid quan la subvenció s'atorga a una empresa privada, però el que amb tota seguretat no pot ser mai vàlid és quan la subvenció s'atorga a una administració, perquè el tracte entre administracions, ja sigui administració municipal, comarques, ja sigui govern autònom, ha de ser d'igual a igual; el que no pot ser és que un estigui subordinat respecte a l'altre.

En qualsevol cas, el Govern, amb aquest article, el que pretén és disposar d'una màniga ampla per facultar, en especial, alguna conselleria a fer de repartidora pel territori. Em sembla que l'article podria haver estat redactat més curt, amb un apartat que digués —aquesta és una esmena que no hem fet, però que en tot cas pensem que potser hauria funcionat— «es faculta el Conseller de Benestar Social a considerar tot Catalunya col·lectiu indeterminat»; llavors potser hauria estat un article en realitat més curt, i potser hauria complert algunes de les missions que el Govern pensa destinar a aquest article 16.

D'aquí a pocs dies és probable, però, que aquest col·lectiu indeterminat decideixi per qui vol ser governat, opti per fer un salt determinatiu amb el seu vot i s'apunti a programes de progrés i de benestar i no a anar parant la mà, perquè això és antiquat i reaccionari. Ens agradaria que el Grup de la majoria s'hi repensés sobre la globalitat de l'article i de les esmenes que presentem i fossin acceptades per a una millor aplicació d'aquest article, ja que en Comissió no va ser admesa la proposta dels grups Socialista i d'Iniciativa, que les subvencions atorgades pel Govern de la Generalitat passessin a informe de la Sindicatura. Per tant, fins aquí donem per defensades aquestes esmenes i esperem que el Grup de la majoria accepti tot el ventall d'esmenes que li hem presentat.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Aquestes esmenes són totes les de l'article 16? Gràcies. El Grup d'Iniciativa té algunes esmenes pendents de defensar, per exemple la 115.

La Sra. FABIAN: Hi ha una primera del CDS...

El Sr. PRESIDENT: Com?

La Sra. FABIAN: Hi ha primer la 114, però...

El Sr. PRESIDENT: La 114 de l'Agrupació del CDS està defensada.

La Sra. FABIAN: Gràcies, senyor President, doncs defensaré la 115 i la 119 dient que la senyora Rosa Martí amb la seva brillant exposició m'ha estalviat molta feina i ha dit quasi totes les coses que jo volia dir; per tant, m'afegeixo fil per randa a tot el discurs que ens ha fet a la tribuna.

Dir simplement que també és tradicional que demanem la supressió d'aquest article d'excepcionalitat amb les concessions de subvencions, excepcionalitat que la Conselleria de Benestar Social no entén perquè en fa un ús quotidià i cada vegada més quotidià i menys excepcional. El que s'ha convertit en excepcional, malauradament, és que en aquest Parlament estem parlant molt de com es donen aquestes subvencions; per tant, simplement dir que estem d'acord amb el que ha assenyalat la senyora Martí i també amb la 119 en tant que també estarem d'acord que un particular —sigui empresa o persona física— no tingui dret a rebre recursos de l'Estat quan té deutes amb l'Administració, però en canvi, aquest article es converteix en una gran trampa quan parlem d'ajuntaments, a vegades problemes, a vegades normals, a vegades no tant, a vegades confrontacions legítimes entre les dues administracions, la local i la de la Generalitat fa que existeixin problemes que si s'aprova aquest article impediria l'acció política de l'Administració local que nosaltres considerem altament important.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. No vol acabar les esmenes a aquest article? Les del seu Grup —són la 123 i la 125— fan referència al mateix article.

La Sra. FABIAN: Sí. La 123 també és una esmena per afavorir el control en el tema de les... (Pausa.) La 123, es tracta d'afegir un paràgraf que assenyalava que es compleixi l'article 75 de la Llei de Finances Públiques de Catalunya. Per què? Perquè volem que realment s'exerceixi un control sobre les subvencions atorgades per la Generalitat. Com? A través del que mana l'article 75 d'aquesta Llei, a través de les auditories. El Govern de la Generalitat ens té acostumat a no fer-les, segurament perquè aquesta també seria una altra prova del que venim, durant quatre anys, dient. Ni ens deixen anar a la Sindicatura de Comptes ni les auditories que l'article 75 de la Llei de Finances Públiques exigeix les permeten.

L'esmena 125, el que demana és que tots els ajuntaments i els consells comarcals siguin trimestralment informats de les subvencions atorgades a entitats públiques o privades del seu terme municipal.

Cada any el senyor Escudé per donar-nos un argument per votar en contra d'aquesta esmena ens diu que volem mediatitzar l'acció del Govern; no és veritat, senyor Escudé, no volem mediatitzar res, volem fer transparent l'acció de Govern i volem donar als ajuntaments aquella informació que ells no tenen; voldríem que se li donés per tenir, per facilitar la coordinació que també és un precepte que mana la coordinació de totes les administracions, que és un precepte que també mana el nostre ordenament jurídic.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Fabian.

Resta només una esmena del Grup Mixt, de la fracció d'Esquerra Catalana, el senyor Hortalà, 127.

El Sr. HORTALÀ: Més que fracció, ficció, senyor President, senyores i senyors diputats. Senyor President, si m'ho permet, defensaré l'esmena 127 i l'esmena 188...

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. HORTALÀ: Que respectivament fan referència a subvencions i avals. I les faig conjuntament perquè, per complementar la brillant dissertació que s'ha fet fa uns moments a aquesta Cambra sobre el concepte de subvenció, les seves implicacions i l'abast que el concepte té pel que fa a la política del Govern, a nosaltres juntament amb el que les subvencions podrien incloure a la concepció històrica, sobretot dels segles XVII i XVIII, sobre la Llei de Pobres, a nosaltres ens preocupen, a més a més, les subvencions com a contribucions a una hipotètica llei de rics perquè, independentment d'aquestes subvencions que es donen amb finalitats socials, hi han subvencions —i molt sucoses— que es donen a estructures socials que el seu nivell tant patrimonial com de renda és prou considerable.

Nosaltres no dubtem ni de la bona fe, ni de l'eficàcia, ni de la intencionalitat pro país que tenen les subvencions i que tenen els avals, nosaltres no en dubtem, però hi ha gent que sí en dubta, hi ha gent que sí en dubte. I ens sembla que amb independència del contingut de la política de subvencions i de la política d'avals, si aquest dubte està manifestat i s'ha manifestat un any darrere un altre, ens sembla que una manera d'evitar-ho ben senzilla és senzillament —i valgui la redundància— publicar els resultats de les subvencions.

Aquest any l'article 16 introdueix una novetat que nosaltres aplaudim: que les subvencions directes han de ser publicades trimestralment. Ja és un pas, però no és suficient, perquè —ho torno a dir— passant del concepte de subvenció social al concepte de subvenció econòmica que és prou important i sobretot al concepte d'aval que és bàsicament concepte econòmic, que es tingués un coneixement no de les característiques de la subvenció o les característiques dels avals, sinó de l'assignació d'aquestes subvencions i de l'assignació d'aquests avals ajudaria a conèixer quins són els destinataris, quines són les quanties, quines són les finalitats, ajudaria a dissipar aquest criteris mal intencionats, que no són els nostres, però aquests criteris mal intencionats que sens cap mena de dubte en aquest moment, doncs, corren, es comenten, existeixen en el si del nostre país.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Hortalà. Torn en contra, té la paraula l'illustre Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President. Diversos oradors han parlat de la brillant intervenció de la senyora Rosa Martí, jo em voldria sumar a aquest qualificatiu... Sí, ha sortit un moment, és lògic: el debat és llarg i dens; quan arribi el seu moment, senyor Esteve Tomàs, espero que també passarà una cosa similar. Jo el que voldria dir a la senyora Fabian, que també ha sortit un moment, i li prego al seu col·lega i nostre col·lega el senyor Ignasi Riera —sí, no em puc adreçar al públic perquè m'està abandonant—, doncs, li pregaria que li digués a la senyora Fabian que no sigui tan humil, perquè realment la senyora Martí ha estat brillant, però la senyora Fabian també, i amb més mèrit perquè eren esmenes que sé que no havia de defensar ella.

Aleshores, a la senyora Martí li agraeixo molt aquest qualificatiu del meu to monacal, que jo suposo que no devia dir monacal sinó monòton, ensopit, perquè, és clar, si jo algun dia decidís redimir-me dels meus crims pressupostaris em faria monjo, però de la trapa que, com saben, un dels vots que tenen és el del silenci. (*Remor de veus.*) Aleshores, a la senyora Fabian també li encarregaria que li digués que encara que només fos..., i no suficientment, però encara que només fos perquè no pogués tornar a dir l'any que ve que una prova més d'aquesta manca de transparència, d'inaplicació de les auditories per part del Consell Executiu és la no admissió de l'esmena 123, doncs, jo li dic ara que l'aprovem, precisament perquè quedi clar que aquesta no és ni ha estat, ni pretén que sigui l'activitat, ni el capteniment del Govern de la Generalitat —més transparent que el Govern de la Generalitat no crec que en trobem cap altre—, (*rialles*) sinó que, per tant, admetem la menció de l'article 75 de la Llei que invoca la senyora Fabian.

Aleshores, aleshores jo voldria dir una altra qüestió: el tema fa referència, com saben vostès, a subvencions, subvencions en general. Ara jo he tret una mica la impressió, he tret una mica la impressió que primer tímidament, com la caracteritza, la senyora Martí, i després ja amb més valentia la senyora Fabian, ha anat resultant que, quan elles parlen de l'article 16 —que en anys anteriors em sembla recordar que era el 8, però bé, en definitiva l'article 16, abans era el 9..., sí, sí, ha anat evolucionant: a veure si vostès no el veien, i sempre el veuen—, doncs, com si vostès pensessin que aquest article 16 només parla de la Conselleria de Benestar Social i no és així, perquè vostès tota l'estona només ens van parlant de la Conselleria de Benestar Social, i la senyora Rosa Martí, fins i tot, ressuscitava totes les preguntes —perquè jo hi sóc sempre a les preguntes i les escolto totes— que ella, la il·lustre Diputada va fer al senyor Comas sobre allò que ens parlava dels televisors, d'un equip de futbol de no sé on, i dels viatges de les parelles de més de cinquanta anys, etcètera.

Accepti'm que aquest article 16 és genèric i per això agraeixo la intervenció del senyor Latorre, que si no l'he entès malament, precisament deia ell, potser paradoxalment, que quan ell ho ha volgut comprovar, precisament, aquest Departament era el que tenia més clarificada —segons deia ell— la situació d'aquestes subvencions.

Per tant, jo voldria defugir d'aquest debat que vostès han fet utilitzant totes les mecàniques parlamentàries possibles a tots nivells amb el Conseller de Benestar Social. Jo el que defenso és el que diu el Projecte de Llei de Pressupostos, que és un sistema de concessió de subvencions aplicable amb caràcter general. Aleshores, si vostès surten una mica d'aquesta fixació «consellerívola» que tenen, crec que m'haurien d'acceptar que —no diré molt sovint i per això parla d'excepcionalitat l'apartat tercer— hi han unes subvencions que afecten un col·lectiu de beneficiaris potencials, generals o indeterminats, que no és possible de promoure la concurrència pública per l'especificitat de les característiques que ha de complir l'entitat, empresa o persona destinatària, si les característiques s'ajusten només amb un petit col·lectiu, individual concret, és allò que podríem dir matar mosquits a canonades, utilitzar tota la mecànica general. I per això aquest apartat tercer preveu aquesta especialitat d'aquest tipus de subvencions.

Aleshores, jo agrairia i agraeixo a la senyora Martí les manifestacions que ha fet en el sentit que atenen tot allò que pogués

ser mínimament dubtós, que donés peu a la crítica per part de l'oposició d'aquesta mecànica de les subvencions, perquè, com deia ella, el text d'enguany és un text molt més limitatiu, cosa que fins ara no era. Jo encara li diria més a la senyora Martí i a les senyores i senyors diputats que no van ser als treballs de Comissió i que no han tingut temps —perquè se'ns ha donat molt a darrera hora— de veure la documentació comptable, el Dictamen de la Comissió tal com ha quedat, que aleshores haurien vist que, precisament, a través d'una esmena, l'esmena 123 del nostre Grup, adoptada en Comissió, s'hi va afegir una limitació addicional més.

Dit això, continuem mantenint... I totes aquestes esmenes, de la 109 a la 117, en definitiva van de cara a prohibir, a impedir aquest fet natural i lògic i usual encara que excepcional i, per tant, nosaltres òbviament continuarem mantenint la nostra posició.

Dintre de l'agraïment, jo voldria afegir una altra cosa, el que passa és que la senyora Martí l'ha dit molt de passada, però hi ha una esmena..., o sigui, mentre l'esmena 116, del Grup Socialista, és de supressió del sistema, l'esmena 117 va en un camí d'aproximació, intenta —perquè en el fons ve a reconèixer aquesta esmena 117 que el problema existeix— buscar un altre camí. El camí a nosaltres ens sembla inapropiat, perquè és un camí..., com ens deia ella i que llegeixo de l'esmena, es parla «d'esdeveniment imprevisible i que afecti greument una persona», i aquí entrem també, si més no, en el terreny de la subjectivitat. Què vol dir «imprevisible»? Què vol dir «greument»? Per tant, nosaltres, avui per avui, continuem mantenint el nostre suport al text del Govern, i no descartem que, si no es compleixen aquelles premonicions que ens deia la senyora Martí, de cara a una renovació del poder majoritari políticament en el nostre Parlament, doncs, que espero que en una propera activitat de debat de pressupost, a veure si entre tots som capaços de trobar una fórmula feliç que doni satisfacció a uns i altres, sobre la regulació d'aquesta matèria —hi insisteixo—, amb les prevencions que tinguin, amb les limitacions que vulguin, però que és necessari que aquestes subvencions..., que no és possible de promoure la concurrència.

Hi ha la qüestió —que no té res a veure amb aquest tema central, em sembla a mi, del debat d'aquestes esmenes, que són les esmenes 119 a 122—, la qüestió de la declaració expressa de no tenir contret cap deute, els destinataris de les subvencions, si la subvenció és superior a un milió de pessetes. La nostra defensa és la clàssica, perquè és una esmena que ve de lluny, de tot el conjunt d'esmenes. Nosaltres entenem que en els ajuts de poca importància, inferiors al milió de pessetes, no cal aquesta declaració expressa, i que només aquelles que tenen una importància, doncs, són les que s'han de declarar, i que són les que superen el milió de pessetes. Aleshores, podríem, doncs, tornar a discutir per enèsima vegada la finalitat d'aquest tema, però, en definitiva, en una cosa, vostès hi estaran d'acord: no està pensada en els municipis, però als municipis també és, òbviament, d'aplicació. I si més no, vostès saben que el tractament constrictor davant dels ajuntaments és sumament dèbil, per no dir inútil. I aleshores, l'única manera de trobar compensacions econòmiques sense litigis és, precisament, a través d'aquest mecanisme. Però, hi insisteixo: aquesta no és la finalitat. És purament destriar que en principi hi ha declaració i que només els que no arribin al milió de pessetes..., no és així.

L'esmena 123, ja he dit, senyora Fabian, que li diguessin que l'acceptàvem, i aleshores hi ha les esmenes 124 a 126, que el que pretenen és un control de l'activitat subvencionadora de la Generalitat —control que no està previst en l'Estatut ni en cap legislació— que és el fet de comunicar als ajuntaments i als consells comarcals, amb una redacció més o menys diversa, però tant l'esmena popular, com la d'Iniciativa, com la socialista, pretenen el mateix: una fiscalització per l'administració local de l'activitat de la Generalitat en el seu territori.

Jo no diré el que he dit algunes vegades, que això és com un establiment de burot, l'antic «fielato» del dret hisendístic castellà, però, diguem-ho d'una altra manera, fem-ho a l'inrevés: la Generalitat no pretén pas —que també té un territori, i el territori és tot Catalunya— que els consells comarcals i els ajuntaments la informin de quines són les subvencions que donin al seu territori, que és el territori de Catalunya. La senyora Martí ens parlava que no s'havia de subordinar ningú, o que no s'havia de subordinar l'Administració local a l'Administració de la Generalitat, i totalment d'acord; però que no es pretengui, per contra, en contradicció amb aquesta afirmació, subordinar l'actuació de la Generalitat a través de la informació; i no sols informació —perquè no sé si ha estat algun lapsus o no, però m'ha semblat sentir que la senyora Martí no parlava d'això, sinó que parlava que seria millor que aquestes subvencions es donessin als ajuntaments; el senyor Soto diu que sí, que és una política constant del Grup Socialista—, i que siguin els ajuntaments, com a més propers al ciutadà, els qui facin això. Per tant, aquí ja no es demana la informació —perquè diuen que tenir la informació és tenir el poder—, sinó que volen la realitat del poder, que és tenir els diners.

Per tant, doncs, continuem no estant d'acord en això. Hi ha l'esmena 127, de l'honorable senyor Hortalà, que ens demana que aquestes subvencions siguin publicades al DOGC amb referència explícita de beneficiaris i quanties; jo no sé, senyor Hortalà, si tenim el mateix text de Projecte de Pressupost, però jo veig a l'article 16, apartat 4 del Projecte de Llei que, precisament, diu: «Els departaments publicaran trimestralment en el *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya* les subvencions concedides en cada període, a l'empara de l'apartat anterior, amb expressió del crèdit pressupostari al qual s'haguessin imputat, entitat beneficiària, quantitat concedida i finalitats de la subvenció». Per tant, ens sembla que el seu desig —que compartim: informació— ja apareix en aquest apartat del mateix article esmenat.

L'esmena 128 és una esmena que jo voldria tractar molt acuradament, perquè recordo que la senyora Barenys l'any passat se m'hi va enfadar, que és el tema dels requisits a demanar a les empreses pel que fa a la justificació que els sol·licitants han complert la reserva de quotes de contractació de minusvàlids. Vostès saben que, any darrere any, els expliquem uns arguments d'ordre jurídic i, sobretot, d'utilitat pràctica, de funcionament del règim de subvencions, per no fer aquesta activitat. Deixin-me dir —i vostès ho hauran vist en un lloc o altre de la Llei, que ho especifica— que, tant la Generalitat com els organismes autònoms de la Generalitat, precisament en compliment d'aquesta normativa, estableixen unes reserves de places. Però no ens sembla adequat, a través de la Llei de Pressupost, i precisament a través del mecanisme de constricció que és donar una subvenció, obligar els receptors del Capítol —que no títol,

suposo que deu ser un error material, que aquí és parla de Títol 4: és el Capítol 4 —obligar aquestes empreses a acreditar, previ a la percepció de la subvenció, el compliment d'aquesta Llei. I posats a preguntar, podríem preguntar: és que al Títol 4 —que no és títol, com deiem, sinó capítol— no sols hi ha empreses industrials; hi ha empreses sense finalitat de lucre, hi ha famílies, hi ha l'Administració local. Vostès trobarien bé que a la Llei de Pressupostos de la Generalitat es digués que, per donar subvencions a un ajuntament, l'ajuntament primer hauria d'acreditar que compleix la Llei? Em sembla que difícilment trobaríem aquest consentiment. Doncs, el que no vulguin per a vostès, no ho vulguin per als altres. La Generalitat compleix quant a ella mateixa, i a les empreses ja hi ha mecanismes legals d'obligar a complir les seves obligacions i no per mitjà de limitar-los o condicionar-los l'assignació o la percepció d'unes subvencions.

Finalment, hi ha una esmena que el senyor Hortalà ha defensat junt amb la seva 127, que és l'esmena 188, i aleshores també en aquesta mateixa línia de sorpresa pel fet que es vulgui incloure aquest apartat, jo li voldria dir que l'article 65.5 de la Llei número 10 de l'any 82, del 12 de juliol, precisament deia exactament això, i que ara no ho diu per una raó també molt senzilla: perquè amb posterioritat es va aprovar la Llei número 2 de l'any 85, del 14 de gener, de Creació de l'Institut Català de Finances, i es donava nova redacció a aquest article, i aquest text ara no ho diu a l'article 65.5, sinó al 65.3. Per tant, doncs, entenem, com l'esmena anterior, que és innecessari fer aquest afegitó en el text articulat del Projecte de Llei.

Per tots aquests motius, senyores i senyors diputats, amb l'excepció de l'esmena 123, que la votarem favorablement pels motius que he assenyalat, la resta d'esmenes a aquest article 16 seran votades negativament per part del nostre Grup Parlamentari.

Moltes gràcies, senyor President.

(*L'H. Sr. Hortalà s'aixeca per parlar.*)

El Sr. HORTALÀ: Senyor President, si m'ho permet...

El Sr. PRESIDENT: Per què demana la paraula l'honorable senyor Hortalà?

El Sr. HORTALÀ: Perquè he estat contradit.

El Sr. PRESIDENT: Oh, evidentment.

El Sr. HORTALÀ: Però contradit en els termes que em sembla que explicita l'article 65 o 66 del Reglament.

El Sr. PRESIDENT: Té un minut, senyor Hortalà.

El Sr. HORTALÀ: No, molt senzillament, el text de la Llei pressupostària que té el senyor Escudé i que tinc jo, òbviament, és el mateix, i en la meua exposició anterior he dit que aquest any l'article 16 —i també s'hi han referit altres oradors— incorporava la novetat, al nostre entendre encertada, de publicar el resultat de les subvencions, però el resultat de les subvencions concedides directament, és a dir, el resultat de les subvencions que especifica el punt 3. Però no de totes les subvencions! I la intencionalitat de la nostra esmena no només és de les concedides directament, sinó de la globalitat de les subvencions! I, per tant, té plena vigència! El senyor Escudé farà la defensa que cregui convenient; ha fet la defensa que ha cregut convenient, de fet, però les coses s'han de deixar al seu límit i en la seva situació en funció del que cadascun diu. La votaran o no la votaran —no la votaran, és evident—, però en qualsevol cas, que quedi clar que la nostra pretensió de publicació de totes les subvencions rebudes no només fa referència a les concedides directament, sinó a la globalitat d'aquestes.

El Sr. PRESIDENT: No, de votar-se es votaran, no en tingui cap dubte, eh? (*Remor de veus.*) Gràcies, senyor Hortalà.

Procedirem ara a les votacions d'aquest bloc. En primer lloc votarem conjuntament, en primer lloc, l'esmena transaccional que es procedirà a llegir per part del senyor Secretari.

El Sr. SECRETARI PRIMER: «Esmena transaccional a l'esmena número 105, de l'Agrupació Parlamentària del CDS: Mantenir el mot "directament" tal com apareixia en la redacció originària d'aquest article; així doncs, quedaria redactat de la següent manera: "Podran encomanar directament de l'oficina o secció del Departament..."», i continua el text del Dictamen.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Secretari. Votarem aquesta esmena transaccional, més l'esmena 123, més els articles que no tenen esmenes, que són el 13 i el 15, en una sola votació.

(*La I. Sra. Fabian demana per parlar.*)

El Sr. PRESIDENT: Digui.

La Sra. FABIAN: Senyor President, nosaltres, per a l'esmena transaccional que ha llegit el senyor Secretari, demanaríem votació separada.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, molt bé. Doncs, votem en primer lloc l'esmena transaccional.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat aprovada per 68 vots a favor, cap en contra i 19 abstencions.

A continuació votarem l'esmena 123, més els articles no esmenats, que són el 13 i el 15.

La Sra. FABIAN: Senyor President, no. L'esmena 123, votació separada.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, es vota la 123.

Vots a favor?

Aquesta esmena ha quedat aprovada per unanimitat.

Ara sí, ara es voten els articles 13 i 15, que no tenen esmenes.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquests articles han quedat aprovats per 80 vots a favor, cap en contra i 2 abstencions.

A continuació es voten els articles 7, 8, 9, 10, 11, 14 i 16, segons el Dictamen. Votació separada, senyor Carnicer?

El Sr. CARNICER: Senyor President, no votació separada, però...

El Sr. PRESIDENT: No, hem de votar esmenes, sí, sí.

El Sr. CARNICER: ...hauríem de votar les esmenes primer.

El Sr. PRESIDENT: La Presidència corre massa. En primer lloc, votarem les esmenes de l'Agrupació del CDS, que seran les 88, 93, 96, 98, 100, 104, 110, 113, 114 i 121. Alguna votació separada? El senyor Martí Carnicer demana...

El Sr. CARNICER: La 121 per separat, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: La 121 per separat. Doncs, molt bé. Votem en primer lloc aquesta esmena 121.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 3 vots a favor, 63 en contra i 20 abstencions.

A continuació, es voten les restants esmenes de l'Agrupació del CDS.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 26 vots a favor, 63 en contra i 2 abstencions.

A continuació se sotmeten a votació les esmenes del Grup Popular, que són les següents: 79, 81, 83, 86, 91, 92, 101, 106, 107, 109, 122 i 124.

El Sr. CARNICER: Senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Sí?

El Sr. CARNICER: La 122 per separat.

El Sr. PRESIDENT: 122, per separat.

El Sr. CURTO: Senyor President?

El Sr. PRESIDENT: Sí?

El Sr. CURTO: Em sembla que no ha anomenat l'esmena 77; ha començat per la 79.

El Sr. PRESIDENT: L'esmena 77? És que estava decaiguda perquè en el moment que li corresponia defensar-la no estava aquí.

El Sr. CURTO: Sí, senyor President, però pel fet de no estar defensada no ha estat votada esta esmena. En tot cas, senyor President, nos sotmetem al seu superior criteri.

El Sr. PRESIDENT: Votem en primer lloc la 122.

Vots a favor de l'esmena 122, del Grup Popular?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 3 vots a favor, 63 en contra i 24 abstencions.

A continuació se sotmeten a votació les restants esmenes del Grup Popular, a les quals s'afegeix la número 77, per magnànima concessió de la Presidència.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 26 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció.

A continuació se sotmeten a votació les esmenes del Grup d'Iniciativa, que són les següents: 78, 80, 82, 84, 87, 94, 111, 115, 119 i 125, conjutament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 26 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció.

A continuació es voten les esmenes del Grup Mixt, de l'honorable senyor Hortalà, que són la 85, 89, 90 i 127.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 26 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció.

A continuació se sotmeten a votació les esmenes del Grup Socialista, que són les següents: la 95, la 97, la 99, la 113, la 108, la 112, la 116, la 117, 118, 120, 126 i 128.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 26 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció.

Ara sí, ara es voten els articles 7, 8, 9, 10, 11, 12, 14 i 16, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquests articles han quedat aprovats per 64 vots a favor, 2 en contra i 24 abstencions.

Passem a l'article 17; esmena 129, del Grup Popular. Per a la seva defensa, té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO: Senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Sí?

El Sr. CURTO: Est Diputat...

El Sr. PRESIDENT: Ah, ja les ha donat per defensades totes, és veritat. Molt bé. Doncs, l'Agrupació del CDS, la 130; el senyor...

El Sr. LATORRE: Sí, gràcies, senyor President. Deixarem una estoneta de temps perquè algú de la majoria pugui anar a prendre un cafè.

El Sr. PRESIDENT: Espera... (*Remor de veus.*) Crec que pot continuar.

El Sr. LATORRE: Sí, senyor President. Des del text que se'ns proposa, el Govern, a proposta del Conseller d'Economia i Finances, podria autoritzar als departaments perquè adquireixin immobles per substituir els que actualment ocupen en règim de lloguer o per construir nous edificis, i també el Govern, amb aquesta finalitat, podria acordar les modificacions pressupostàries que calguessin.

Creiem que sobra l'últim paràgraf per innecessari, innecessari certament si les coses es fan com s'han de fer, és a dir, si s'inclou en els corresponents pressupostos les previsions suficients per adquirir els immobles que siguin necessaris o per construir nous edificis que puguin necessitar els diversos departaments de l'Administració de la Generalitat.

Senyor President, amb aquesta intervenció donaria per defensades les següents esmenes: 167, 174, 177, 182, 193, 215, 218, 222, 224 i 320.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. El Grup d'Iniciativa per Catalunya té l'esmena 131; per a la seva defensa, té la paraula la il·lustre Diputada senyora Fabian.

La Sra. FABIAN: Gràcies, senyor President. Amb aquesta esmena volem, demanem la supressió de l'últim punt i seguit d'aquest apartat 1, de l'article 17, en què preveuen, o volen, que per a l'adquisició d'immobles es puguin acordar les modificacions pressupostàries —paraules textuais del text— que calguin.

Nosaltres pensem que s'ha de preveure, s'ha de planificar i no s'ha de sostreure al debat parlamentari el debat de les despeses que vostès puguin fer. Jo espero que el senyor Escudé en aquesta ocasió ens doni una raó política i no que, quan no les tingui, es dediqui a parlar de l'estat psíquic dels diputats. No tenim fixacions, senyor Escudé, no tenim fixacions; tenim proves fefaents d'una manera de fer del Govern, al qual el seu Grup dona suport.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Fabian. I d'aquest article 17 només en queda una altra, que és la 135, que també és del Grup d'Iniciativa. La senyora Fabian la pot defensar.

La Sra. FABIAN: Gràcies, també en la mateixa línia. Si el pagament de l'adquisició de la compra d'un immoble s'efectua en terminis superiors a un any, se n'ha de donar compte al Parlament. Nosaltres demanem que si el pagament es fa també en un sol exercici anyal, és a dir en un any, també se n'hagi de donar compte al Parlament.

Hi ha un seguit d'esmenes, senyor President, en què nosaltres intentem donar a aquesta Cambra el paper que l'ordenament jurídic, la Constitució i l'Estatut preveuen que ha de tenir.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Fabian. Torn en contra? El senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor President. En certa manera aquest debat ja l'havíem fet fa una estona amb el senyor Latorre quan ell ha agrupat una sèrie d'esmenes i ha agrupat esmenes pertanyents a aquest article. Però, bé, el tornarem a fer perquè, en definitiva, les esmenes del CDS, 130, i la 131, d'Iniciativa, com la 129, del Grup Popular, que les ha donat per defensades, així com la 135, que finalment ha defensat la senyora Fabian, ve a ser el mateix tema de l'esmena 134, del Grup Popular i en certa manera també –o sense certa manera– per supressió, però arriba a la mateixa conclusió, l'esmena 133, de l'honorable Diputat senyor Joan Hortalà.

En definitiva, de quin tema es tracta? Voldria recordar el debat que hem fet abans. Es tracta de la construcció i adquisició d'immobles. Aleshores, explicava abans al senyor Latorre –i ara ho amplio a la resta de senyores i senyors diputats que han presentat aquestes esmenes– que el Govern de la Generalitat té un criteri clar –em sembla que tots els grups de la Cambra hi estan conformes. Si no recordo malament en l'exercici del 81 o del 82 es va plantejar molt a fons aquesta qüestió, especialment per l'aleshores Grup d'Esquerra Republicana, aquesta qüestió de la preferència per la compra per sobre el lloguer, perquè realment, econòmicament, moltes de les instal·lacions que havia rebut la Generalitat al llarg dels primers anys de traspassos eren antieconòmiques en aquest sentit que els diners que s'esmerçaven en lloguers, amb un esforç addicional, podien compensar-se perfectament amb adquisició de locals –a vegades de locals en millor situació que els locals que s'havien rebut com a contractes d'arrendament transferits– i, per tant, em sembla que amb el principi estem d'acord tots. Aquí, per tant, jo voldria suposar que el motiu d'oposició i de presentació d'aquest conjunt de set esmenes és sobre la mecànica d'informació.

Aleshores ja he explicat al senyor Latorre que aquí es fa, que el que pretén el Projecte de Llei en l'article 17 és, a través..., distingint l'apartat primer i l'apartat segon, és diferenciar quan l'adquisició –el pagament, millor dit– de l'edifici, de la instal·lació, de l'immoble en definitiva, nou –segona– tot ell dintre de l'exercici en curs. I aleshores segueix la mecànica de qualsevol modificació de crèdit –molt discutit, però que ja ha quedat clarificat quina és la mecànica de coneixement d'aquestes partides– i en el segon apartat s'intenta regular el cas usual o sovintment utilitzat –perquè comprar un edifici, doncs, habitualment significa una inversió de diners important i no es pot fer de cop i volta–, aleshores aquí, en aquest segon apartat, es regula la plurianualitat i aleshores s'especifica que, si aquests terminis són superiors a l'any del pagament, se n'ha de donar compte al Parlament.

Per tant, doncs, aquesta és la motivació que fa que nosaltres mantinguem aquesta posició. La senyora Fabian ens parlava que s'havia de planificar. Ja hem parlat aquest matí amb el senyor Saura d'aquest desfici que vostès tenen per planificar; nosaltres també en alguns casos estem d'acord a planificar, no sempre. Però és que aquí, precisament, la gràcia del sistema, senyora Fabian, és que no es pot planificar perquè el que s'ha de fer és aprofitar les oportunitats immobiliàries. La Generalitat –això he dit– hi ha un volum dels que acompanya o compon el Projecte de Llei de Pressupostos que precisament preveu això: especifica un per un tots els immobles que té la Generalitat i quins són els criteris pels quals els utilitza.

Aleshores, si en el transcurs de l'exercici es coneix la possibilitat que hi ha un local amb unes condicions favorables quant a extensió, metres quadrats, o quant a instal·lacions que l'acompanyen, o quant a preu, aleshores, doncs, s'ha d'aprofitar aquesta oportunitat i aleshores es pot fer aquesta adquisició, que, després, rebrà o no rebrà el vist-i-plau de la Cambra. Jo recordo que, quan la Conselleria suara creada, de Medi Ambient, doncs, va adquirir una part d'un edifici en un indret de Barcelona –i el compartia, si no ho recordo malament, amb el Departament d'Indústria–, aquí es van alçar unes veus discordants, es van discutir –jo recordo el senyor Madueño discutint el preu del metre quadrat i això– i, per tant, la Cambra va rebre tota la informació. Per tant, no hi ha cap desprotecció.

Finalment, només dir a la senyora Fabian que el tema que no és una fixació, doncs, ho retiro, no és una fixació, però és un convenciment molt arrelat que té vostè, i l'únic que voldria dir... Vostè diu que ha aportat proves fefaents; al nostre entendre no i democràticament, no les va aportar, perquè la majoria de la Cambra va creure que les proves que vostè aportava, o les preteses proves que vostè aportava, doncs, no eren fefaents, almenys a judici de la majoria, que és l'única manera democràtica de descompartir els criteris contraposats.

Per tots aquests motius, senyor President, com ja explicava abans al senyor Latorre, el nostre Grup votarà en contra d'aquest conjunt de set esmenes, perquè entenem que és correcte el tractament que fa de l'adquisició d'immobles i, si és necessari, si s'escau, o que calgui, les modificacions pressupostàries corresponents.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Passem a l'article següent, al 18. Esmena 136, del Grup d'Iniciativa. Té la paraula la il·lustre Diputada senyora Fabian.

La Sra. FABIAN: La retirem, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Queda retirada. La resta d'esmenes a aquest article han estat defensades? I ha estat consumit torn en contra o vol fer-lo ara? El senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, només, formalment, senyor President, per dir que és el tema de l'execució anticipada de projectes d'inversió, i que les dues esmenes fan referència a la informació al Parlament. Ja saben, senyores i senyors diputats, quin és el nostre criteri sobre l'ampliació de les possibilitats d'informació, que entenem que les que existeixen són suficients i per això, també, coherentment amb aquesta posició, ens oposarem a les esmenes 137 i 138, i agraïm la retirada de l'esmena 136, perquè encara que aquesta execució anticipada potser no és gaire, diríem..., gaire ortodoxa, però facilita una cosa que a tothom interessa –l'Administració de la Generalitat i les administra-

cions locals—, que és poder dotar els municipis, a través d'aquesta mecànica especial, doncs, d'una sèrie de serveis que moltes vegades giren a l'entorn d'escoles, hospitals, etcètera, i per tant, agraeixo la comprensió de la senyora Fabian i, per tant, la retirada d'aquesta esmena a l'article 18.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. L'article 19 té en aquests moments una sola esmena sense defensar, que és la 139, del Grup Socialista. Senyor Martí Carnicer, té la paraula.

El Sr. CARNICER: Gràcies, senyor President. A l'article 19, el Consell Executiu ens proposa la regulació dels compromisos de despesa d'exercicis anteriors amb una redacció que en el seu apartat primer diu: «Les obligacions derivades de compromisos de despeses degudament adquirits en exercicis anteriors, s'apliquen els crèdits del Pressupost vigent». I després diu la fórmula amb què això s'ha de fer.

És clar, aquí entrem, crec jo, en una contradicció bastant important, perquè diu: «obligacions derivades de compromisos de despesa degudament adquirits». Si els compromisos de despesa es van assolir en anys anteriors, i es poden arribar a considerar «degudament adquirits», estariem parlant, en tot cas, del que se'n diu plurianualitats. Si estem parlant de plurianualitats, no és aquest l'article correcte on s'ha de consultar el tema. I si no estem parlant de plurianualitats, llavors no estan els compromisos de despesa, «degudament adquirits», perquè no tenien crèdit per ser degudament adquirits.

Per tant, estariem davant d'una contradicció prou important. I és que per a vostès, aquest article, aquest article 19 és una mica un caixó de sastre o un xec en blanc, digui-li com vulgui. Amb això vostès poden fer l'adquisició o la despesa que considerin convenient, allò que els sembli més important, i després ja ho comptabilitzarem, perquè ja trobarem la manera, i si no és un any serà l'altre. I tira, i tira endavant.

Aquest tema els ha estat repetides vegades reclamat i requerit per la mateixa Sindicatura de Comptes quan parla de la necessitat de respectar el principi d'anualitat, principi que vostès no respecten, però que no respecten solament en els fets, en la comptabilització del dia a dia, sinó que fins i tot tenen... la gosadia —estava buscant la paraula—, la gosadia de posar-ho per escrit i de dir: «No, no, escolti, no respectarem el principi d'anualitat», i ho diuen a la Llei de Pressupostos. És bastant, bastant fort. D'alguna manera, per aquesta via, estem passant d'un pressupost provisional, normal, que tenen totes les administracions, al que potser en podríem dir un pressupost «de caixa»: mentre hi hagi diners a la caixa, anirem pagant i després ja veurem com els comptabilitzem. És que ens arriben vostès a fer càbales per la forma com funcionen, que l'abús que fan de determinades tècniques que s'han de contemplar com a tècniques excepcionals, l'abús que vostès fan d'una xifra que, si mal no ho recordo, en el cas de la Seguretat Social, l'any 1989 —que és l'última dada que tinc—, era de més de 30.000 milions de pessetes, l'ús que vostès havien fet del compromís de despesa d'exercicis anteriors: gairebé el 10% del Pressupost d'aquell any.

És molt fort, senyor Escudé, això, i per tant, aquest article vostès el fan servir d'una manera totalment inadequada i per això nosaltres li hem de demanar que el supprimeixin; si no, aviat els haurem de preguntar allò de «quants anys de pressupost» —dels que vénen, dels que falten— «s'han gastat ja?».

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carnicer. Torn en contra de les esmenes a l'article 19. El senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President. Aquesta és una esmena que fa anys que el senyor Martí Carnicer presenta —perquè fa anys que l'article 19, amb un altre número, però aquest article que fa referència als compromisos de despesa d'exercicis anteriors existeix—, doncs, com dic, és una esmena que el senyor Martí Carnicer presenta any darrere any, o el Grup Socialista, i des de fa bastants anys la defensa el senyor Martí Carnicer.

I és una esmena, senyor President, senyores i senyors diputats, que sempre m'ha intrigat bastant, perquè a diferència del senyor Martí Carnicer —ja he cantat aquest matí la lloança de la seva capacitat acadèmica i real a través del seu lloc a l'Administració local—, jo, que no tinc cap excel·lència, ni en el terreny acadèmic ni, afortunadament, a l'Administració local, la veritat, a mi em deixa fred aquest article i, en canvi, veig que vostè, senyor Martí Carnicer, que any darrere any, si és que és possible, el pot fer perdre una mica l'equanimitat; perquè fins i tot ens ha dit alguna paraula una mica forta, ha dit... Perquè, aquest principi que vostè troba sacrosant, senyor Martí Carnicer, de la unitat de l'anualitat pressupostària, i que jo comprenc i accepto i respecto, i tots els manuals ho diuen, és que, m'agradaria saber quina administració —en temes marginals, menors, concrets— la respecta. Perquè, és clar, jo, el que puc dir, senyor Martí Carnicer, senyor President, senyores i senyors diputats, com he dit els altres anys, és que aquest text no ens l'hem inventat. Aquest text és exactament la traducció al català de la lletra b) de l'apartat 2 de l'article 63 de la Llei General Pressupostària. I, com sempre li dic, senyor Martí Carnicer —suposo que ho recordarà—, aquest article fa una cosa més, que és establir una limitació que la Llei General Pressupostària no fa, perquè en la Llei General Pressupostària, el ministre pot fer molt més del que diu aquí, pot fer qualsevol canvi. (*Remor de veus.*) En canvi, aquí, nosaltres establim que el Conseller d'Economia i Finances ha de concretar els crèdits, que siguin de la mateixa naturalesa i en el mateix capítol pressupostari.

Des del punt de vista de teoria financera comptable, potser —ho desconec— podrà ser vàlida l'objecció doctrinal del senyor Martí Carnicer. La legal és clara i, en tot cas, en el cas de Catalunya —com sempre li ho dic, i ho recordarà, senyor Martí Carnicer—, en tot cas, el nostre crim serà molt més petit del que autoritza la Llei General Pressupostària. I, per tant, una vegada més, votarem en contra d'aquestes esmenes.

Les esmenes 140 i 141, que ja han estat donades per defensades, són d'aquelles esmenes que pretenen una informació trimestral, en aquest cas sobre aquesta matèria i la rèplica és la usual que venim fent en aquesta temàtica.

Per tant, doncs, aquest conjunt d'esmenes, al seu moment, senyor President, anuncio que també el votarem en contra.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. A l'article 20 resta només per defensar l'esmena 143, del Grup d'Iniciativa. Per a la seva defensa té la paraula la senyora Fabian.

La Sra. FABIAN: Gràcies, senyor President. Amb aquesta esmena tornem a demanar que aquest Parlament compleixi el paper que està previst que compleixi; per tant, demanem que trimestralment el Consell Executiu trameti a la Comissió

d'Economia i Finances una relació dels nous projectes d'inversió que s'aprovin al llarg de l'exercici pressupostari.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Fabian. El torn en contra: el senyor Escudé té la paraula. Les esmenes de l'article 20.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President. Només perquè no sigui dit que no fem l'oposició, que no manifestem o explicitem l'oposició, perquè totes tres, tant les defensades anteriorment —o donades per defensades, la 142 i la 144—, com ara la 143, que ha defensat la senyora Fabian, és el tema de la informació al Parlament. Però, en aquest cas, amb tot el respecte, voldria dir que potser és dels llocs menys indicats de posar aquesta matèria de la concreció que trimestralment s'informarà el Parlament, perquè, si repassen el text de l'article, és un article que fa referència, no a les inversions, sinó a la identificació dels projectes d'inversió. Es limita a dir que tot projecte d'inversió ha de tenir un número. Això, em sembla que per donar compte dels nous números de les inversions no cal fer aquesta informació trimestral com si fos una cosa substantiva. No es tracta de donar la inversió; es tracta de donar el número, la identificació, com saben vostès, en l'annex d'inversions, cada inversió porta un codi, un número de codi d'identificació. Per tant, aquí menys que en altres llocs, no creiem que tingui la necessitat, la Llei pressupostària, de recollir aquesta informació que —com tantes vegades hem dit— se'n pot disposar —i se'n disposa efectivament— per altres camins.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. A l'article 21 hi ha l'esmena 146, del Grup d'Iniciativa, que encara no ha estat defensada. La senyora Fabian té la paraula.

La Sra. FABIAN: Gràcies, senyor President. Amb aquesta esmena demanem l'addició d'un nou article en el qual demanem que el termini per efectuar el pagament de les obligacions de la Generalitat tingui un màxim de 90 dies naturals.

Senyor Escudé, jo he vist moltes empreses que són proveïdores de la Generalitat, he vist moltes vegades comptes d'exploració molt sanejats, amb guanys importants, que després, quan veiem el balanç, veiem que estan en situacions de suspensió de pagaments, justament perquè triguen molt a cobrar del seu client quan aquest client és la Generalitat.

Nosaltres pensem que posar en dificultats les empreses que estan treballant i que cobren molt retardadament els seus treballs quan el client és la Generalitat es una injustícia que volem evitar amb aquest article. I perquè no ens diguin que moltes vegades vostès ja voldrien complir les seves obligacions amb temps, però que depenen de tercers —que és sempre la gran excusa—, en el punt 3 d'aquest article que volem afegir diem que «el Departament d'Economia i Finances iniciarà el corresponent expedient administratiu de delimitació de responsabilitats pel perjudici causat a la hisenda de la Generalitat. A aquest efecte es considerarà com a termini màxim per efectuar la liquidació de crèdit exigible el de seixanta dies naturals a partir del naixement efectiu de l'obligació». Per tant, els demanem la responsabilitat política de complir les seves obligacions i d'exigir responsabilitats si hi ha tercers —altres administracions— que els impedeixin fer-ho.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Fabian. Torn en contra, el senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President. Aquí es tracta d'afegir un article; en aquest article hi tenim una sèrie d'objeccions a fer. La senyora Fabian ens diu: «Tema polític, demani responsabilitats, perquè diuen vostès que, si no paguen —o no paguen dintre els terminis assenyalats— és perquè hi ha un tercer que hi posa dificultats». Totalment d'acord, senyora Fabian. Ara, vostè creu que la mecànica d'aconseguir que el departament x o el Ministeri d'Hisenda o l'organisme corresponent de l'Administració central de l'Estat faci efectius els compromisos contrets, signats i resignats —com fa molt poc hem vist alguna partida—, com el tema del finançament dels Mossos d'Esquadra, es pot solucionar a base del que vostè demana, i que ens ha parlat molt específicament, en el punt tercer, que diu que «el Departament d'Economia i Finances iniciarà el corresponent expedient administratiu de delimitació de responsabilitats pel perjudici causat a la hisenda de la Generalitat...»? Vostè creu que podem fer això a l'Administració de l'Estat, de dir: «Vingui, que ara faré un expedient de responsabilitats que nosaltres no paguem perquè vostès no ens paguen»? Això, com a argument polític per treure el tema, hi estem totalment d'acord; ara, el fons que vostè planteja ens sembla que és totalment inviable.

Ara, anant al que podem fer nosaltres, que és regular i en certa manera sancionar l'activitat pagadora de la Generalitat quan incompleixi les seves obligacions, jo li haig de dir que, per al que vostè preveu, és innecessari afegir aquest article perquè, precisament, a la Llei de Finances Públiques de Catalunya hi ha un article —l'article 25— que, com és lògic, preveu aquest cas: que la Generalitat no compleixi les seves obligacions econòmiques amb els administrats que tinguin dret a percebre, pel concepte que sigui, alguna quantitat econòmica. Aleshores, aquest article explica que, si el pagament no fos efectiu en el termini de tres mesos —vostè parla de noranta dies, per tant, estem igual— següents al reconeixement o a la notificació de la resolució judicial —perquè, és clar, s'ha de preveure el cas que hi hagi un contenciós sobre la quantia o sobre la justícia o no d'abonar aquella quantitat; per tant, també, en alguns casos s'ha d'esperar la resolució judicial—, el creditor tindrà dret al cobrament d'interessos al tipus bàsic establert pel Banc d'Espanya, vigent el dia del reconeixement des que reclami per escrit el compliment de l'obligació fins a la data en què es produeixi el pagament.

No puc comparar en aquests moments el text de vostè i el text que jo he llegit, però jo diria que, si no és idèntic, és molt similar. Per tant, tot i agrair-li l'interès de preveure l'incompliment per part de la Generalitat, doncs, és innecessari perquè la legislació vigent ja ho diu i no cal repetir-la a la Llei de Pressupostos, i per tant, votarem en contra de l'addició d'aquest nou article.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. A l'article... Sí, a l'article 22 hi ha una esmena del Grup d'Iniciativa, que proposa l'addició d'un nou article, l'esmena 149. La senyora Fabian té la paraula.

La Sra. FABIAN: Gràcies, senyor President. Aquesta esmena la donàvem per defensada amb els mateixos arguments de necessitat de transparència i control del Parlament.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Fabian. Vol fer torn en contra, el senyor Escudé?

El Sr. ESCUDÉ: Sí, senyor President. La podríem donar per contradita perquè, en definitiva, és el tema de sempre: la informació; però en aquest cas en la vessant més dura, més enèrgica, perquè no sols es demana informació, senyora Fabian, sinó que, si llegeix el final de l'esmena 149, diu «previ informe favorable de la Comissió d'Economia». Per tant, és el nivell de màxim control en el qual, si no estem d'acord amb l'anterior, més tou, menys ho estarem —òbviament, i ho hem manifestat en altres ocasions— amb aquest que, a més a més, es necessita el consentiment d'una comissió parlamentària per posar en marxa, posar en aplicació els plans i programes a què fa referència en el cas de plurianualitat, que és aquest article 22.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Passem al següent article, que és el 23. Esmena 152, del Grup d'Iniciativa. La senyora Fabian té la paraula.

La Sra. FABIAN: Gràcies, senyor President. Amb aquesta esmena, el que demanem és que la Llei de Pressupostos tingui una igualtat de tracte del Govern i de l'oposició. En el punt 1 d'aquest article se'ns diu que «el Govern és obligat a no presentar cap iniciativa legislativa o administrativa que comporti creixement de la despesa pública pressupostada si no proposa alhora els recursos addicionals necessaris o les reduccions proporcionals de despesa amb l'especificació pressupostària corresponent».

Per contra, en l'article 2 es diu que durant aquest mateix exercici, «el Govern és obligat a oposar-se a qualsevol iniciativa legislativa que comporti creixement de la despesa pública pressupostada, si no es proposen aleshores els recursos addicionals necessaris». Per tant, queda minvada la capacitat d'iniciativa legislativa de l'oposició en no tenir igual tracte que el Govern. Per tant, en pro de la igualtat, nosaltres proposem l'acceptació d'aquesta esmena.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Fabian. Torn en contra; el senyor Escudé té la paraula, si no me l'entretenen.

(L'I. Sr. Carnicer s'aixeca per parlar.)

El Sr. CARNICER: Senyor President...

El Sr. PRESIDENT: Ah, no! Hi ha l'esmena 153, del Grup Socialista, sí, senyor. Doncs, té la paraula el senyor Carnicer.

El Sr. CARNICER: Gràcies, senyor President. La Diputada senyora Rosa Fabian ja ha donat lectura al text de l'article del qual estem parlant. En qualsevol cas és evidentment un tracte de desigualtat que el senyor Escudé ha admès en altres ocasions, i l'ha admès i l'ha justificat en base al major coneixement que té el Govern en relació amb els grups de l'oposició. Nosaltres... Em sembla que aquest no és un problema de coneixement, senyor Escudé, o de coneixements; és un problema de prioritats polítiques i, per tant, la justificació que fa vostè pot tenir, des del punt de vista reglamentari, tot el sentit del món, però..., allò, està amagant l'ou, perquè és un problema de marcar prioritats polítiques diferents. El Consell Executiu —ho ha fet en alguna ocasió— pot presentar projectes de despesa alternatius amb posterioritat a l'elaboració del Pressupost, dient, o «tinc aquests recursos addicionals», o «tinc aquestes despeses on podria estalviar alguna de les previsions que havia fet inicialment», o fins i tot podria fer elements mixtos, com també em sembla que ens va fer en el darrer crèdit extraordinari.

Aleshores, aquí es tracta, evidentment, que en les reduccions de despesa que fa el Consell Executiu en proposar-nos un pressupost concret extraordinari l'última vegada, el que tractava era que canviava les seves prioritats polítiques. Deia: «Deixo de gastar en aquest i en aquest altre conceptes, perquè crec que és prioritari en aquest moment aquest i aquest altre». Bé, aquesta mateixa capacitat la tenim els membres de l'oposició: la de discernir sobre diferents prioritats polítiques en el Pressupost. O és que només la tenen vostès, aquesta? Crec que nosaltres també, els diferents grups de l'oposició —momentània— també la tenim en aquest cas i, per tant, li demanem que se'ns equipari amb el que puguin ser aquests nous projectes de llei.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Martí Carnicer. El senyor Escudé té la paraula per fer el torn en contra.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President. Jo demorava la meua intervenció perquè veia que l'esmena del Grup Socialista, la 153, era idèntica a la de la senyora Fabian. De fet, em sembla que gairebé és baldera la meua intervenció, perquè el senyor Martí Carnicer ja ha explicat, amb tota autoritat, quins serien o quins són els motius nostres d'oposició. Perquè, de fet, la senyora Fabian ha trobat la frase feliç, ha dit: «Aquí es tracta d'aconseguir la igualtat entre el Govern i l'oposició». Nosaltres estem totalment d'acord en la igualtat entre el Govern i l'oposició en moltes matèries, però el que ens sembla que no és cert és dir que hi ha una igualtat entre el Govern i l'oposició en el coneixement del Pressupost que ha elaborat el mateix Govern.

Vostès mateixos, al llarg de tot el matí i de tota la tarda, i espero que encara unes bones hores, van dient: «És que no coneixem res, no sabem res de res, ens amaguen l'ou», que en frase gràfica deia el senyor Martí Carnicer. Ara, a continuació diuen: «Ah, bé, però nosaltres ho sabem tant com vostès, i per tant som capaços de canviar el que sigui». Aleshores, el senyor Martí Carnicer, que em va fer gestos negatius molt respectables, em diu: «No, és que aquí no és problema reglamentari que» —diu— «hi estaríem d'acord, sinó que és tema d'opció política».

Aquí jo diria, senyor Carnicer, senyores i senyors diputats, que hi ha un perill, que és confondre el tractament polític amb un tractament de desconeixement de la realitat. Estic d'acord que hi ha alternatives polítiques, però les alternatives polítiques estan basades en un coneixement de la realitat. Limitar-se a dir: «No, és que nosaltres ho faríem d'una altra manera», oh, bé, però si vostè no coneix l'«intrínquilis» d'aquella partida, a què va destinat...

Vostès han vist moltes vegades, ho han fet moltes vegades, i en Comissió se'n van veure una colla, que presenten una esmena i diuen: «Supressió de tal partida», i llavors diuen: «No, no, és que no la volem suprimir, aquesta partida»; és una esmena —i, això ho recordo— que el Grup antecessor històricament del Grup d'Iniciativa per Catalunya tenia un diputat que trobem molt a faltar en aquesta Cambra, el senyor Lucchetti, que tenia una gran especialitat a fer centenars d'esmenes en aquest sentit; gairebé són esmenes d'informació: «que ens expliquin de què són, a què van, quina finalitat té aquesta esmena».

Bé, doncs aleshores queda clar i net que, si es coneix tota la realitat, sí que es poden prendre opcions polítiques, però mentre no es coneix aquesta realitat amb peu d'igualtat, al mateix nivell d'aprofundiment, per més política que sigui l'opció, no té

una base fonamentada, i d'aquí nosaltres hem defensat i defensem i m'imagino que a tots els hemicicles parlamentaris del món, quan es debat una llei de pressupostos, quan el Govern s'autoimposa, com fa aquí, en l'article 23, el fet de prohibir-se ell mateix d'incrementar la despesa pública, si no és que la retirar, que la tregui d'una altra partida que ell pot conèixer de forma molt i molt aprofundida quin és el contingut d'aquella partida, això es pugui fer. I en canvi, és que l'oposició, senzillament, dir: «No, doncs, a la partida tal», a l'atzar, que això també tingui la mateixa validesa, i per tant pugui presentar proposicions no de llei o esmenes a projectes de llei que significarien una major despesa, seria un acte purament simbòlic, aquesta manifestació. I és per evitar que aquestes dificultats, que serien totalment lògiques i correctes per manca de coneixement aprofundit de les partides, d'aquí el bon fonament que té aquesta desigualtat.

L'Administració, el poder executiu pot presentar reduccions de partides que compensin l'increment; els grups de l'oposició, no. A la pràctica, què significa, això, senyora Fabian? Absolutament res. No significa absolutament res perquè vostè sap —especialment el seu Grup hi té la mà trencada, i el senyor Nualart somriu per sota el nas, perquè ho ha utilitzat fa molt poc— vostès, quan volen fer alguna iniciativa parlamentària que té una incidència econòmica, saben que han de posar una clàusula d'estil i que digui: «Disposició transitòria X: totes les despeses que comporti aquest major increment d'aquesta iniciativa parlamentària, que es carreguin a l'exercici següent». I per tant..., però en aquest cas, si el senyor Nualart aconsegueix la seva finalitat, són exactament tres setmanes i, per tant, doncs, en definitiva, senyora Fabian, senyor Martí Carnicer, compreguin que nosaltres, un any més, ens oposarem a aquesta equiparació per manca d'igualtat en el coneixement de la realitat pressupostària entre Govern i oposició i, per tant, ens oposarem a aquest conjunt d'esmenes que, com hem dit abans, a part de les dues que hem debatut en aquests moments, hi havia la 151 —o hi ha, ja ha estat defensada la 151, del Grup Popular— i la 150, de l'Agrupació del CDS.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Passem a l'article 24, esmena 154, del Grup Socialista. Per a la seva defensa té la paraula la il·lustre Diputada senyora Martí.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies, senyor President. Defensaria les esmenes 154 i 155, totes dues a l'article 24.

Ens agradaria, des del Grup Socialista, que la Cambra copesés la importància d'aquestes dues esmenes, perquè totes dues van encaminades a aconseguir que les empreses públiques i els organismes autònoms de la Generalitat, a partir d'un determinat pressupost, no escapin del control de la Sindicatura de Comptes. Vostès, en aquests articles diuen únicament que «les empreses públiques i els organismes autònoms hauran de trametre a la Intervenció de la Generalitat els comptes anuals, la liquidació i la memòria de gestió», i la intervenció, en el seu cas, el que elaborarà és un pla i decidirà quines empreses són les que s'estudien i s'analitzen per part de la Sindicatura.

Perquè, segons sembla, la Sindicatura no té avui prou mitjans —en tot cas, això seria un problema del Govern, dotar-la de mitjans suficients—, però el que sí és veritat és la gran quantitat d'organismes autònoms i d'empreses públiques que la Generalitat té en aquest moment que, si no m'erro, està al voltant de

quaranta-dos, quaranta-dos organismes, que el pressupost per a aquest any que gestionen està per sobre de 200.000 milions de pessetes. Per tant, vol dir una quantitat molt substancial. D'aquestes empreses públiques n'hi ha setze que són empreses públiques, i vint-i-sis que són organismes autònoms i estan barrejats, alguns amb un pressupost no gaire considerable i altres amb un pressupost molt elevat. Per exemple, el Patronat de la Muntanya de Montserrat té 226 milions de pessetes, però al seu costat hi ha la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, amb 42.000 milions de pessetes, la Junta de Sanejament amb 33.000 milions de pessetes, l'Institut Català del Sòl amb 34.000 milions de pessetes... Per tant, són pressupostos molt elevats.

Nosaltres, al fil d'això, considerem dues coses: en primer lloc, que seria bo per a la necessària transparència i garantia de l'Administració Pública que la Sindicatura de Comptes presentés anualment al Parlament, com a mínim, un informe de fiscalització de totes les que tenen un pressupost superior als 25.000 milions de pessetes. Ens sembla que seria un bon mètode, que seria un bon acord per tal que els organismes autònoms que superessin aquest pressupost fossin analitzats per la Sindicatura.

I en segon lloc, m'agradaria fer una apreciació puntual: és que fa pocs dies vàrem aprovar la Llei de Creació de la Junta de Sanejament com una empresa pública i un dels articles polèmics, precisament, va ser aquest, el del control, que l'empresa pública no escapés del control de la Sindicatura de Comptes. La Llei de Creació de la Junta de Sanejament es fonamentava, precisament, en tres punts, els acords polítics. Un era el reconeixement de les administracions locals com a administracions actuants prioritàries; el segon, associar el patrimoni de la Junta a la gestió, i el tercer, precisament, era que anualment l'informe de fiscalització de la Sindicatura sobre aquesta empresa tingués lloc, precisament, anualment.

En aquest article, precisament, del Pressupost, es vulnera aquest acord que, traduït en un article de la Llei de la Junta de Sanejament... És a dir, que una llei que fa poc més d'un mes que ha entrat en vigor no haurà pogut complir i no n'haurà pogut ser fiscalitzat el seu pressupost cap any, si prospera aquest article; perquè vostès, d'una manera —diguem-ne— dissimulada, a través de l'article 24, modifiquen aquest article de la Llei de la Junta de Sanejament i, per tant, ni el primer any no serà la Junta sotmesa a aquest informe.

Per tant, nosaltres creiem que un govern que no sigui capaç de mantenir més de trenta dies un acord polític vol dir que té contradiccions internes i penso que nosaltres avui podem perdre, potser, la votació d'aquesta esmena i la votació d'aquest article, però vostès el que perdran és molta credibilitat si això passa, perquè crec que, fins i tot hi pot haver membres del Consell Executiu que no hagin copsat el que aquest article amaga i sigui convenient, per tant, per part de tothom, dispensar a aquest article i a aquestes esmenes un punt d'atenció. Espero que així sigui, i una de les dues esmenes —perquè totes dues van en el mateix sentit— pugui prosperar.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Martí. L'esmena 156, del Grup d'Iniciativa, també a aquest article 24. Per defensar-la, té la paraula la senyora Fabian.

La Sra. FABIAN: Gràcies, senyor President. Fa una estona el Grup de la majoria ha votat favorablement l'esmena nostra 123, que en definitiva no deia res més que havien de complir

l'article d'una llei que estan obligats a complir. Per tant, la primera cosa que hauríem de dir és que s'hauria de preguntar per què els diem que compleixin una cosa que haurien de fer, i vostè ens diu: «Sí, senyor, ja tenim l'obligació». Doncs, els ho diem perquè nosaltres pensem que no ho fan, que no ho compleixen. I si l'honradesa i l'honestetat de l'aprovació d'aquesta esmena que vostès han fet, que fa una estona... El Grup d'Iniciativa ho entendrà, si ens aproven aquesta de supressió, perquè el que fan és sotmetre el compliment de l'article 75 —és a dir, de les auditories que manen— a un pla que vostès mateixos fan i que nosaltres fa tres anys que estem denunciant, quan discutim els Pressupostos, que això impedeix —aquest pla anual— que aquest control a través d'auditories es faci. Per tant, nosaltres entenem que aquest punt 2 de l'article 24 és una manera de no complir allò que feia una estona els manàvem complir i que vostès han dit que complirien.

Per acabar, jo vull expressar que fa una estona aquesta Diputada s'ha quedat bocabadada de les declaracions que ha fet el senyor Escudé. Jo crec que als manuals de dret constitucional tots hem llegit que la consecució que fos el poder legislatiu qui aprovés els Pressupostos de l'Estat, la despesa del regne o de la república, tothom ho considera com un gran avenç de la democràcia. El senyor Escudé ens ha dit aquesta tarda que aprovem allò que no coneixem. Jo, senyor President, he quedat absolutament bocabadada que ens diguin «Com volen tenir els mateixos arguments?, per què és queixen, si després..., per què demanen informació?» Doncs, demanem informació perquè nosaltres sí que creiem en un estat de dret, i pensem que hem de conèixer el Pressupost. Per això el senyor Lacchetti feia aquelles esmenes, per això constantment estem demanant informació i transparència, i si realment l'estat de dret es compleix en allò que diu la lletra i l'esperit de la Constitució, fóra el legislatiu qui més hauria de conèixer de pressupostos.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Fabian. Torn en contra; el senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President. De fet, un cop fets els torns a favor, m'adono que potser hauria estat millor —per comprensió del debat— haver fet per separat el debat amb la senyora Martí i la senyora Fabian, perquè plantegen temes totalment diferents. Anem a pams.

Comencem per la senyora Martí, les esmenes 154 i 155. La senyora Martí, dramàticament, ens ha acusat d'infringir una llei. «Fa quatre dies» —diu— «suara han aprovat una llei, la de la Junta de Sanejament, i ja l'estan incomplint, l'estan canviant,» —diu— «l'estan canviant». Suposo, senyora Martí —perquè ho hem comentat i ho vam comentar en comissió—, que vostè es refereix a l'article 16 —si no ho recordo malament— de la Llei, que diu que «la Junta de Sanejament tindrà un tractament especial quant a auditories i un tractament especial quant a fiscalització per part de la Junta de Sanejament». Perquè, és clar, amb el mateix to dramàtic que ha parlat la senyora Martí, senyores i senyors diputats, jo podria dir, també amb to dramàtic: Senyores i senyors diputats, com l'oposició pot pretendre que, al cap de pocs dies —o setmanes, no siguem exagerats—, al cap de poques setmanes d'haver aprovat la Llei de Modificació de la Sindicatura de Comptes, en la qual es diu que tots, tots els informes de fiscalització que faci la Sindicatura es continuaran fent, que

s'adreçaran a l'organisme fiscalitzat, que si l'organisme fiscalitzat dóna satisfacció al compliment de les recomanacions o conclusions de l'informe, aquell informe queda clos, i en allò que no ho faci, la Sindicatura de Comptes ho incorporarà com a annex al Compte General de la Generalitat —la qual cosa vol dir que, en definitiva, es canvia el sistema anterior— i aleshores, aquelles sessions periòdiques i de vegades maratonianes que feia la Comissió de la Sindicatura de Comptes, que anàvem revisant els informes de fiscalització sobre tots els organismes de la Generalitat, ara no es fa? I això vostès també ho van pactar.

Aleshores, com és que ara pretenen...? Diu: «No, el Patronat de la Muntanya de Montserrat ja ens està bé, no fiscalitzar-lo; ara, la televisió sí que la volem fiscalitzar». I aquí, senyora Martí, és on hi ha la novetat, perquè vostè, en Comissió, em parlava que vulneràvem la Llei de la Junta de Sanejament. Ja li vaig dir —i li ho torno a dir ara i amb més solemnitat— que això no és així. Diu: «és que hi ha consellers que no ho saben». És que no hi ha cap conseller que ho sàpiga, perquè això, senyora Martí, miri-s'ho vostè amb fredor, amb serenitat i veurà —repassi el text— que aquest article 24 parla de liquidació de pressupostos i control financer i crea, a través de l'apartat primer i de l'apartat segon, una sèrie d'obligacions a la Generalitat i als organismes autònoms comercials, industrials, financers, empreses públiques, etcètera, consorcis, tot això; però aquesta obligació que diu aquí, senyora Martí, vostè coincidirà amb mi —ho suposo— que aquí no fa cap referència a la Sindicatura de Comptes. Això no té res a veure; és una obligació general per a tot aquest tipus d'entitats. Aleshores, què passa? Que un organisme concret, per pacte, evidentment, que vam fer vostès i nosaltres —i nosaltres sempre volem respectar els pactes—, a canvi que vostès votessin favorablement pràcticament la resta de la Llei —que vostès s'hi resistien, i entenem que és un avenç important en el funcionament de la Junta de Sanejament—, vam pactar això; i aleshores, a més a més de tot això que diu aquí, un organisme concret, la Junta de Sanejament, té unes altres obligacions de les quals aquí no es parla. El fet que, a diferència... —això sí que és una variació de la Llei de la Modificació de la Sindicatura de Comptes—, aquesta fiscalització es farà. Perquè vostè, específicament vostè, quan es va fer el debat de la Llei, un dels motius de l'esmena a la totalitat era que vostès entenien que perdien el coneixement, el control de l'activitat de la Junta de Sanejament i demanaven aquesta auditoria i demanaven aquesta fiscalització.

Aleshores, vostè recordarà, senyora Martí, que li vaig dir: «Escolti, li puc oferir una transacció, immediatament, sobre la marxa; no haig de consultar ningú, ni el senyor Alavedra ni cap membre del Govern», perquè posar que la Junta de Sanejament es regirà per la seva llei específica no és afegir absolutament res. Ara, si això era motiu de preocupació per a vostè..., vostè va dir: «No, no, no és això». Molt bé. Ara, vostè ens explica, ara, per primera vegada, quina és la motivació d'aquesta esmena: no recuperar allò que segons nosaltres no ha perdut mai, que és l'existència de l'article 16 de la Llei de la Junta de Sanejament, sinó que vostè va més enllà; vostè vol controlar la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Digui-ho, discutim-ho; la legislació corresponent, variem-la, si convé, tornem a negociar la Llei de Modificació de la Sindicatura de Comptes i tornem-la a modificar i parlem de l'altre organisme, dels altres, i fins i tot del Patronat de la Muntanya de Montserrat —per què no?—; seran objecte d'un tracte especial per la Junta de Sanejament.

És clar, aleshores comprenc, comprenc, i retorno de la meua sorpresa, quan jo —en previsió d'aquest debat— havia preparat una esmena de transacció amb les esmenes 154 i 155, que no sols —no sols, fixi-s'hi bé— ja no feia referència a la Junta de Sanejament, que vostè deia «que no, que no», sinó que feia referència a totes. Concretament diu: «El Pla inclourà necessàriament les entitats que estiguin sotmeses a control anual en els termes de les seves lleis reguladores». I un altre apartat, que deia: «Les entitats a què fa referència aquest article seran sotmeses als controls addicionals» —fiscalització de la Sindicatura de Comptes— «previstos en les seves lleis reguladores». Ara vostè..., bé, jo, formalment, senyor President, ofereixo aquesta transacció; privadament m'ha fet arribar la senyora Diputada que no està disposada a acceptar-la, cosa que —hi insisteixo—, en l'argumentació inicial i en el text, és absolutament incomprensible, però ara comprenc que aquí no es tracta de retornar a un error que es deia que s'havia fet —que no s'havia fet i que no es fa, i que accepti o no accepti la transacció i que les esmenes les votarem en contra—, quedi tranquil·la, senyora Martí, que l'article 124 continua dient el que deia. I per la Junta de Sanejament, que és per l'única cosa que hem pactat aquesta fiscalització, es continuarà fent perquè ens hi vam comprometre.

Per tant, doncs, jo, senyor President, demanaria que, en el seu moment, preguntés a la representant del Grup Socialista si accepta o no aquesta transacció.

Finalment, senyora Fabian, una altra qüestió. Vostè ens ha parlat molt de democràcia. Hi estem totalment d'acord. Però és que la democràcia vol dir —sí, no... cada vegada més, senyor Conseller—, la democràcia vol dir que diu això: el que diu vostè és veritat, és democràcia. A l'inici de la democràcia, evidentment, el poder legislatiu va sortir en contraposició al poder absolut dels governants, però és que en cap món la democràcia —si no és que sigui una democràcia assembleària, que no sé si històricament potser n'hi ha hagut, però actualment no n'existeix cap— s'aplica el Pressupost des de l'Assemblea legislativa. Com diu vostè, inicialment, l'Assemblea legislativa aprova el Pressupost, però qui l'aplica —i, per tant, qui el coneix, que és el qui el veu i el viu cada dia— és el Consell Executiu. I d'aquí la necessitat de fer aquesta diferenciació entre govern i oposició sobre la possibilitat, o no, de reduir partides existents per motivar iniciatives parlamentàries noves.

Però, bé, en definitiva... És clar, vostè em pot dir: «Vostè, per què m'explica tot això?» Li explico tot això perquè això és la rèplica que vostè em fa de l'esmena anterior, però anant a l'esmena que teòricament vostè i jo ara hauríem de discutir, que és l'esmena 156, vostè ens diu: «Escolti, aquest pla anual, no el volem». És la primera vegada que, des d'Iniciativa per Catalunya, es rebutgen les planificacions. Nosaltres entenem —i vostè crec que també hauria d'entendre-ho— que és lògic, que és correcte que aquest control financer no es faci de bursada, esporàdicament, arbitràriament, sinó que es faci una planificació; jo, a més, li diria, una planificació en el sentit de programar aquests controls, perquè són controls importants, feixucs, llargs, costosos, i és clar, vostè pensi que aquí és tota l'Administració de la Generalitat. Aquí hi ha empreses públiques, hi ha perceptors privats de subvencions..., per tant, hi ha un col·lectiu important que és afectat per aquest control financer. I fixi's que vostès, vostès, també específicament, demanaven que, a més a més, el control financer es fes de tot tipus de subvencions, per

exemple, en el tema de les subvencions... Aleshores, acceptin que és lògic que hi hagi un pla. Que vostè em digui, després —o millor dit, no m'ho digui a mi, digui-ho al Govern en el transcurs de l'exercici—, que el Govern, com vostè denuncia, utilitza la tècnica de fer un pla per entorpir, per retardar, per dilatar el control de caràcter financer d'aquest article, molt bé. Discuteixi-ho i critiqui-ho, però no critiqui la necessitat de programar aquesta activitat. Per tant, senyor President, doncs, també votarem en contra d'aquesta esmena del Grup d'Iniciativa per Catalunya.

Moltes gràcies, i li pregaria que es definís, la senyora Martí, sobre si accepta o no accepta aquestes transaccions.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Senyora Martí, respecte a aquestes esmenes transaccionals?

La Sra. MARTÍ I CONILL: Sí, no les acceptem, el Grup Socialista.

El Sr. PRESIDENT: No les accepta. Molt bé, doncs, no hi ha lloc a tramitar-les i, per consegüent... (*La I. Sra. Fabian demana per parlar.*) Ha demanat la paraula la senyora...

La Sra. FABIAN: Per contradiccions, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Bé, ja sap que les contradiccions són normals en un...

La Sra. FABIAN: En aquest cas són les reglamentàries, perquè el senyor Escudé està mal fixat; no és la primera vegada que el Grup d'Iniciativa rebutja la planificació, i fa molt pocs dies, des d'aquesta tribuna, jo rebutjava la planificació que vostès feien de l'establiment de farmàcies, que eviten la competència, simplement per defensar interessos corporativistes d'alguns.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies. El senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President. Només per donar la raó a la senyora Fabian. Té raó ella: no és la primera vegada; és la segona.

Gràcies.

(*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Passem a l'article 25, esmena 157, del Grup d'Iniciativa. La senyora Fabian té la paraula per defensar-la. Podria fer la 157 i la 159.

La Sra. FABIAN: Sí, gràcies, senyor President. Senyor Escudé, no vull entrar en polèmiques quan vostè està desqualificant les persones. No és la segona vegada ni és l'enèsima vegada i, si vol, li torno a dir que en la interpellació que vaig fer al Conseller de Sanitat tampoc vaig defensar això; i ara vostè em contestarà que és la tercera vegada i jo li hauré de dir que per desqualificar les persones falseja la realitat i llavors ens enfadarem.

El Sr. PRESIDENT: No, senyora Fabian, la Presidència entén que no hi ha hagut cap desqualificació personal.

La Sra. FABIAN: Doncs, deixem-ho córrer.

El Sr. PRESIDENT: En tot cas del seu Grup, eh? Aclareixi-ho vostè!

El Sr. ESCUDÉ: No, senyor President. Un dels meus molts defectes, senyora Fabian, és sentir, potser, i expressar, a vegades, un sentit de l'humor un xic recargolat. Jo li ho deia en to cordial i enriolat, fins i tot; però bé, senyor President, retiro totes les manifestacions que he fet tant de la primera, de la segona, de tot el que m'ofereix la senyora Fabian. Vull dir, la senyora Fabian i la resta de Grup d'Iniciativa per Catalunya sa-

ben i sabran sempre què han de fer amb la planificació i nosaltres també.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Escudé.

La Sra. FABIAN: Gràcies, senyor President i gràcies, senyor Escudé. L'esmena 159. Amb aquesta esmena el que volem és que el fons de cooperació local de Catalunya sigui repartit per la Comissió de Govern Local de Catalunya. I amb aquesta esmena, que també tradicionalment presentem cada any i que vostès sistemàticament ens diuen que no, aquest matí penso que el portaveu del meu Grup li ha donat una fotocòpia de l'article 175 i 176 de la Llei Municipal de Catalunya, que específicament amb aquests articles mana fer exactament el que mana fer aquesta esmena.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Fabian. El Grup Socialista manté l'esmena 158 a aquest article...? 158 i 160, que és l'addició d'un nou apartat, eh? Senyor Martí Carnicer, té la paraula.

El Sr. CARNICER: Gràcies, senyor President. Evidentment, la 158 i la 160. Estem davant d'un dels apartats que, per la seva història i per la seva importància, segurament és dels més destacables, des del nostre punt de vista, en aquest Pressupost i en tots els pressupostos. És un element d'aquells de coneixement de la realitat que deia abans el senyor Escudé. No sé quina és la realitat que vostès coneixen, la que els permet fer tantes coses que a l'oposició no ens permeten fer, però que, en qualsevol cas, sí que des del coneixement de la realitat del món municipal cal que continuem reivindicant la necessitat de la participació municipal en els ingressos de la Generalitat.

I cal que ho reivindicuem per diferents raons. Evidentment, una primera, des del punt de vista polític, és el fet que es tracta d'una de les promeses més flagrantment incomplertes per Convergència i Unió. Incomplertes, com a mínim, per dos consellers que en exercici del seu càrrec, davant de l'assemblea de la Federació de Municipis van prometre aquest fons. Un dels quals en aquest moment té altres responsabilitats, també com a Conseller, que li permetrien fer, segurament, alguna intercessió perquè aquest fons pogués ser, en algun moment, alguna realitat.

Promeses que es concretaven, a més a més, en el temps; perquè es deien que quan hi hagués el nou sistema de finançament, aleshores, podríem fer-ho —estem parlant del sistema de finançament de l'any 86-87. Promeses que es concretaven, de vegades, fins i tot, en quantitats, però que mai, mai en els darrers anys hem vist concretar-se. Hem vist com apareixien fons per a altres administracions locals, però mai, en cap cas, el tema de les administracions locals, de les administracions municipals ha quedat resolt.

I és que, senyors de Convergència i Unió, la construcció d'aquest país l'hem de fer entre tots. L'hem de fer des de l'Administració de la Generalitat, l'hem de fer des del Govern de la Generalitat, però l'hem de fer, també, des de les administracions municipals i des dels governs municipals. I les hem de fer persones i governs i alcaldes i consellers d'un color polític, d'un partit polític, i persones i governs i alcaldes i consellers d'un altre partit polític. Per tant, o tenim això clar o anem entenent que això ho hem de fer entre tots o, sens dubte, abocarem el país i la construcció del país a una situació que cada cop pot ser més angosant per a alguna d'aquestes administracions.

Si analitzem les dades més recents de l'evolució de com es reparteix la participació dels fons públics —del famós 50-25-25—, veiem com en els darrers anys —anys 86, 87—, la participació de l'Administració de la Generalitat ve pujant pràcticament un punt cada any fins al punt que, si es compleixen les previsions pressupostàries de l'any 92, es situarà al voltant del 27%.

Per contra, l'Administració municipal —l'Administració local per ser més exactes—, en aquest cas, es situaria al voltant del 15-16%, i pràcticament d'una forma constant i estable al llarg d'aquests darrers anys.

És evident que l'escreix de finançament, l'increment —per no dir escreix—, l'increment de finançament que l'Administració de la Generalitat ha anat tenint els darrers anys, li hauria permès —perquè un punt, un punt cada any, són bastants milers de milions de pessetes, més, bastant més del que nosaltres demanem amb un fons que seria constant al llarg de tots els anys—, li hauria permès fer el gest polític d'iniciar un fons de cooperació municipal de Catalunya o un fons de participació municipal de Catalunya —diguin-li vostès com vulguin— que hauria anat fent camí cap a aquesta cooperació institucional necessària entre l'Administració de la Generalitat i l'Administració municipal.

Lamentem que en aquest moment, acabant ja una nova legislatura de Convergència i Unió, no s'hagi complert aquesta promesa. De nou ens trobem davant d'un dels incompliments flagrants més importants del Govern de Convergència i Unió i d'un incompliment que, a més a més, està en la vertebració del país, en la construcció del país, en la necessitat de la cooperació institucional. I aquesta és una responsabilitat que algun dia la història els demanarà a vostès: el fet de no haver anat per aquest camí que sens dubte ens hauria permès a tots treballar més positivament pel país.

Hi ha un segon aspecte en el conjunt d'esmenes que nosaltres presentem en tant que, des d'un punt de vista possibilista, el que sí que també intentem és intentar buscar i donar facilitats perquè pugui haver-hi una altra manera d'enfocar el tema. Una possibilitat és l'element merament quantitatiu, l'element que hem plantejat fins ara, però també hi ha un element qualitatiu que ens sembla important. Vostès saben que en aquest moment que s'està discutint el finançament autonòmic, entre els diferents acords o punts de vista a què vostès i el nostre partit han arribat sobre com tractar el tema, està la necessitat d'incrementar, al màxim possible, el que en diuen les transferències incondicionades. És a dir, que les transferències, els fons que rebí la Generalitat cada cop siguin menys condicionats, cada cop siguin més a lliure disposició.

També aquest seria un tracte que podríem començar a anar fent amb l'Administració municipal, i per això els diem: «Agafem el conjunt de subvencions». Un primer pas podria ser: No incrementem les subvencions als ajuntaments, però agafem-les totes i d'aquestes una part transformem-les en subvencions incondicionades. Això no suposa cap increment de despesa, sinó que suposaria una aplicació en relació amb els ajuntaments que donaria un tracte de no-favoritisme polític, que les subvencions que arribessin a determinats ajuntaments ho fossin determinades per uns criteris objectius. Discutim-los! Com deia la senyora Fabian en el si de la Comissió de Govern Local o de cooperació local, discutim quins han de ser aquests criteris i després repartim-ho; però acabem amb el clientelisme; acabem amb aquesta repartidora entre els ajuntaments que, de vegades,

té més importància el color polític que no el mateix objectiu d'això. Acabem amb això i anem a un repartiment que sigui objectiu. Seria, segurament, un primer pas que el país agrairia.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carnicer. Torn en contra; el senyor Escudé té la paraula.

EL Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President. Estem parlant de l'article 25, participació en ingressos, i el senyor Martí Carnicer deia..., bé, quan deia que era un dels temes cabdals del debat del Pressupost, perquè aquesta qüestió del fons de cooperació local de Catalunya és un tema que ha anat sortint any rere any. Hi ha molta història, hi ha declaracions, hi ha documents, hi ha compromisos, hi ha moltes coses; i també hi ha condicions, hi ha recursos, hi ha conflictes, hi ha molts temes, molts elements que giren a l'entorn d'aquesta qüestió.

Jo no seguiré el senyor Martí Carnicer en aquest tractament exhaustiu que ha fet del tema, però jo diria que, potser —si m'ho permet— s'ha precipitat un xic a plantejar en tota la seva magnitud el tema perquè hi ha una altra esmena: la 1150, l'última, concretament, la darrera esmena del Pressupost, que suposo, i així ho espero, que en parlar de la secció pressupostària d'aquest fons podrem parlar de tots els ets i uts d'aquesta qüestió. Perquè aquí, senyor Martí Carnicer, vostè ens ha explicat moltes coses que ja coneixíem, perquè és la línia argumental del Grup Socialista en relació amb el fons de cooperació local, o més específicament la participació de la Generalitat en aquest fons, però el que vostès plantegen són aspectes molt petits i molt concrets i molt «pormenoritzats» d'aquesta matèria.

Vostè, senyor Martí Carnicer, en l'esmena 158 i en l'esmena 160, que són les esmenes que ha defensat, no es planteja —almenys jo no ho sé veure— amb tota la magnificència la qüestió, el debat polític, administratiu, econòmic, del recolzament a l'Administració local, sinó que vostès plantegen coses força diferents —almenys ho veig jo així.

A l'esmena 158, vostès demanen que la partida 04.03.461.04 formi part d'aquest fons de cooperació local. És clar, aleshores, consultada l'Administració, el Departament de Governació, el Departament manifesta la seva estranyesa perquè aquesta és una partida que té 160.440.000 pessetes; aleshores no veig perquè aquesta necessitat de grans explicacions perquè aquesta partida s'incorpori al fons de cooperació local. I si, a més a més de dir-li que té 160.440.000 pessetes, li explico que va destinada a subvencionar els ens locals per a informatització de les seves instal·lacions —que si no ho recordo malament, l'any passat vostè va fer la mateixa esmena i jo li vaig fer la mateixa explicació—, aleshores, home!, no n'hi ha per tant, de parlar aquí dels consellers que han canviat d'atribucions i tot això per justificar, incrementar aquest fons de cooperació local, del qual parla l'article 25, amb 160 milions.

Quant a l'esmena 160, home!, potser sí que la finalitat política aquesta que diu, i que els criteris, i que la Junta o la Comissió de govern local de Catalunya faci o desfaci, però és que vostè això no és el que demana. Vostè ho sap perfectament. Vostè, aquesta esmena, i al matí —si no ho recordo malament— ja li ho he retret i li ho vaig retreure en el debat de totalitat de pressupostos fa unes poques setmanes, vostè el que demana és que la partida de cooperació local s'incrementi en 7.068.260.878 pessetes, que vostè considera *summa valora*; jo no ho he fet però estic a la seva paraula que són totes les partides procedents dels articles 46 de tots els departaments de la Generalitat.

Per tant, aquí no hi ha més pessetes, sinó una atribució d'unes pessetes que ja existeixen i que tenen aquesta finalitat. I vostè el que demana —i d'això no n'ha dit ni «a» ni «mu» que es diu ara—, vostè demana que aquestes pessetes es distribueixin entre els municipis de Catalunya proporcionalment a les participacions que els corresponen dels ingressos de l'Estat per a l'exercici del 92.

Escolti, ja totes aquestes partides tenen uns condicionants ben específics, a cada departament són per a unes atencions molt concretes, molt diferents dels uns als altres; hi ha municipis que tenen necessitats prioritàries en unes activitats i altres en uns altres i, sincerament, jo crec que seria molt poc operatiu i totalment injust —i nosaltres estem disposats a recolzar-ho— que totes aquestes pessetes, prescindint de la finalitat que sigui, del departament que sigui, que es reparteixin proporcionalment en el..., en principi suposo que sobre habitants dels municipis de Catalunya. Per tant, doncs, nosaltres lògicament ens hem d'oposar a aquestes esmenes.

Les esmenes de la senyora Fabian i, senyora Fabian, com que estic en ús de la paraula li torno a demanar que em pregui el meu sentit de l'humor i Déu em vulgui disculpar! Ja ho sé, miri, hi ha gent que li encanta, a algun fill meu li encanta aquest humor tan estrany que tinc i a la meua dona la posa negra, (*riallles*) i veig que a vostè també la posa negra. Excusi'm una vegada més!

Aleshores, senyora Fabian, vostè a l'esmena 157...

El Sr. PRESIDENT: Diu que està retirada, senyor...

El Sr. ESCUDÉ: Ah, està retirada.

El Sr. PRESIDENT: Diu que està retirada.

El Sr. ESCUDÉ: Ara ho entenc. Està retirada perquè el senyor Saura al matí ja l'ha discutit, aquest tema. Bé, doncs, aleshores si està retirada passem a l'altra, que és la 159. O també està retirada?

El Sr. PRESIDENT: No, no.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor President. No, no, és que com apuntava bé i deia bé la senyora Fabian, el senyor Saura, aquest matí —que se m'ha disculpat per dir que aquesta tarda no podia venir—, m'ha passat exactament la mateixa fotocòpia que a distància m'ensenyava la senyora Fabian, perquè el senyor Saura el matí i ara la senyora Fabian em diuen el mateix i és lògic que em diguin el mateix. Que diuen que jo no llegeixo bé l'article 176.1, apartat b) de la Llei 8/87, Municipal i de Règim Local; potser sí que no llegeixo prou bé, però he tomat a llegir-lo i continuo llegint el mateix, que és diferent del que diuen vostès.

Perquè vostès què diuen en aquesta esmena 159, senyora Fabian? Que l'aplicació pressupostària al número que posa 04.03.461.03, diu «que es distribueixi» —i aquí explica com es fa el Projecte de Llei— «entre els consells comarcals, tenint en compte el nombre d'habitants de la comarca, les competències, els serveis assumits i el principi de solidaritat interterritorial». Vostè hi afegeix, diu: «a proposta de la Comissió de Govern Interior»; vostè diu que qui ha de proposar —sí, sí, és el que diu l'esmena—, diu: «a proposta de la Comissió de Govern Local de Catalunya». Perdó, excusi'm; no interior. Sí, pensava en el Parlament jo, la Comissió de Govern Local de Catalunya.

Aleshores —molt agraït pel paper que vostè m'ensenyava i que el senyor Saura aquest matí ja m'ha passat, que jo he repassat i coincideix el text amb el que jo llegia i que em passava la

Conselleria d'Economia i Finances— d'aquest text jo entenc que el que fa aquest apartat b) de l'article 176 és establir que la Comissió de Govern Local de Catalunya, evidentment, diu: «estudiarà i proposarà criteris per a la distribució del Fons de Cooperació Local de Catalunya», però no diu que es farà la distribució que farà la Conselleria de Governació a proposta de la Comissió que donarà uns criteris. Potser el matís el veu poc important, però nosaltres sí que el veiem important i com que, en definitiva, el que diu la Llei, la Llei ho diu, doncs, no cal incorporar-ho en el Projecte de Llei i, així, tenim la tranquil·litat que no hi ha cap interferència en aquesta actuació, que aquí detalladament explica, de la Conselleria o el Departament de Governació.

Per aquests motius i no per altres, senyores i senyors diputats, votarem en contra d'aquestes esmenes a l'article 25, sobre participació en ingressos del Fons de Cooperació Local en els ingressos de la Generalitat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Passem a l'article 26; no té cap esmena. L'article 27, esmena 161, del Grup Socialista, aquest article només té esmenes socialistes. El senyor Martí Carnicer té la paraula, ah!, la senyora Martí...

La Sra. MARTÍ I CONILL: Sí, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Les defensa totes?

La Sra. MARTÍ I CONILL: No, no senyor President. Només defensaré la 161, 163 i 164.

El Sr. PRESIDENT: Déu n'hi do!

(Rialles.)

La Sra. MARTÍ I CONILL: Bé.

El Sr. PRESIDENT: Només en queden dues.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Això. La primera esmena és una esmena de supressió en la qual demanem que les retribucions íntegres dels alts càrrecs... L'article diu: «les retribucions íntegres dels alts càrrecs han de ser les que resultin d'incrementar el 5% les retribucions vigents del 91». Nosaltres creiem que com que no coneixem l'import de les retribucions dels alts càrrecs, ens veiem incapaços de poder donar el nostre suport a si l'increment que els correspon del 5% és el correcte o no. Per tant, nosaltres en aquesta esmena demanem que se suprimeixi aquest apartat.

I pel que fa a l'esmena 163, és molt breu; nosaltres creiem que caldria que els funcionaris tinguessin i disposessin al cap de l'any de dues pagues extraordinàries tant com en disposen els laborals.

I l'esmena 164 és que el complement familiar, en lloc de 3.000 pessetes, que és el previst, es canviés a 4.000 pessetes. En tot cas amb aquesta esmena, a més a més, ens sembla que el senyor Casas-Salat estaria molt content si prosperés.

Amb tots aquests, doncs, arguments donem per defensades aquestes esmenes, la 161, 163, 164.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Martí. Les restants esmenes a aquest article les farà el senyor Cadevall, té la paraula.

El Sr. CADEVALL: Sí, si el senyor President m'ho permet acumularia l'esmena 162 d'aquest article, però també les esmenes de noves disposicions addicionals, 231 i 286.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. CADEVALL: Si el senyor President m'ho permet i el senyor Escudé, perquè el nexa d'unió és que totes elles versen

sobre algun aspecte de la reforma i, per tant, pregaria al senyor Escudé que no intentés desacreditar aquestes esmenes per una possible mala associació que jo hagués fet, que reconec que puc estar equivocat.

El Sr. PRESIDENT: No, però no és el senyor Escudé qui li ha de permetre o no acumular aquesta defensa. Té la paraula.

El Sr. CADEVALL: Gràcies, senyor President. No, ho deia perquè és freqüent que el senyor Escudé no ens contesti sobre els problemes de fons, sinó més aviat sobre problemes formals, però això és una opció seva a la qual no podem pas oposar-nos, però l'altre tema que ja no repetiré, doncs, no em sembla adequat.

La primera, encara que estigui en l'aspecte general, una esmena sobre l'article que tracta de remuneracions, per a nosaltres té molt a veure amb la reforma educativa i explicaré per què. Una prioritat de la reforma educativa hauria de ser la incentivació del professorat i voldríem que això constés en els Pressupostos. A Catalunya hi ha, respecte al professorat de l'escola pública, bàsicament, dues reivindicacions: la primera és l'homologació amb els altres funcionaris de la Generalitat, això era un compromís del senyor Conseller en un any que hi va haver molts moviments i que s'havia començat a complir, però que no ha continuat; l'altra reivindicació és l'establiment d'un nou sistema retributiu. Altres administracions han signat ja acords amb els sindicats que representen els professors sobre aquests dos temes i, en canvi, el Departament d'Ensenyament ha estat incapaç o si no ho vull valorar hauré de dir que no ha estat possible arribar a acords, tant en els temes de remuneració com en altres temes.

Una mica el que voldríem a través d'aquesta esmena és que el tema del nou sistema retributiu o de possibles complements especials per als professors sortís en els Pressupostos, precisament perquè no hi ha aquesta garantia que el tema estigui assegurat a través de pactes signats amb els sindicats. De totes maneres, voldria dir que aquest article o aquesta esmena a l'article no suposa necessàriament un increment de la quantitat global que l'estat de despeses assenyala per al Departament d'Ensenyament, perquè en algun d'aquests temes, com ara l'homologació, la posició dels sindicats és relativament clara en el sentit següent: que no demanen que tota l'homologació es faci efectiva l'any 92, sinó que proposen un camí —podríem dir—, una via durant uns quants anys i que, per tant, afectaria potser més a pressupostos futurs que no pas al de l'any 92.

Les altres esmenes no versen sobre personal, però per a mi estan relacionades en el sentit que tracten també de l'aplicació de la reforma. L'esmena 231 demana que la partida destinada a construcció de centres docents sigui parcialment aplicada a l'adaptació dels centres públics a la reforma i en particular als d'ensenyament primari a fi que puguin acollir en les condicions aplicades —potser aquí hi ha algun error—, en les condicions diguem necessàries als alumnes de tres anys. Pensem que hi ha un retard en l'elaboració del mapa escolar que és greu sobretot a Catalunya, perquè repetidament l'administració educativa ha manifestat la intenció d'avançar dos anys l'aplicació de la reforma del tercer curs de secundària obligatòria i, per tant, part de les inversions en els centres s'haurien de destinar a aplicar la reforma. Però, a més, en aquesta esmena es menciona un tema que potser no caldria que tingués..., que estigués resolt totalment el mapa escolar, que és el d'adaptar les aules de tres anys,

perquè fora dels centres que s'haguessin de reconvertir en centres de secundària —això sí que dependria del mapa escolar—, afectaria tota la resta de centres de primària ja que a tots es vol obrir una aula de tres anys.

I, finalment ja per acabar, la darrera esmena, la 286, expressa un problema que nosaltres considerem molt greu, que és que la LOGSE estableix l'homologació dels ensenyaments musicals, artístics, la qual cosa suposa també la requalificació dels pressupostos, això s'ha de traduir en un increment de la qualitat en aquestes matèries, però també comporta, necessàriament, un increment de la despesa. Algunes d'aquestes escoles són..., el titular és la Generalitat de Catalunya, però a Catalunya moltes escoles d'ensenyaments artístics i musicals depenen dels ajuntaments. Ara bé, els ajuntaments tradicionalment a Catalunya vénen fent en aquest tema una funció supletòria, en el sentit que l'administració educativa a Catalunya és el Departament d'Ensenyament.

Per tant, els ajuntaments no poden destinar més recursos municipals a l'ensenyament i només es podrà aplicar la LOGSE convenientment als ensenyaments musicals i artístics si el Departament d'Ensenyament fa uns convenis generosos, uns convenis suficients amb els ajuntaments. Cal tenir present que la Generalitat en pocs anys ha duplicat els recursos, mentre que no és així el cas dels ajuntaments i per això dic que no poden dedicar més diners a una tasca que fan de forma supletòria i que no és la seva competència fonamental. Per tant, en aquesta esmena 286 demanem, doncs, que perquè es pugui continuar la tradició dels ensenyaments musicals i artístics a Catalunya es facin uns convenis que puguin ser suficients.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Cadevall. Resta l'esmena 165; senyor Carnicer, té la paraula.

El Sr. CARNICER: Gràcies, senyor President. Aquesta esmena que té un redactat relativament llarg i prolix; el que pretén és quelcom que a nosaltres sempre ens ha semblat important que en els Pressupostos de la Generalitat quedés reflectit d'una manera suficientment explícita, que és: quin és el sou del President de la Generalitat, quin és el sou dels consellers i quins són els sous mínims dels directors generals, perquè entenem que en el cas dels directors generals pot haver-hi un complement de productivitat que variï d'un a l'altre.

El senyor Escudé, quan habitualment fa el torn en contra d'aquesta esmena, ve dient: «Vostè miri a l'annex de personal,» —em sembla que fa referència a l'annex de personal— «a les pàgines on trobarà la documentació corresponent». Ell sap que, a més a més, això és, si no incert, incorrecte com a mínim, perquè sap que en les pàgines d'annex de personal no hi ha la documentació ni les quantitats suficients i necessàries per poder deduir quin és el sou que cobra el President de la Generalitat, els consellers i els directors generals. I per tant a nosaltres ens semblaria important —i ho repeteixo— no pas des del punt de vista de canviar-lo, no pas des del punt de vista d'augmentar-lo o disminuir-lo, que no seria la nostra pretensió, sinó simplement que fos una informació general i una informació perfectament coneguda i que, en qualsevol cas, hi hagués un document oficial, que poguéssim tenir unes dades que no fossin debatudes, que no poguessin ser debatudes, que no diguéssim un que si són dos, l'altre que si són quatre, l'altre que si són sis, i la prova que és una informació que no és suficientment coneguda o que

és mal coneguda és precisament aquesta, que n'hi ha uns que diuen dos, altres que diuen quatre, els altres que diuen sis.

Senyors de Convergència i Unió, no entenem per què s'hi oposen, la veritat, no ho entenem, perquè seria molt senzill fer constar de manera oficial això: miri, el senyor President de la Generalitat cobra tant, els consellers cobren tant, els directors generals cobren tant de destí, d'específic, de bàsic, del que sigui. Tal com diem en la nostra esmena. Ens sembla que això contribuiria a la transparència i contribuiria d'una manera suficientment sana a normalitzar tot aquest conjunt de qüestions econòmiques que a vegades amagant-les o fent-les tornar més fosques del que han de ser, l'únic que aconseguim és que la ciutadania es pensi que darrere d'això hi ha altres coses. Com que nosaltres estem segurs que no, que no hi ha res més que els sous, creiem que seria bo que es fessin públics i notoris.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carnicer. Torn en contra, el senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President. Anem a fer el torn en contra d'aquest conjunt d'esmenes que diversos diputats del Grup Socialista han anat fent en aquests darrers minuts i ho fem en l'ordre que es presenten numèricament en el Dictamen de la Comissió.

En primer lloc, tenim l'esmena 161; la senyora Rosa Martí vol suprimir un paràgraf que diu quins seran els increments de les retribucions íntegres dels alts càrrecs de la Generalitat, que diu que és un 5%, exactament igual que tots els altres. No discutiré aquest tema perquè, senyora Martí, suposo que vostè el que ha fet amb aquesta esmena és preparar la intervenció final del senyor Martí Carnicer, perquè aquesta esmena per ella mateixa seria una barbaritat, si no fos que diguéssim: «Bé, tots els càrrecs de la Generalitat de tots els nivells tenen augment del 5%, excepte els afectats per aquesta lletra a)». Com que suposo que vostès amb aquest sistema albanès retributiu no hi estan excessivament d'acord, m'imagino que és purament un instrument d'introducció a l'esmena 165 i, per tant, la rebutjarem pel mateix motiu que rebutjarem l'altra.

Esmena 162. El senyor Magí Cadevall ens ha parlat d'un tema viu, punyent; és clar que tots coneixem quina és la seva situació en aquests moments i aquí hi ha reivindicacions, hi ha actuacions d'organitzacions professionals, hi ha moviments al carrer i a les escoles, això ho sabem tots, i em sembla que és un xic ingenu creure que un problema greu, important, com és aquest es pot resoldre, senzillament, a través d'una petita esmena en un racó de la Llei de Pressupostos, perquè el problema és molt més profund i, per tant, nosaltres ens hi hem de negar.

I per tant jo, rotundament, senyor Magí Cadevall, en nom del Govern que m'ha transmès aquesta informació i aquesta petició i, molt especialment, del senyor Laporte, li haig de dir que al personal docent no universitari li serà d'aplicació l'increment general del 5%. I a més a més l'acord del Consell de Ministres, que modifica el complement específic per a aquest col·lectiu. I no altra cosa.

Esmena 163, que ha defensat —jo crec que amb poca convicció, si no ho recordo malament— la senyora Martí, que gairebé no s'hi ha referit. És una esmena que parla de com es compta la paga extra, concretament, la inclusió del complement de destinació. Miri, la resposta —suposo que vostè la coneix— és que la inclusió d'aquest complement de destinació en les pagues supo-

saria, lògicament, un increment d'aquestes retribucions bàsiques superior al 5%, que és el que està fixat en el Projecte de Llei de Pressupostos Generals de l'Estat, a l'article 20. I com hem dit altres vegades –i per això agraeixo a la Cambra que enguany, pràcticament, no hi ha cap esmena sobre el tema de l'increment retributiu–, finalment tots els grups parlamentaris s'han convençut, a contracor o no, però s'han convençut que aquesta és una matèria de caràcter bàsic, de política general econòmica de l'Estat i que nosaltres ens hi hem de sotmetre i que, per tant, no podem anar més enllà –encara que volguéssim– de les prescripcions que ens fa el Projecte de Llei de Pressupostos Generals de l'Estat.

Finalment, per la intervenció que ara estava comentant, a l'esmena 164 es parla que –i s'ha fet una referència al senyor Casas-Salat, que crec que ha estat una mica sorprès com jo mateix– el complement familiar per a l'any 92 queda incrementat o queda fixat en un mínim de 4.000 pessetes. Aleshores, senyora Martí, vostè sap... –aquesta és una esmena que els altres anys es presentava, però em sembla que no la presentaven vostès, sinó Iniciativa, però bé, tant és–, el tema és clar i net: aquest complement familiar està regulat per una normativa estatal; i, per tant, nosaltres, a Catalunya, no podem trencar aquesta unitat legal d'una matèria funcional estricte labor com és el complement familiar.

Per acabar tenim l'esmena 165, i el senyor Martí Carnicer hi ha posat un gran èmfasi, fins i tot ha sortit un moment per una atenció personal i m'ha demanat que... –i efectivament hi estic totalment d'acord– no és un menyspreu sentir la meua resposta, sinó que, doncs, ell és conscient de la importància d'aquesta esmena.

Jo no sé si aquesta esmena és important o no; ara, és una esmena que vostès des de fa uns anys, senyors del Grup Socialista i senyores del Grup Socialista, presenten; una esmena que fa referència a retribucions dels alts càrrecs. Què els dic jo cada any? Els dic sempre el mateix, que em sembla que és lògic i coherent. Al llarg del text articulat enlloc –enlloc– hi figuren les retribucions de cap funcionari, de cap persona dependent de la Generalitat; totes elles figuren en un annex de personal. Aleshores, jo sempre els dic: «No comprenem per què els alts càrrecs hi han de ser». Jo, cada any, he dit al senyor Martí Carnicer –i m'ho ha recordat i ha tingut l'amabilitat de dir que potser no era plenament cert o que era possiblement incert–, els dic: «Les retribucions dels alts càrrecs figuren, com totes les altres retribucions, en aquest famós annex o complement del pressupost, l'annex de personal». I a més a més, li especifico sempre a la plana 2, perquè figura a la plana 2.

El senyor Martí Carnicer m'ha dit que això no era totalment cert o era parcialment incert perquè em diu: «En un cas, en un cas, això no és així». I és veritat; ja he dit en alguna altra ocasió que el senyor Martí Carnicer és una persona totalment correcta, coneix perfectament la mecànica pressupostària i té raó. No ho nego.

Enguany, en el pressupost de la Generalitat no hi figura en aquest annex el pressupost del President, però no hi figura, tampoc, el sou de molts altres càrrecs. Perquè, és clar, després –i la senyora Fabian, doncs, m'ha criticat durament en més d'una ocasió– quan parlem de política i d'institucions i de càrrecs diem que el Parlament és igual, que el Parlament està per damunt de tot. Hi estem d'acord. La nostra Llei bàsica distingeix el Parlament, el President de la Generalitat i el Consell Execu-

tiu o Govern. Aleshores, jo els pregunto, com els he preguntat any rere any: com és que en aquests alts càrrecs només hi figuren el President de la Generalitat, els consellers del Govern de la Generalitat, el comissionat –que ningú sap explicar quin càrrec és aquest de comissionat– i els directors generals? Com és que no hi figura el President del Parlament, la Mesa del Parlament, els portaveus, els presidents de grups parlamentaris, els presidents de comissió i tota la resta de diputats? Amb l'agreujant que vostès saben, saben perfectament, que les nostres retribucions es fixen dintre del Pressupost del Parlament, que s'adjunta com a annex i que estem d'acord i que –algun dia haurem de fer una reforma del Reglament– es fa en sessió secreta i és una bestiesa, és el secret de putxinel·li.

Ara, de la mateixa manera –i això el senyor Martí Carnicer ni ningú de vostès m'ho podrà desmentir–, de la mateixa manera que el sou del President de la Generalitat figura en el Pressupost, en el Capítol 1 del Departament de Presidència, però està posat junt amb l'altre alt personal del Departament, en el cas del Parlament és exactament igual. Perquè a mi m'ha arribat que alguns diputats de vostès, el Grup Socialista van fer una roda de premsa sobre aquest tema i els periodistes que sempre, doncs, tenen preguntes enginyoses o algunes vegades les tenen, els van dir: «Escoltin, vostès què guanyen?» I vostès què van dir –segons diu la premsa–? Que no ho sabien, que no ho recordaven. I és que és veritat, jo mateix no ho sé, jo no sé l'any 92 quins ingressos tindrà. Per què? Perquè de la mateixa manera que el pressupost del Departament de Presidència, en el Parlament hi ha un capítol 1, que hi és tot i, per tant, no sabem el tracte de cadascú de nosaltres. Per tant, la situació és ambigua i, com es diu, «o tots moros o tots cristians».

El senyor Martí Carnicer parlava de la transparència de la retribució del sou del President de la Generalitat i perquè vegin que no és cap tema d'amagar res, ara, jo els diré quina és la retribució bruta del President de la Generalitat que figura en el Pressupost de la Generalitat en el Departament de Presidència, inclosa en el Capítol 1. Ho diré a poc a poc perquè en pugui prendre nota el senyor Rañé i tots els que en vulguin prendre: l'assignació del President de la Generalitat són 6.826.327 pessetes, i les despeses de representació, annex al càrrec, són 5.851.128. N'han pres nota? Molt bé. Doncs, aquesta és la resposta.

I, aleshores, senyores diputades, senyors diputats, jo no seria coherent –i pretenc ser-ho sempre–, no seria coherent que si jo defenso que hi ha d'haver igualtat de tracte entre les retribucions dels alts càrrecs de l'Executiu i la retribució dels alts càrrecs del Parlament, jo els diré a continuació, per si volen prendre nota, quina serà la meua retribució l'any 92; retribució que jo desconeixia fins al moment que vaig demanar als serveis de la Cambra que m'ho especifiquessin perquè jo no la sé. Si volen prendre nota, també, la meua assignació són 3.337.768 pessetes brutes, com les del President de la Generalitat, la meua assignació de despeses són 4.243.932 pessetes, el meu complement per ser portaveu titular són 2.713.620 pessetes i, finalment, un cas especial meu –entre els portaveus, vull dir–, com que sóc president de comissió tinc una retribució de 350.000 pessetes. Tot això és brut i, evidentment, anual i per catorze pagues, perquè és una cosa que vostès no diuen, que pretenen que el President de la Generalitat i els consellers només tinguin 12 pagues, no sé per què.

Bé, aleshores, si vostès són tan ràpids a sumar com han sigut ràpids a anotar la retribució del President de la Generalitat hauran vist que si acumulen aquestes quanties, el sou del President de la Generalitat brut és superior al meu, al meu, Diputat que els parla, en un 19%. Jo crec que tots podem coincidir, perfectament, que amb aquestes xifres convidran amb mi que l'interès del President de la Generalitat pels seus interessos, per les seves situacions personals són molt i molt poc adequades al seu càrrec. Potser diran que jo cobro massa, però aleshores en la meua situació n'hi ha molts de vostès. (*Rialles.*)

Bé, en definitiva, per aquests motius, una vegada més els dic que votarem en contra i si volen seguir amb aquest *striptease* pressupostari —com diuen els nostres veïns del nord— *à tout de jouer*.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Escudé. Haig de recordar que hem infringit un precepte reglamentari que és el de sessió secreta, però, bé...

Els articles 28 i 29 no tenen cap esmena. Passem a l'article 30; esmena 168, del Grup d'Iniciativa. Té la paraula la senyora Fabian. 168 i 169.

La Sra. FABIAN: Sí, gràcies, senyor President. Acumularia la 168, la 169 i la 172.

El Sr. PRESIDENT: Perfectament.

La Sra. FABIAN: Amb l'esmena 174 i 175 el Grup d'Iniciativa entén que els complements de productivitat dels funcionaris de la Generalitat és matèria de negociació col·lectiva. I des d'aquest punt de vista, proposem la supressió que els departaments especifiquin els criteris de distribució d'aquest complement, perquè passi a ser un element de negociació amb les centrals sindicals que representen els treballadors.

L'esmena 172 el que pretén és que els catàlegs de llocs de treball, com que..., en la mesura que no estan afectes al conveni, s'obligui que hi hagi una consulta prèvia a les organitzacions sindicals més representatives.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Fabian. Torn en contra a les esmenes a l'article 30, 31 i 32, perquè han estat defensades totes fins ara.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President. Em referiré de forma més directa a les esmenes que han estat defensades en aquest moment, l'esmena 168, 169 i 172, totes elles d'Iniciativa per Catalunya i que acaba de defensar la senyora Fabian.

A l'esmena 168 demana l'especificació dels criteris de distribució aplicats, a la 169 demana la prèvia negociació amb les centrals sindicals que es consideren més representatives, tot això fent referència al complement de productivitat, i l'esmena 172 fa exactament el mateix, aquesta consulta en relació amb els catàlegs de llocs de treball.

Aquesta, senyora Fabian, recordarà que és una esmena que vostès han presentat en ocasions anteriors; no diré any rere any, però també té una llarga trajectòria. I jo crec que aquestes esmenes o les similars que vostès presentaven tenien un sentit quan no existia una legislació específica sobre la negociació, la participació, la consulta amb totes aquestes matèries per part de les organitzacions sindicals. Aleshores, em sembla que l'any passat ja vam canviar la resposta negativa perquè, com sap vostè, hi ha una llei, la Llei número 7, de l'any 90, d'àmbit estatal i amb vigència a Catalunya, que regula detalladament i de forma

exhaustiva la negociació, la informació, la consulta de totes aquestes matèries relacionades amb el personal de la Generalitat. I, per tant, això, com la negociació col·lectiva i la participació en la determinació de les condicions de treball dels empleats públics, està exhaustivament —com dic— detallat en aquesta Llei i no cal incloure qualsevol referència al tema en una llei de pressupostos de caràcter anual.

Que quedi clar que nosaltres no ens oposem, evidentment, a l'actuació, a la informació, a la consulta que vostès demanen, sinó que nosaltres diem que la fem perquè ho diu una llei d'àmbit específic, com és aquesta llei que els esmentava, que porta data de 19 de juliol de l'any passat, any 1990. I, per tant, votarem en contra d'aquestes esmenes.

I quant a les dues esmenes que han estat donades per defensades, del senyor Curto i del senyor Latorre, feien referència a gratificacions per serveis extraordinaris i que, aleshores, només dir-los que aquestes gratificacions són unes gratificacions existents, normalment, a totes les administracions i que estan recollides amb un article ben específic, l'article 23 de la Llei 30/84, de 2 d'agost, de Mesures de la Reforma de la Funció Pública, que tenen el caràcter de bàsic, que són aplicables directament a Catalunya; però que, a més, podria recordar a l'Agrupació del CDS i al Grup Parlamentari Popular que, malgrat això, a més a més, la regulació d'aquestes gratificacions per serveis extraordinaris estan recollides a la llei catalana, la Llei que vam fer nosaltres l'any 85 sobre la Funció Pública i, més específicament, a l'article 67. Allí s'expliquen les condicions, els requisits, la manera de fer-ho i, per tant, entenem que les modificacions que vostès volen imposar a través de les seves esmenes, número 170 i 171, no són procedents i, per tant, també hi votarem en contra.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Passem a l'article 33. Esmena 173 del Grup d'Iniciativa. La senyora Fabian té la paraula.

La Sra. FABIAN: Gràcies, senyor President. Aquest article i amb aquesta esmena el que hem de parlar és de l'assegurança d'atur dels consellers de la Generalitat de Catalunya. Nosaltres estem d'acord que els consellers de la Generalitat tinguin dret a l'assegurança d'atur. El tenen tots els treballadors, també els treballadors de la cosa pública, i per tant estem d'acord que quan es quedin sense feina tinguin una pensió durant divuit mesos.

Vostès saben que els treballadors de la indústria els vénen retallades, les seves prestacions: els primers sis mesos només cobren el 80% de la base de cotització, els segons sis mesos cobren el 70%, i els últims, el 60%. Nosaltres considerem que als consellers està bé que no se'ls redueixi res; s'han acostumat a viure bé i, per tant, no els han de reduir res. En el que no estem tan d'acord, és que cessin de percebre aquesta remuneració només si troben feina de nou a l'Administració Pública, perquè això vol dir... —al senyor Subirà suposo que l'interessa perquè parlem de la seva futura assegurança d'atur. (*Remor de veus.*) Bé, en el que no estem d'acord és que el deixin de percebre si troben feina a l'Administració, perquè això vol dir que si la trobessin a l'empresa privada, normalment millor remunerats encara, tindrien dret a acumular els dos salaris: l'assegurança d'atur que avui aprovem més la remuneració a l'empresa privada.

Per tant, nosaltres proposem una esmena que significaria cobrar aquesta remuneració durant els divuit mesos, si trobessin

una feina, tant en el sector públic com en el sector privat, la diferència entre el que es guanyés amb una o altra activitat, amb el que cobraven com a consellers. També aquí hi ha una diferència entre el que els passa als treballadors que, quan troben feina, no cobren cap assegurança d'atur, però com que és veritat que cobren una indemnització quan són acomiadats, en aquest cas considerariem que això podria ser també una manera d'un tracte igualitari que seria una indemnització pels serveis prestats.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Fabian. Sí, torn en contra. El senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí. Gràcies, senyor President. Jo, de bell antuvi, voldria aclarir-li o clarificar-li a la senyora Fabian les manifestacions potser un xic extemporànies o els moviments agitats de l'honorable Conseller d'Indústria. No li parlava o no pensava el senyor Subirà en aquest hipotètic subsidi d'atur personal, que diu vostè, sinó que ell recordava la llarga i perfecta trajectòria al llarg de set anys de portaveu del nostre Grup Parlamentari, que ell havia tingut abans meu la tasca d'explicar didàcticament, pedagògicament, el perquè d'aquesta diferenciació. Jo comprenc que el senyor Subirà des de la seva nova situació a l'Executiu hagi ja perdut aquella pugnacitat que tenia obligació de tenir en aquesta Cambra, que havia de tenir en aquesta Cambra, davant d'aquest fet concret. Perquè, realment, permeti'm, senyora Fabian, em sembla gairebé inconcebible que al cap de dotze anys —em sembla— o d'onze anys de discutir aquesta esmena, que encara la discutim en els mateixos termes, per això tinc la satisfacció de veure que molts grups que la començaven presentant ja l'han deixada de presentar. Perquè vostè diu: «Quina diferència, quina importància té, per què ha de ser diferent?» Oh, i tant, que ha de ser diferent! I és molt lògic, i ho hem explicat sempre: perquè l'ex-conseller, el conseller que abandona les seves responsabilitats en el Govern de la Generalitat i que procedeix de l'Administració Pública es pot reintegrar en la Funció Pública en el mateix lloc on estava; normalment l'excedència significa la readmissió immediata i recupera la seva retribució, eh? És com un senyor que ha estat hivernat durans uns anys, quan ha sigut conseller, i torna a la mateixa situació d'abans. Era allò del predicador clàssic, que deïem ahir..., torna a estar en la mateixa situació.

En canvi, l'ex-conseller que retorna a l'activitat privada... —encara que vostè diu i s'hauria de veure i aquí hem parlat d'uns números, no fa gaire, si l'Administració Pública paga més bé que el sector privat, o no. Però vostè diu: «Al sector privat això no passa». Sí, això no passa, però normalment passa a l'inversa. Perquè en el sector privat un ex-conseller, o qualsevol altre persona que hagi cremat una part de la seva vida a la Funció Pública representativa, política, es trobarà que si aquest senyor o aquesta senyora torna a l'activitat privada, en el... —no ho sé— en el seu despatx, en el seu gabinet, en el seu comerç, en la seva indústria, els clients, els creditors, els proveïdors, tot el món on ell es movia abans, no l'estan esperant. Deia: «Escolti, ja torna aquell senyor, torna aquesta senyora, doncs, tornem-li a generar el guany professional o acadèmic o el que sigui que aquest senyor obtenia».

Jo conec, per constància directa, una sèrie d'ex-consellers de la Generalitat que van tardar molts i molts anys a recuperar el nivell retributiu de quan eren consellers. Per què? Perquè el seu tipus d'activitat feia que la seva professió, l'exercici seu personal havia desaparegut. Els seus clients, lògicament, havien anat a buscar altres professionals. I d'aquí la necessitat d'aquesta diferenciació.

I per acabar, senyora Fabián, també una mica en la línia del que *in absentia* discutia amb el senyor Martí Camicer fa uns minuts, vostè sap que hi ha unes condicions similars, des de fa molt poc, però hi ha unes condicions similars per a tots nosaltres que no es fa aquesta distinció. Raó de més per no distingir allà on nosaltres no som distingits.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. L'article 34 no té cap esmena.

L'article 35 en té una de l'il·lustre Diputat honorable senyor Hortalà, té la paraula per defensar-la.

El Sr. HORTALÀ: Moltes gràcies, senyor President. Bé, l'esmena en el seu propi redactat es defensa per si sola. No és una esmena que imposi res en caire obligatori, sinó que és una esmena, més aviat, de recomanació. Una esmena que ja vàrem fer l'any passat, llavors en les disposicions addicionals i, ara, dins l'annex de personal, com a conseqüència de les modificacions que aquest any introdueix, ja, el Pressupost.

L'esmena el que pretén és que totes aquelles empreses, en qualsevol concepte, que rebin ajudes, contractes, subvencions, etcètera, de la Generalitat, incorporin al mateix temps la recomanació, en funció d'aquests ajuts rebuts amb diner públic, d'intentar facilitar aquells percentatges de col·locació als quals fan referència els articles anteriors de la Llei, pel que fa a la col·locació de minusvàlids i al seu torn, si s'escau també, la introducció d'eliminació de barres de tipus arquitectònic.

Torno a dir que no és una esmena que imposi cap mena d'obligació. És una esmena de recomanació, una esmena de sensibilitat social envers un col·lectiu que, per la seva pròpia condició, està necessitat d'aquest tipus de recolzament, sobretot, amb lleis del rang i de la importància que tenen les lleis pressupostàries.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Hortalà. Torn en contra.

El Sr. ESCUDÉ: Sí. Gràcies, senyor President. Un torn brevíssim perquè, com haurà observat el senyor honorable Diputat senyor Hortalà, aquest tema que planteja ell, aquesta sensibilitat que ens manifesta, prèviament al llarg del debat també l'ha manifestat el Grup d'Iniciativa per Catalunya, per boca de la senyora Fabian, i el Grup Socialista —si no ho recordo malament—, per boca de la senyora Barenys —no, perdó, la senyora Martí— i jo els he explicat quina és la motivació del perquè ens oposarem a això. En un cas es feia com a crèdit ampliable, crec; en un altre cas es feia aprofitant un article a subvencions, sobretot, i ara vostè ho utilitza quan es parla d'aquesta integració laboral.

Quedi clar, ja ho he dit abans, senyor Hortalà, que la Generalitat en la seva Administració compleix amb una reserva del 2%, que en els organismes dependents de la Generalitat es compleix amb un 3%, però que ens sembla inapropiat, almenys a través de la Llei, utilitzar qualsevol mecanisme pressupostari per obligar un tercer i un tercer que és un particular, que s'ha de regir per una llei —que vostè sembla que no ens en parla, però que les altres senyores diputades sí que ens en parlaven—, i que és d'aplicació, exactament igual, encara que no consti a la Llei.

Per aquest motiu i per coherència amb les manifestacions negatives anteriors, a aquesta esmena número 160... —perdó— 175, també ens oposarem a la seva adopció.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, vol fer el torn en contra a les esmenes a l'article 36, que han estat totes elles defensades?

El Sr. ESCUDÉ: Sí.

El Sr. PRESIDENT: Ja les ha fet en el seu moment?

El Sr. ESCUDÉ: Sí. Gràcies, senyor President. És una tema que també ha sortit moltes vegades i que el senyor Curto any rere any el presenta. És el tema –el senyor Curto ho recordarà ràpidament–, és l'esmena 176, és la possibilitat de desviar una part de les inversions per a capítol de personal, per posar en marxa aquelles inversions i, aleshores, nosaltres sempre li diem que no, encara que de bell antuvi sembla una cosa un xic heterodoxa, perquè si es fa una escola, potser abans de fer una altra escola, si no hi ha altres partides –perquè sempre es parla d'excepcionalitat–, si no hi ha altres partides per fer, per contractar el personal i dotar d'utilitatge aquella escola, potser és millor destinar una petita part de les inversions d'escoles a dotar de personal i de despesa corrent aquesta escola que existeix. És un tema clar i net i, per tant, com tots els anys anteriors, nosaltres ens oposarem a aquesta esmena, així com a la 177, de l'Agrupació del CDS, que diu pràcticament el mateix.

Finalment, hi ha una altra esmena, també típica del Grup Popular, que és l'esmena 178, que és el que fa referència a la contractació de personal per part de les oficines d'ocupació en aquestes obres. Perquè, és clar, estem parlant de l'article 36 sobre limitació de l'augment de despeses de personal. Aleshores el que estipula, senyores i senyors diputats, el Projecte de Pressupost, com tots els anys, és que la contractació del personal per fer, per portar a terme aquestes inversions es farà prioritàriament –prioritàriament– entre els treballadors sense subsidi d'atur. I aleshores, el que pretén el Grup Popular, com els anys anteriors, és que de forma exclusiva es faci entre personal sense subsidi d'atur i, per tant, la nostra rèplica és la mateixa tots els anys. Afortunadament, hi ha moltes categories laborals, moltes especialitats de personal professional que no té, en un moment donat, ningú de la seva categoria en situació d'atur sense subsidi i que, aleshores, si obliguem que exclusivament s'hagi de contractar personal sense subsidi d'atur, es paralizarien aquestes inversions, perquè no podrien contractar la persona preparada professionalment, però que resulta que de la seva categoria no hi ha ningú en situació de subsidi d'atur.

Per tant, com els altres anys, també a aquesta esmena número 178 ens oposarem a la seva adopció.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Passarem a les votacions d'aquests blocs, d'aquest bloc, des de l'article 17 fins al 37.

En primer lloc, votarem els dos únics articles que no tenen esmenes, que són el 34 i el 37. No, i el 26 i els 28 i 29. D'acord?

Es voten aquests articles.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquests articles han quedat aprovats per 60 vots a favor, cap en contra i 16 abstencions.

A continuació se sotmeten a votació les esmenes de l'Agrupació del CDS, que són la 130, la 133, la 141, 142, 148, 167, 171, 174 i 177.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 16 vots a favor, 58 en contra i 2 abstencions.

A continuació es voten les esmenes del Grup Popular, 129, 134, 137, 140, 144, 147, 151, 166, 170, 176 i 178.

Vots a favor?

Es repeteix la votació.

Vots a favor d'aquestes esmenes del Grup Popular?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 17 vots a favor, 58 en contra i 1 abstenció.

A continuació se sotmeten a votació les esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya, que són la 131, 135, 143, 146, 149, 152, 156, 159, 168, 169, 172 i 173.

(L'I. Sr. Curto demana per parlar.)

El Sr. CURTO: Senyor President?

El Sr. PRESIDENT: Sí?

El Sr. CURTO: Separada la 173.

El Sr. PRESIDENT: La 173. Doncs es vota la 173.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 15 vots a favor, 58 en contra i 2 abstencions.

Atenció, es voten la resta d'esmenes del Grup d'Iniciativa.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 17 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció.

A continuació es voten les esmenes del Grup Mixt, l'honorable senyor Hortalà, la 132, 133 i 175.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 17 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció.

A continuació es voten les esmenes del Grup Socialista, que són la 139, 145, 153, 154, 155, 158, 160, 161, 163 i 164. Conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 17 vots a favor, 58 en contra i zero abstenció.

A continuació es voten els següents articles, segons el Dictamen: article 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 27, 30, 31, 32, 33, 35, 36, i prou.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquests articles han quedat aprovats per 58 vots a favor, cap en contra i 17 abstencions.

Demà a les 10 hi haurà preguntes, de manera que fins demà a les 10 del matí. Se suspèn la sessió.

(Són tres quarts de nou del vespre i cinc minuts.)

MANUAL PARLAMENTARI

Publicacions del Parlament de Catalunya
21,5 x 17 cm.

Collecció de fulls intercanviables i actualitzables amb les referències de consulta més freqüent per al treball parlamentari.

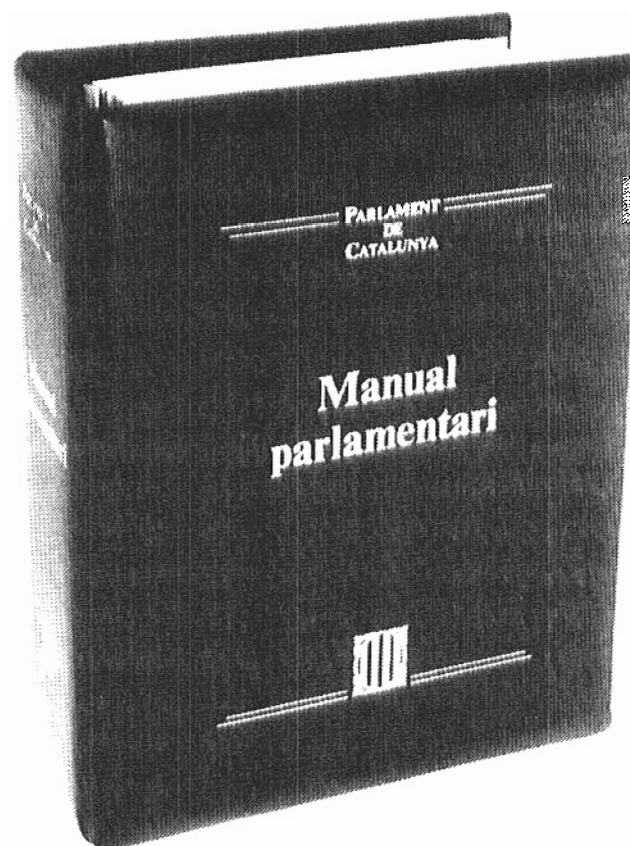
Cada full porta en lloc destacat l'índex de la secció, la subsecció i l'apartat a què pertany, i, si escau, un número de foli, de manera que no hi hagi dubtes quant a la seva col·locació.

L'obra consta de :

- Arxivador de plàstic termosoldat estampat en or i amb anelles, amb capacitat per a 500 fulls.
- Separadors de seccions de cartolina plastificada.
- Blocs de fulls corresponents a una secció o una subsecció tancats en bosses de plàstic soldades.

SECCIONS

- Normes bàsiques
 - Constitució Espanyola
 - Estatut d'Autonomia de Catalunya
 - Lleis de Desenvolupament Bàsic de l'Estatut
 - Normes d'Autonomia Reglamentària del Parlament
 - Lleis Orgàniques de l'Estat
- Els Diputats i els Grups parlamentaris
 - Resultats Electorals
 - Diputats de la Legislatura Actual
 - Grups Parlamentaris
- Els òrgans de la Cambra
 - El Ple del Parlament
 - El President i la Mesa del Parlament
 - Junta de Portaveus
 - Diputació Permanent
 - Comissions Parlamentàries
 - Comissions permanents legislatives
 - Comissions permanents no legislatives
 - Comissions de legislatura
 - Comissions creades per llei
 - Comissions d'investigació
- Règim i govern interior i serveis del Parlament
 - Estatuts de Règim i Govern Interior
 - Normes Complementàries de Règim Interior
 - Horaris Generals i Calendari Parlamentari
 - Organigrama dels Serveis del Parlament
 - Gabinet de Presidència
 - Oficialia Major del Parlament
 - Serveis Generals
 - Servei d'Ofidoria de Comptes i Caixa
- El treball parlamentari
 - Resum de Dades del Treball Parlamentari
 - Índex de Tramitacions
 - Referència dels Textos Aprovats en Anteriors Legislatures
- Directori institucional
 - Generalitat de Catalunya
 - Administració de l'Estat a Catalunya
 - Principals Serveis d'Administració Local de Catalunya
 - Altres Institucions de Catalunya
 - Institucions i Administració Central de l'Estat
 - Parlaments i Govern Autònoms
 - Organismes Internacionals

PREUS

	PTA
— Obra completa, amb els 457 fulls editats fins ara	1.500
— Arxivador	200
— Joc de separadors	60
— Blocs de fulls disponibles:	
A.1 Constitució Espanyola (i Índex analític)	220
A.2 Estatut d'Autonomia (i Índex analític)	100
A.3 Lleis de Desenvolupament Bàsic (Conté:	
A.3/1 Llei del Parlament, el President i el Consell Executiu de la Generalitat (i Índex analític)	
A.3/2 Llei del Consell Consultiu de la Generalitat (i Índex analític)	
A.3/3 Llei del Síndic de Greuges (i Índex analític)	
A.3/4 Llei de la Sindicatura de Comptes (i Índex analític)	
A.3/5 Llei de Finances Públiques de Catalunya (i Índex analític)	
A.3/6 Llei de Normalització Lingüística a Catalunya (i Índex analític)	280
A.4 Normes d'Autonomia Reglamentària del Parlament (Conté:	
A.4/1 Reglament del Parlament de Catalunya	
A.4/2 Apèndix del Reglament del Parlament	
A.4/2.1 Normes interpretatives o supletòries dels articles del Reglament del Parlament	
A.4/2.2 Normes supletòries dels preceptes del Reglament del Parlament	
A.4/3 Índex analític del Reglament del Parlament i de l'Apèndix del Reglament)	150
A.5 Lleis Orgàniques de l'Estat (Conté:	
A.5/1 Ley Orgánica 2/1979, de 3 de octubre, del Tribunal Constitucional, i Índex analític)	75
B.2 Diputats de la Legislatura Actual (Edició 01.12.84)	420
B.2 1.ª actualització (01.03.86)	45
C. Els òrgans de la Cambra	75

2.ª EDICIÓ

Jaume Sobrequès
Francesc Vicens
Ismael E. Pitarch

Prefaci dels M. H. Srs.
Heribert Barrera
i Miquel Coll i Alentorn

Publicacions
del Parlament
de Catalunya

Barcelona 1987. 504 pàgines. ISBN 84-505-6832-3
Preu: 10.000 PTA.

Paper couché i relligadura en
simil pell, estampada a 4
colors, protegida amb
sobrecoberta d'ace-
tat transparent

231
fotos a tot color
i a tota plana, originals
de Francesc Català i Roca
i altres fotògrafs i arxius

78 fotos històriques en blanc
i negre, reproduïdes en bitò

15 gràfics i esquemes sobre l'organització
i el funcionament parlamentaris

C O N T I N G U T

Prefaci del M. H. Sr. Heribert Barrera
Prefaci del M. H. Sr. Miquel Coll i Alentorn

**La institució parlamentària en la
història de Catalunya**, per Jaume
Sobrequès i Callicó

Origen
Major edat el segle XIII
El funcionament de les Corts Medievals
L'època d'or de les Corts
Les Corts i la crisi del segle XV
Les Corts escenari del redreçament
polític
Progressiva decadència de les Corts els
segles XVI i XVII
La desaparició definitiva de les Corts

El Palau del Parlament, per Francesc
Vicens

La Ciutadella de Felip V
Un segle i mig de repressió

L'arsenal de la Ciutadella
D'arsenal a palau reial
De palau reial a Museu
La instal·lació del Parlament durant la
República
L'etapa actual

El Parlament de Catalunya, per
Ismael E. Pitarch

I. Crònica del Parlament
*El parlament de la Generalitat restaurada
(1932-1939)*
Composició del Parlament
Esdeveniments històrics més importants
en la vida del Parlament
La funció legislativa
La funció de control
Altres funcions del Parlament
El Parlament de la Generalitat restablerta
Les eleccions al Parlament de Catalunya

II. Les funcions del Parlament
La naturalesa i la funció del Parlament
El sistema d'autogovern de Catalunya
Característiques del Parlament
La funció i les competències legislatives
del Parlament
Les funcions de creació, control i impuls
de l'acció política i de govern
La funció electiva
La funció integradora i solidària
El funcionament del Parlament
L'elecció del Parlament
Els diputats
La seu i el temps de treball
Els òrgans del Parlament
El sistema de treball i de decisió
El procediment legislatiu del Parlament
El control i l'impuls polític de l'acció de
govern
La publicitat i el coneixement del
Parlament
Els serveis del Parlament

SUBSCRIPCIÓ

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Butlletí, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

El pagament es pot fer:

- a) En metàl·lic, a la Caixa del Parlament
- b) Per transferència bancària, al compte número 500-5-22559-41 de la Caixa d'Estalvis de Catalunya
- c) Per gir postal
- d) Per xec registrat (el xec no registrat no serà admès).

BUTLLETA

Nom

carrer núm.

telèfon població codi postal

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 19

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 19 envia

per núm. la quantitat de pessetes

(gir/xeu al portador)

..... de de 19 ..

Signatura

BUTLLETÍ OFICIAL
i
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions: Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,

Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 300.62.63.

Subscripció anual: 6.000 pessetes. Subscripció anual conjunta amb el Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya: 13.000 pessetes. Número solt: 120 pessetes. (Preus amb IVA inclòs).

Dip. Leg. B-27.966-80. ISSN 0213-7976 (general) ISSN 0213-7984 (sèrie P)

